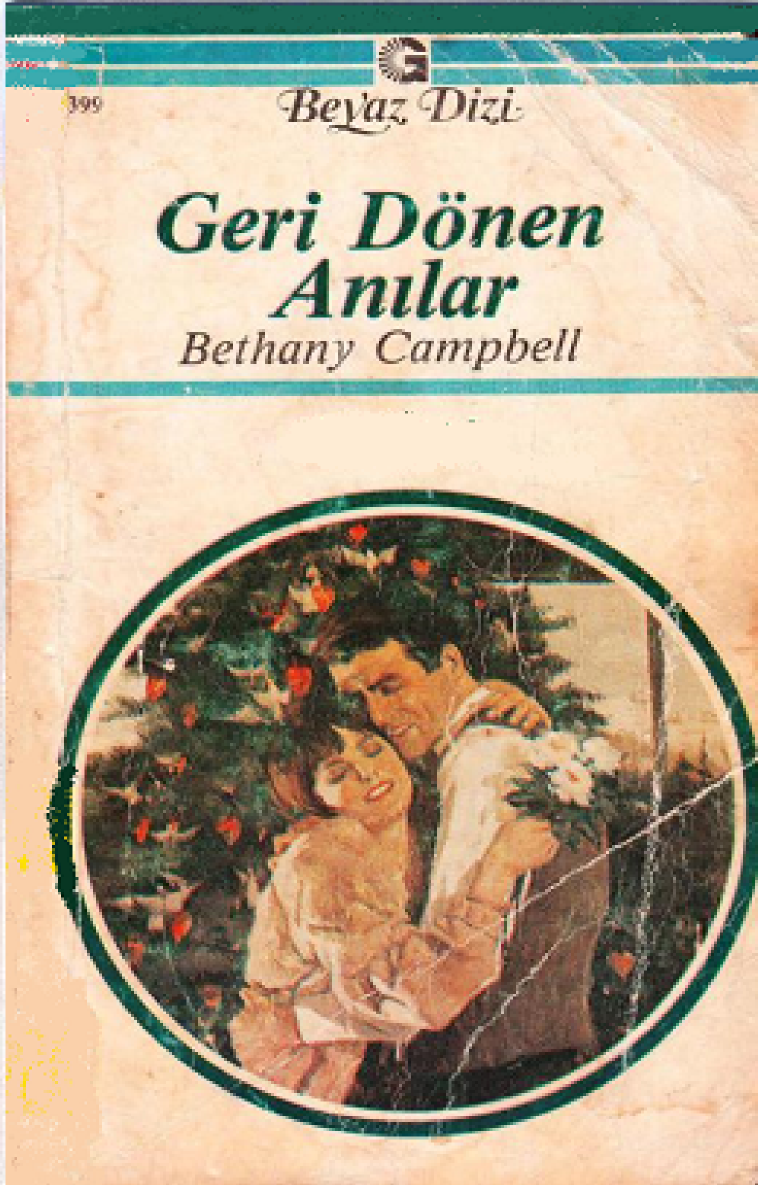
Bethany Campbell - Geri Dönen Anılar

"Ben! Yapma!"

Perdy, bir elinde can simidi, öteki elinde iple buz tutmuş göle yaklaşan Ben'in ardından dehşetle baktı. Genç adam büyük bir dikkatle yüzeyi yoklayarak ağır adımlarla ilerliyordu ki, buz ayaklarının altında çatırdamaya başladı.

Bölüm Bir

Yetişkin bir erkeği ağlarken görmek korkunçtu. Ama Sam Puckett tam karşısında oturmuş ağlıyordu işte. Yüzü çarpılmış gibiydi. Kalın bıyıkları iyice sarkmıştı.

Perdita yarı yarıya boşalmış oturma odasındaki altın renkli halının üzerinde oturuyordu. Sam ise odadaki tek eşya olan antika bir koltuğun köşesine ilişmişti.

Perdita kara gözlerini kırpıştırarak, «Neden ama?» diye sordu. Başka ne diyebilirdi?

«İşler kötü gitti.» Bıyıkları, yüzüne ürkmüş bir fare ifadesi veriyordu. «Bu insanlarla daha fazla uğraşamayacağım, Perdita. Evin satılamıyor.»

«Satılamıyor mu? Ama eşyalarım! Bütün eşyalarım Indiana yolunda!»

Ne zaman dehşete kapılsa ağlamak gelirdi içinden. Durum gerçekten çok kötüydü. Başını ellerinin arasına alarak bir süre kımıldamadan oturdu. Sonra halının üzerine yumruğuyla vurmaya başladı. Esmeralda onun için zaman zaman şöyle derdi: «Çok tiyatral davranıyorsun, Perdy.»

Bu sözleri hatırlayınca derin bir iç çekti.

«Perdita?» Sam'in genizden gelen New Hampshireli aksanını işitince gözlerini yumdu. «İyi misin, Perdita?»

Dövünmenin faydası yoktu. New Hampshire'da satılmamış evinde bir halının üzerinde oturmakta olduğu başlı başına bir gerçekti. Evin içindeki bütün eşyaların Indiana yolunda olduğu ise

ikinci bir gerçek. Ev satılmadığına göre Cloverdale'deki butiği satın alamayacaktı.

Lanet olsun! Sam acele etmemesi için onu uyarmıştı. Ama Perdy hayatında ilk kez işlerin yolunda gideceğine dair yersiz bir inanca kapılmıştı. Ve şimdi, o korkunç New England kışının orta yerinde bomboş bir evde kalakalmıştı. Yerinden kalkıp evin içinde dolaşmayı ve durumun kötülüğüne iyice alışmayı düşündü. Ama fareler aklına gelince hemen vazgeçti.

«Bu kadar üzgün görünmeseydin kendimi daha iyi hissedecektim,» diye mırıldandı. Çenesini dizlerine dayayarak kollarıyla bacaklarını sardı. «Peki, Ebenezer Scrooge ne yaptı?»

«Squires,» diye düzeltti Sam. «Ebenezer Squires. Perdita lütfen beni affet ama o adam deli. Ve avukat, yani Algernon ondan da deli. Başından beri sorun çıkardı. Squires'in bir ev satın almak için neden avukata ihtiyaç duyduğunu anlamak mümkün değil. Burada hiç kimse birbirine güvenmiyor. Beni affet Perdita ama Algernon evin tapusu hakkında bazı kuşkular besliyor. Bu kuşkular ortadan kalkmadıkça Squires evi satın almayacak.»

Perdita dikkat kesilmişti. Halının üzerinde doğrularak. «Ne gibi kuşkular?» diye sordu.

«Her şeyden önce evin üzerine kurulduğu arsanın sana ait olmadığını iddia ediyor.»

Perdita'nın koyu kahverengi gözleri bu sözler üzerine irileşti. Midesine kramplar girmeye başlamıştı. «Yani bana ait olan bir ev başkasına ait bir arsanın üzerine kurulmuş, öyle mi?»

«Hayır, hayır,» dedi Sam, sabırsızlanarak. «Sana söyledim ya bu adam çok zor biri. Elbette arazi sana ait. Bunu tam altı ayrı şekilde kanıtlayabilirim. Ama beni dinlemiyor ki. Aslında sorun yok. Bak şuna.» Çantasını açarak içinden büyük

bir harita çıkardı ve halının üzerine yaydı «Siyah kalemle taranmış şu bölümü görüyor musun? Buna üç köşeli parsel deniyor. Şimdi de şuraya bak.» Gümüş kaleminin ucuyla griye boyanmış bir başka şekli gösteriyordu. «Otuz yıl önce burada küçük bir hata yapılmış. Ev yapılmadan hemen önce. Ama bu önemli bir hata değil. Bir banka veya bir emlâk şirketi bu gibi ufak tefek aksaklıklara aldırmaz. İnan bana, Perdita, arsa o zamandan beri belki altı kez el değiştirmiş ve kimse bir şey sormamış. Squires ve ukala avukatı ortaya çıkana kadar! Alçak Massachussettliler. Bunları denize dökmeli!»

Sam anlatmaya devam ediyordu ama Perdita ipin ucunu kaçırmıştı. Boş gözlerle önündeki haritaya bakıyordu. Şu üç köşeli şekil bütün hayallerini bir anda altüst etmişti. Üç köşeli parsel! Bütün bunlar bir korku filmini andırıyordu. Üstelik eşyalar da Indiana yolundaydı.

«Bu durumda butik açma şansımı kaybetmiş oluyorum, öyle değil mi Sam?» Nasıl da ağlamak istiyordu. Ama duygularını belli etmemeli ve sinirlerine hâkim olmalıydı.

«Bak, canım, sana mutlaka bir başka alıcı bulacağım. Daha akıllı birini. Başından beri şu Squires denilen adamda bir tuhaflık olduğunu seziyordum. Ama üzülme. Her şey düzelecek. Butiğin bir başkasına satılmasını önleyebilirim. Küçük bir erteleme yaparlar artık.»

«Beni teselli etmeye çalışıyorsun, Sam.»

Sam'in bıyıkları bu sözler üzerine yine titremeye başladı. «Bak canım, belki böylesi senin için daha iyi olacak. Cloverdale'i hayatında bir kere gördün ve oraya yerleşmek istiyorsun. Doğrusu senin için endişeleniyorum. Hiç tanımadığın bir yere gitmek istiyorsun. Ayrıca iş hakkında fazla bilgin olmadığını kendin söylemiştin.

Başın derde girebilir. Belki de bu olay sana düşünmen için gerekli zamanı kazandıracak. Ne diyorsun?»

Ne demem gerektiğini bilmiyorum, diyebilirdi mesela. Omuzlarını silkti. Gülümsemeye çalıştı. Sam gibi birine düşlerini uzun uzadıya anlatması mümkün değildi.

Cloverdale'i ilk kez on altı yaşındayken görmüştü. Orada bir evi, yuvası olsun istemişti. Cloverdale'in her şeyine âşık olmuştu. Yeşilliğine, ana cadde üzerindeki Victoria tarzı evlerine, o evlerin bahçelerindeki şakayık ve leylaklara. Hatta gözüne çok güzel görünen kara hindiba çiçeklerine bile âşık olmuştu.

Cloverdale. Ne hoş bir sözcük. İnsan böyle bir yeri yuvası olarak benimseyebilirdi. Her zaman hayalinde olan bir yerdi orası.

Okuldayken defterinin bir köşesine o kutsal sözcüğü yazardı: Cloverdale.

Butiğe gelince, bu konudaki düşünce ve duygularını Sam'e söylese, adamcağız deliriverirdi. Bir kere iş hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Ama bu işten hoşlanacağına emindi. Onun için önemli olan butiğin kendisinden çok Cloverdale'de olmasıydı. Esmeralda'dan kalan eve taşınır taşınmaz evi satmaya karar vermişti. Bu arada hiç vakit kaybetmeden Sam aracılığı ile Cloverdale'deki emlakçılarla ilişki kurmuştu. Bir butik satın almak istiyordu. Öncelikle evi satması gerekiyordu. Doğru bir iş yaptığına inancı tamdı.

Duruma bakılırsa butiği çoktan kaybetmişti. Onu bir başkası satın alacaktı.

Pinpirikli ihtiyar Ebenezer Squires ve en azından onun kadar pinpirikli olan avukatı, elbirliği ile her şey mahvetmişlerdi. Adamın adı Scrooge olmalıydı. Az önce Sam düzeltmişti ya. Bir hafta sonra Christmas'tı, olayların zamanlaması tek

kelimeyle berbattı.

Avukatın Sam'e anlattığına göre, evi satın almak isteyen, 'Bostonlu bekâr bir beyefendi'idi ve Noel'e kadar taşınmak için ısrar ediyordu. Belgelerde bir eksiklik yoksa ihtiyar Scrooge, Noel'de evinde olacaktı.

Bu yaşlı ve huysuz adamı gözünün önüne getirmek hiç de güç değildi. Her şeyden önce şişman ve sarsak biri olmalıydı. Sarıya çalan beyaz saçlar, kanca gibi iri bir burun ve bir köpekbalığı çenesi. İnce tel çerçeveli gözlükler... Kulakları mutlaka ağır işitiyordu.

Esmeralda, «Perdy,» derdi. «Hayal gücün ne kadar da zengin.»

Sam dişlerini gıcırdatıyordu. «Bu insanlarla uğraşamayız, Perdita. O avukat bu harikulade semti beğenmedi. Acil bir durum olursa ne yapacaklarmış! Ona ambulans çağırabileceğini söyledim. Bana ne dedi biliyor musun? Hayır hayır, sana söyleyemem. Boşver o alçakları. Ben sana başka bir alıcı bulurum. Avukat ne dedi, biliyor musun? Evi satın alamazlarmış ama belki kiralayabilirlermiş.»

'Oh, hayır,' diye içinden geçirdi Perdy. Bu kira sözcüğü beynini oyuyordu sanki. «Beni kira anlaşmasına zorlayamazlar değil mi?» diye sordu heyecanla. «Satın almak istemediklerine göre.»

«Kesinlikle zorlayamazlar, canım. Her şeyi siyah ve beyaz gibi görmek lazım. Satış yoksa kira da yok. Bu adamlar deli. Onları başımızdan atalım. Göreceksin çok daha iyi olacak.»

Sam ayağa kalkmış paltosunu giymeye çalışıyordu. Sonunda başardı ve o meşhur kürk şapkasını kafasına geçirdi. Öyle iri yarıydı ki Perdita kendini ufacık hissetti. 'Daima dik durmalısın,' derdi Esmeralda. 'Dik ve gururlu.'

Sevgili Esmeralda... Onu öyle özlemişti ki. Gözyaşlarını hissedince başını öne eğdi. Ağlamamalıydı. Sam de çıkmak üzereydi zaten. Eldivenlerini giyiyordu. Ona son kez endişelenmemesini söyledi.

Perdita onun arkasından kapıyı kapadıktan sonra tekrar oturma odasına geçti. Pencereye yürüdü ve karlara bata çıka arabasına doğru ilerleyen Sam'i seyretti. Uzakta Mucizeler Dağı görülüyordu. Karla kaplı çam ağaçları ne kadar güzeldi.

«Pekâlâ,» dedi kendi kendine yüksek sesle. «Şimdi ne yapacağız bakalım?»

Bomboş odaya baktı. Geriye kalan tek şey Esmeralda'nın antika koltuğuydu. Yarın gelip koltuğu, halıyı ve birkaç eşyayı alacaklardı. En iyisi telefon edip erteletmekti.

Koltuğa oturdu ve gözlerini yumdu. Bir güzel ağlamanın zamanıydı. Cloverdale için ve o güzel butik için.

Hayır, bunu yapmamalıydı. Esmeralda ağlayan insanlardan nefret ederdi. Hayali sanki odanın içinde dolaşıyordu. Belindeki zincir kemerin şıkırtısını duyar gibi oldu. Esmeralda takıları severdi.

«Ben ufak tefek bir kadınım,» demişti bir keresinde. «Büyük takılarımın sebebi bu.»

Pahalı takılar değildi aslında ama onlar üzerinde olduğu zaman bir kraliçe gibi görünürdü. Güzel kadındı. Aynı zamanda çok güçlüydü. «İşler kötüye gittiği zaman katılaşacaksın,» derdi. «Baban seni ağlarken görse ne der? Onun kalbini kırmış olursun.»

Perdy babasını çok sevmişti ve onu asla kırmamıştı. Yaşadığı sürece onu korumuştu. Tıpkı Esmeralda'nın kocası Frankie'yi koruduğu gibi. Esmeralda'ya göre kadınlar erkeklerden daha güç-

lüydü.

Bakışları tekrar Mucizeler Dağı'na takıldı. Hayır, ağlamamalıydı. Düşünmeye çalışmalıydı. Her şeye rağmen Ebenezer Squires ve avukatı kendisi için bir merak konusuydu. Köklü bir geçmişi olan New England'da ilginç bir yer olmalıydı.

Perdy bir zamanlar Yankeeleri sadece Amerikan iç savaşındaki kuzeyliler olarak düşünürdü. Ama zamanla kendilerini gerçek Yankeeler olarak görenlerin çok farklı olduklarını anlıyordu. 'Yankee zekâsı,' 'Yankee ataklığı,' gibi sözleri düşündü. Nereye gitse bir çeşit Yankee gururuyla karşılaşıyordu. Bu yüzden zaman zaman kendini yabancı bir ülkede gibi hissediyordu.

Klasik anlamda güzel olmadığını çok iyi biliyordu Perdy. Ama yine de ince bir vücuda sahip, çarpıcı bir kadındı. Esmeralda ona her şeyi öğretmişti. Koyu renk gözlerine nasıl makyaj yapacağını, saçlarını nasıl taraması gerektiğini ve buna benzer bir sürü şeyi. Ve yine uzun boylu görünmesi için milyonlarca öğüt... «Başını daima dik tutmalısın, Perdy.»

Bir keresinde, yeni bir okula başladığında Esmeralda'ya, «Panik halindeyim,» demişti.

«Çok doğal, canım,» diye karşılık vermişti Esmeralda. «İnsanlar zaman zaman paniğe kapılırlar. Önemli olan bunu belli etmemektir. Babana ve Frankie'ye bak. Onlar da bazen paniğe kapılıyorlar ama belli etmiyorlar. İşin püf noktası burada.»

Perdy, Esmeralda'nın bu öğüdünü asla unutmamıştı. Daima dik durmuş ve ona kendinden emin bir görünüş sağlayan tebessümü yüzünden eksik etmemişti.

Perdy'nin babası Nels Nordstrand, Midwestern çevresinde tanınmış bir profesyonel güreşçiydi.

Esmeralda'nın kocası Frankie de güreşin Amerika'da moda olduğu zamanlar aynı işi yapmıştı. Daha sonraki yıllarda Frankie güreş menajerliğine başladı. Nels'den başka, Muhteşem Ricky, Müthiş Hugo ve Fırtına Kardeşler gibi önemli güreşçilerle çalışmıştı.

Perdy'nin babası Frankie'nin sürekli değişen listesinde yerini her zaman koruyan tek yıldız olmuştu. Nels Nordstrand, Norveçli bir canavardı: Dünyanın en çirkin adamı. Perdy onu incitmemek için bu sıfatı asla kullanmazdı. Hayat onu yeterince incitmişti zaten.

Nels dünyanın en çirkin adamı değildi elbette. Gençliğinde çok yakışıklı bir adammış ve uzun süre Siyah Viking adıyla ringlere çıkmış. Perdy onun geçmişini hayal meyal hatırlıyordu. Bir kahramandı o. Siyah pelerinini savurarak ringe çıkışını unutamazdı.

Güreşçilerin sert dünyasında dikkati çeken biri olmuştu hep. Uzun boylu, güçlü kuvvetli ve bir Viking Tanrısı kadar yakışıklı. Erkekler onu kıskanır, kadınlar âşık olur, çocuklar ise hayranlık duyarlardı.

Bir araba kazası bu dev efsaneyi birkaç saniye içinde yok etmişti. Bu kazada sakin yaradılışlı, siyah saçlı bir kadın olan Perdy'nin annesi ölmüştü. Perdy onun kendine özgü hoş kokusunu hâlâ hatırlıyordu. Babası hastaneye kaldırıldığında o Viking Tanrısı'ndan geriye pek bir şey kalmamıştı. Kanlar içindeki yüzü tanınmaz haldeydi. Kolunu bile kımıldatamıyordu.

Frankie ve Esmeralda kazadan sonra Perdy'yi yanlarına almışlardı. Kendi çocukları olmadığı için ona büyük bir sevgiyle bağlanmışlardı.

Esmeralda, Perdy'nin büyük bir şok yaşamasını önlemişti. O zamanlar Perdy henüz altı yaşındaydı. Esmeralda onu ustalıkla, babasını yü-

zünde bantlar olmadan göreceği ana hazırlamıştı. Nels'in yüzü parçalanmıştı. Ve Perdy, korkmadan onun yanına gidip yanağından öpmüştü.

Bu arada Frankie yaralı arkadaşını dünyanın sonunun gelmediği konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Ayrıca Perdy'nin babasına ihtiyacı vardı. Kendini bir an önce toparlamalı ve yaşamaya çalışmalıydı. Frankie onunla bir psikolog gibi ilgileniyordu.

«Nels,» demişti bir keresinde. «Ya bu durum seni yıkacak ya da sen onun hakkından geleceksin.»

Nels'in kendini toparlaması çok uzun zaman aldı. Sonunda kızını da yanına alarak Frankie ve Esmeralda'yla birlikte yaşamaya karar verdi. Zamanla Nels, Midwest çevresinde düzenlenen güreş turnuvalarına katılmaya başladı. Ama bu kez adı, 'Dünyanın En Çirkin Adamı'ydı. Güreş Birleşik Devletler'de saygı uyandıran ve büyük ilgi toplayan bir spor dalı değildi. Zamanla bu spora duyulan ilgi iyice azaldı. Yine de bir iki kararlı insan bu dalı yaşatmaya çalışıyor, kasabalarda küçük turnuvalar düzenliyorlardı.

Dördü bir arada tıpkı çingeneler gibi yaşıyorlardı. Perdy okuldaki arkadaşları tarafından garipsendiğini hissediyordu. Kendi ailesi ile arkadaşlarınınki arasında büyük farklar vardı. Bu yüzden ilk gençlik yılları uzun bir cehennem hayatından farksız olmuştu. Öte yandan ailenin diğer bireyleri onu sürekli cesaretlendirmeye çalışmışlardı.

«Biz diğer Amerikan ailelerinden farklı olabiliriz. Buna rağmen seni ne kadar sevdiğimizi bir an bile unutmamalısın. İnsanların senin hakkındaki düşüncelerine aldırma. Çirkinlik ve güzellik insanın dışında değil, içindedir.»

Perdy bu sözlere bütün kalbiyle inanıyordu. Bu-

na rağmen içinde duygularını dış dünyadan, başkalarından gizleyen kalın duvarlar oluşmuştu. Duygularını sadece ev halkı arasında açığa vurabiliyordu. Dışarıda ise özellikle erkeklerden uzak duruyordu. Kendi yaşıtlarını aptal, küçük çocuklar gibi görüyor ve zamanının çoğunu yetişkin insanlarla birlikte geçiriyordu.

Frankie öldüğünde Perdy on sekiz yaşındaydı. Liseyi yeni bitirmişti. Ve Esmeralda'nın ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha görme fırsatı buldu.

Frankie için gücünün ötesinde, çok pahalı bir cenaze töreni düzenledi. Her taraf kırmızı güllerle doluydu. Esmeralda demirden dökülmüş bir heykel gibi duruyordu. Tören boyunca tek damla gözyaşı dökmedi.

Cenaze töreninden sonra Esmeralda, «Bunca yıl hayat sigortası yaptırdığını benden gizlemesi ne garip,» diye mırıldanmıştı. «Sonunun böyle olacağını biliyordu demek ki.»

Bu sözleri söylerken çenesi hafifçe titremişti. «Güzel bir cenaze töreni oldu değil mi? Güreşçilerin çoğu sokakta ölüp kimsesizler mezarlığına gömülüyor. O aptal mezarcı mütevazi bir tören yapalım dedi. Böylesi kesemize daha uygun olurmuş. Hiç olur mu? Frankie gibi yüce gönüllü bir insan her şeyin en iyisine layıktır.»

Nels yumuşak bir sesle, «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, Esmeralda?» diye sormuştu. Perdy o sıralarda babası için endişelendiğini çok iyi hatırlıyordu. Nels ringlerde iyice yorulmuştu. Fiziği yıpranmış, refleksleri zayıflamıştı.

«Belki eve dönerim,» diye yanıt vermişti Esmeralda. «Frankie de böyle yapmamı isterdi. Ölmeden önce New England'da bir iki sonbahar görmek istiyorum. Galiba vatan hasreti çekmeye başladım.»

Bu 'hasret' sözcüğü Perdy'yi çok şaşırtmıştı. Esmeralda'nın, Kanada'ya Fransa'dan göçen bir çiftin kızı olduğunu biliyordu elbette ama yine de hasretten söz etmesi çok garipti.

Dün gibi hatırlıyordu. Esmeralda bir koltuğa oturmuş ve ağır hareketlerle bir sigara yakmıştı. «Oralarda akrabalarım var,» demişti dalgın dalgın. «Bir ya da iki kuzenim. Frankie'ye deliler gibi tutkun olmasaydım buralara hiç gelmezdim. Evet, çocuklar, ihtiyar kadının eve dönme vakti geldi.»

Perdy, 'Peki ya biz ne olacağız?' diye haykırmamak için kendini zor tutmuştu. Esmeralda hemen karşısında bir koltukta oturuyordu. Yüzünde dalgın bir ifadeyle kolyesini parmaklarının arasında çeviriyordu. Saçları daha önce bu kadar beyaz mıydı?

«Hayat devam ediyor, canım,» demişti Perdy'yle göz göze gelmemeye çalışarak. «Yüksek okula devam etmelisin. Çok akıllı bir kızsın sen. Uzun süre kitaplarla uğraşacaksın. Yolunu tek başına çizmek zorundasın artık. İşitiyor musun beni?»

Perdy heyecanla başını sallamıştı. Okula devam edecek parası yoktu. Burs kazanabilecek kadar iyi bir öğrenci de değildi.

Esmeralda küçük bir defterin arasından bir kâğıt parçası çıkarmıştı. Bu bir çekti.

«Al bunu. Bir süre seni idare eder.»

Perdy elindeki çeke hayretle baktı. Üzerinde iki bin dolar yazıyordu.

«Bunu alamam,» demişti. «Bu parayı Frankie senin için ayırdı.»

«Yanılıyorsun, canım. Bu para senin. Frankie seni de düşünmüş. Güzel kızımızın günün birinde paraya ihtiyacı olacağını ikimiz de biliyorduk. Bir başlangıç olarak sana yeter.»

Nels, «Haydi, Perdita,» diyerek söze karışmıştı.

«Esmeralda haklı. Senin için hayat daha yeni başlıyor. Bu para senin için. Benim için değil.»

Babasının yaralı ve acı dolu yüzü öyle acıklıydı ki... Perdy gözyaşlarını tutamamıştı. «Size layık olmaya çalışacağım,» diye mırıldandığını hatırlıyordu.

Esmeralda, gözyaşlarını göstermemek için olacak, ani bir hareketle yerinden kalkıp odasına çekilmişti. Birkaç gün sonra New England'a gitmek üzere uçağa doğru yürüyordu. Perdy uçak gözden kayboluncaya kadar arkasından el sallamıştı.

Esmeralda gittikten yaklaşık bir yıl sonra Nels hastalandı. Hastalık tam iki yıl sürdü. Perdy tekstil dizaynı konusunda eğitim görüyordu. Babasının akciğerlerine yerleşen hastalık yüzünden sık sık güneye gidiyorlardı. O bölgenin temiz havası Nels'e iyi geliyordu.

Sonunda bu geziler çok uzun sürmeye başladı. Başlangıçta on sekiz ay, sonraları daha da fazla. Nels kızına gittikçe daha fazla bağımlı hale geliyordu. Esmeralda'dan aldığı dersler bir an bile Perdy'nin aklından çıkmıyordu. Başını dik tutuyor ve Nels'i her fırsatta neşelendirmeye çalışıyordu. Daima mutlu görünmeliydi.

Çok farklı kentlerde çok farklı işlerde çalışıyordu. Bazen garsonluk bazen bir mağazanın satış bölümünde tezgâhtarlık yapıyordu. Las Vegas'ta küçük bir ajansta mankenlik bile yaptı. Bütün bu süre içinde ilişkide bulunduğu insanlarla arasına belli bir mesafe koymayı öğrendi. Yanında garip bir adamla dolaşan bir genç kız çevredeki insanların dikkatini çekiyordu.

Nevada'da Elko kasabasında Nels birden çöktü. Ağır bir kalp krizi geçiriyordu. Krizden yirmi dört saat sonra komaya girdi. İki hafta sonra da öldü. Perdy yapayalnız kalmıştı.

Bütün bu süre içinde tıpkı Esmeralda gibi cesaretini kaybetmemeye çalıştı. Biraz para biriktirince babasıyla birlikte Cloverdale'e yerleşecekti. Bahçesi leylaklarla süslü güzel bir evleri olacaktı. Ama bu düş gerçekleşmedi.

Babasının ölümünden üç ay sonra Perdy, Esmeralda'nın, Nels'den hemen hemen bir hafta sonra öldüğünü öğrendi. Babasının ölümünden hemen sonra onu telefonla aramaya çalışmış ama bağlantı kuramamıştı.

Esmeralda'nın avukatından mektup aldığında Las Vegas'ta manken olarak çalışıyordu. Öyle heyecanlanmıştı ki mektubu uzun süre açamadı.

Esmeralda her şeyini Perdy'ye bırakmıştı. Evini, eşyalarını, mücevherlerini ve banka hesabını. Mektup soğukkanlı ve kendinden emin bir üslupla yazılmıştı. Perdy okurken onun sesini duyar gibi oldu.

«Sevgili Perdy,

«Son zamanlarda mektup yazmaz oldun. Umarım suskunluğunun nedeni bana kötü haberler vermek zorunda oluşun değildir. Her zaman güçlü olmalısın, benim sevgili, güzel kızım.

«Ne yazık ki sana verebileceğim iyi haberler yok. Bizim gibi insanların yaşlılığa alışması çok zor. Doktorum uzun yolculuğa hazırlanmamı söyledi. Senin anlayacağın bileti almış durumdayım. Hayattan beklediğim bir şey kalmadı artık. Frankie'yi, Nels'i ve seni, özellikle seni, çok özledim. Göreceğimi de gördüm artık. New England'da birkaç sonbahar geçti.

«Babanın ve senin pek iyi durumda olmadığınızı tahmin ediyorum ama artık üzülme. Mutlu olmanı istiyorum, canım. Frankie ve ben seni kızımız olarak gördük.

«New Hampshire'ı seveceğine eminim, Perdy. Artık senin de bir evin, yuvan olacak. Nels'in de

buna ihtiyacı var, biliyorum.»

Mektubun altında, «Seni seviyor ve her zaman düşünüyorum,» diye yazmıştı. «Başını daima dik tut Esmeralda.»

O mektubu kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Esmeralda'nın evini satmak zorunda olması üzücüydü. Ama bir güreşçinin beş parasız ve işsiz kızı New England gibi bir yerde tek başına ne yapabilirdi? Burada tanıdığı tek bir kişi bile yoktu. Üç aydır kendini atlar arasında gösteriye çıkmış bir zebra gibi hissediyordu. New England'dan ayrılmalı ve evine dönmeliydi. Ama evi yoktu. Evim diyebileceği ve hayalini kurduğu tek yer Cloverdale idi. Bu düşünceyi kafasının içinde bir saplantı haline getirmişti.

Hayır, Sam Puckett gibi bir adamın böyle bir hayali anlayabilmesi beklenemezdi. Aslında Perdy de zaman zaman kendini anlamakta güçlük çekiyordu. Ama Cloverdale'de şık bir butiğin sahibi olma düşüncesi bütün sorunların çözümü gibi geliyordu ona. Ne var ki, Boston'dan gelen ve kendisine beyefendi diye hitap edilen o adam ve ukala avukatı her şeyi mahvetmişlerdi. Eşyalar bir apartman katı buluncaya kadar Cloverdale'de bir depoya yerleştirilecekti. Nakliyat şirketine telefon edip bu işi durdurmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ahizeye elini uzattığı sırada telefon çalmaya başladı.

'Kim olabilir?' diye düşündü bir an. New Hampshire'da Sam Puckett dışında kimseyi tanımıyordu. Çekine çekine telefonu açıp, «Evet,» dedi.

«Miss Perdita Nordstrand'le mi görüşüyorum?» Kalın ve kendinden emin bir sesti bu.

«Evet, benim.»

«Ben Arnold Algernon. Squires'in avukatıyım.

Konuşmak zorundayız.»

Perdy derin bir soluk aldı. Sonra yavaşça koltuktan kayarak halının üzerine oturdu.

«Sizinle konuşmak zorunda olduğumu sanmıyorum, Mr. Algernon,» dedi dikkatli olmaya özen göstererek. «Emlakçiyle konuşsanız daha iyi edersiniz. Ona bu yüzden para ödüyorum.»

«Emlakçinizle konuşmalıyım öyle mi? Kafanızın içinde bir beyin taşıyorsanız, emlakçiyi bırakıp kendinize bir avukat tutarsınız, çünkü ihtiyacınız olacak. Bazı yasal sorunlar var. Çok ciddi sorunlar.»

«Nasıl ciddi sorunlar?» diye karşılık verdi Perdy. Rahat görünmeye çalışmalıydı. Esmeralda böyle şeyleri çok iyi becerirdi.

«Lütfen beni meşgul etmeyin, telefon bekliyorum,» dedi. İşte bu çok güzel oturmuştu. Karşısındaki adam şimdi bir şey söylemeden iki kez düşünmek zorunda kalacaktı.

«Çok kaba davranıyorsunuz,» dedi telefondaki ses, öfkeyle tıslayarak. «Bu küçük kasabada yaşayan bütün dar kafalı insanlar böyle davranıyorlar. Mr. Squires çok saygıdeğer bir insandır. Bostonlu soylu bir aileye mensuptur kendileri. Yetersiz ve işinin ehli olmayan kimselerden nefret eder. Böyleleriyle katiyen iş yapmaz. İnsanları eğitmek bizim işimiz değil. Bana gelince, bir sürü maymunla uğraşmak niyetinde değilim.»

Perdy bir an telefonu parçalamayı düşündü. Ama adamın daha sonraki sözleri kadını dondurdu.

«Mr. Squires evinizi kiralamak istiyor. Kontratı düzenledim. İmzalamaya hazır mısınız?»

Kalbi öfkeyle hızlı hızlı çarpmaya başlayan Perdy sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

«Sorumu işittiniz mi, Miss Nordstrand?»

Yavaşça nefesini bıraktı.

«Evimi kiraya vermiyorum. Çünkü gidecek yerim yok.» Sözcüklerin üzerine basa basa konuşmuştu.

«O halde sizinle görüşmek zorundayım. Kendinize bir avukat tutsanız iyi edersiniz. Sizi görmeye geleceğim, Miss Nordstrand.»

«Böyle bir şey yapamazsınız!» diye panik içinde bağırdı. «Buraya gelmeye kalkarsanız... şey, şu koltuğu kafanızda kırarım. Çok büyüktür.»

«O zaman ikinci bir avukat bulmanız gerekir.»

Telefon kapanmıştı.

«Lanet olsun!» diye bağırdı. Sam buradayken telefon edemez miydi bu adam. Esmeralda'nın sesini duyar gibi oldu. 'Paniğe kapıldığını belli etmemelisin. Korktuğun insanın gözlerinin ta içine bakabilmelisin.'

«Pekâlâ,» diye söylendi kendi kendine. Madem öyle, size kim olduğumu göstereceğim, Bostonlu alçaklar. Norveçli Canavar'ın kızı size gününüzü gösterecek.

Yerinden kalkarak yukarıya, yatak odasına çıktı. Eşyaları götürenler elbiselere dokunmamışlardı. Üzerindeki panda resimleriyle süslü yeşil pijamayı çıkardı. Koyu kırmızı ipekten bir ev içi giysisi giydi. Bu Esmeralda'nın en antika giysilerinden biriydi. Yerlere kadar uzanan bir kuşağı vardı. Yakası iyice kapalıydı ve üzeri siyah renkli; elinde çatal tutan küçük şeytan figürleriyle süslüydü. Ayağına altın tokalı sandaletler, koluna da üzerinde yeşil gözlü bir yılan resmi olan bir bilezik geçirdi. Doğruca banyoya geçip makyaj yaptı. Garip bir şey olmuştu. Nels öldüğünden beri daha fazla makyaj malzemesi tüketiyordu. Sanki yüzünü gizleyerek dış dünyadan korunmak istiyordu.

İşte hazırdı. Ağır adımlarla merdivenden indi ve Esmeralda'nın antika koltuğuna kuruldu. Kol-

tuğu hafif hafif sallayarak Mucizeler Dağı'nı seyrediyordu.

Az sonra kapıyı açtığında yanılmadığını anladı. Arnold Algernon kırk elli yaşları arasında kısa boylu, küçük bir adamdı. Elinde evrak çantasıyla, «Miss Nordstrand mi?» diyerek içeri girdi.

Perdy adamın peşi sıra yürürken, «Şunu bilmelisiniz ki,» diye söze başladı. «Mr. Squires evimi satın almazsa kira falan yok. İsrar ederse benimle birlikte yaşamak zorunda kalır çünkü gidecek yerim yok.»

«Fena fikir değil.»

Ses arkadan gelmişti. Kalın ve bir New England gecesi kadar soğuktu. Perdy hızla arkasına baktı. Kapının ağzında çok uzun boylu, siyah saçlı bir adam gölgelere karışmış duruyordu. Kendine olan güveninin hızla azaldığını hissetti. Çok geniş omuzluydu ve yüzü sanki New Hampshire granitinden oyulmuştu. Norveçli bir Tanrı gibi oracıkta durmuş gülümsüyordu.

«Beni içeri almayacak mısınız, Miss Nordstrand?»

Bir an kaçmayı düşündü. Şu küçük adamı kapıya doğru itebilir, dış kapıyı üzerlerine kapadıktan sonra üst kata, yatak odasına çıkıp sığınabilirdi. Odadaki bütün eşyaları kapının arkasına yığmak suretiyle kendini emniyete alabilirdi.

Ne yazık ki bu düşünceler bir tasarıdan ibaret kaldı. Uzun boylu adam içeri girmişti bile.

Bölüm İki

Hep birlikte oturma odasına geçtiler. Perdy 'Kendime hâkim olmalıyım,' diye düşündü. Hesapta olmayan bir durumla karşı karşıyaydı. Ebenezer umduğu gibi biri değildi. Bu yeni duruma bir an önce alışmaya çalışmalıydı. Frankie'nin dediği gibi, hayat başından sonuna kadar bir güreş müsabakasından ibaretti. Ama yine de oyunun kendine göre kuralları vardı. Ebenezer Squires ilk hamlede avantajlıydı. Hamle sırası şimdi Perdy'deydi.

Bir imparatoriçe havasıyla antika koltuğa oturdu ve karşısında duran adamları kayıtsız bir tavırla süzmeye başladı.

Algernon öfkeli ve rahatsız görünüyordu. Bak bu iyiydi işte. Küçük mavi gözlerini kırpıştırarak çevreyi inceliyordu.

Ama Ebenezer Squires farklıydı. Koyu renk gözlerini Perdy'ye çevirmiş soğuk soğuk bakıyordu. Kendi evindeymiş gibi davranıyordu.

Görünüşü çok iyi değildi aslında. Bir kere yüzü fazla sertti. Sonra elmacık kemikleri fazla çıkıktı. Burnu yakışıklı bir adam için fazla uzundu. Gri ceketinin altında beyaz ipekli gömlek, gri bir yelek ve siyah bir kravat vardı. Tek eliyle siyah deri eldivenlerini tutuyordu. 'Tipik bir Bostonlu,' diye düşündü Perdy.

Yüzünde sert, çarpıcı bir ifade vardı, özellikle gözlerinde. Gözleri kahverengiydi. Ama bu Perdy'ninki gibi sıradan bir kahverengi değildi. Daha koyu ve daha parlaktı. Sabit nazarlarla Per-

dy'nin yüzüne bakıyordu. Sanki, 'Kim olduğumu ve ne istediğimi çok iyi bilirim ve istediğimi daima alırım,' diyordu.

O anda Perdy garp bir şey hatırladı. Koreli güreşçi Katil'in menajeri Mr. Kim, bir keresinde şöyle demişti. 'Karşındakine sadece gözlerini kullanarak ne demek istediğini anlatabilirsin.'

'Peki ya benim gözlerim,' diye sormuştu Perdy. O zamanlar daha on beş yaşındaydı. 'Daha çok gençsin,' demişti Mr. Kim. 'Sonuna kadar savaşabilirsin. Ama sakın unutma savaşmak her durumda en uygun çare değildir.'

Daha sonraki yıllarda hep insanların gözlerinin içine bakmıştı. Mr. Kim haklıydı. Az sayıda da olsa bazı insanlar bakışlarında müthiş bir güç toplayabiliyorlardı. Babası da bir zamanlar öyleydi. Kazadan sonra bu özelliğini kaybetmişti. Mr. Kim ise bu özelliğini emekliye ayrıldıktan sonra bile kaybetmemişti. Aslında çok iyi yürekli, nazik bir insandı.

Ama bu adam, yani şu anda karşısında duran ve tek eliyle sıkı sıkı tuttuğu eldivenlerini öteki elinin avcuna yavaş hareketlerle vuran Ebenezer Squires o güne kadar gördüğü bütün insanlardan çok daha değişik bakışlara sahipti. Ona karşı koyabilmek için çok güçlü olmak gerekiyordu besbelli.

Algernon'un kaba, biraz da telaşlı sesi düşüncelerini böldü.

«Oturabileceğimiz bir yer yok mu?» Bakışları boş odanın içinde küçük bir tur attı, Perdy'nin uzun bacaklarında bir süre durdu sonra tekrar onun gözlerine çevrildi.

«Halının üzerine oturabilirsiniz,» dedi Perdy, gayet ciddi bir tavırla. «Oturacak bir yer bulduğunuz için yine de şanslısınız. Sizi davet eden ben değilim.»

«Halının üzerine oturmayı reddediyorum,» dedi Algernon. İyice öfkelenmişti. «Yaradılışıma aykırıdır,» diye devam etti. «Paltolarımızı alabilirsiniz. İçersi çok sıcak.»

«Sıcağı severim. Paltolarınızı almadım çünkü uzun süre kalacağınızı sanmıyorum.»

Algernon tekrar sırayla boş odaya, Perdy'nin bacaklarına, sonra yüzüne baktı. Nihayet bakışlarını Ebenezer Squires'e çevirdi.

Squires'in dudaklarının köşelerinde hafif bir kıvrım belirmişti. «Burası hâlâ bayanın evi, Alalmamalısın. Biz işimize bakalım.»
almamalısın. Biz işimize bakalım, Algie.»

Algernon'un yüzü bu sözler üzerine biraz daha kızardı «Böyle bir nezaketsizliği nasıl ciddiye almam. Bizimle oyun oynuyor sanki, bu genç...» Uygun sözcüğü bulmak için bir an duraksadı. «Bu genç... fahişe,» diye tamamladı.

Perdy gözlerini kısarak baktı ona. Kendi evinde hakarete uğramaya tahammül edemezdi. Ebenezer Squires onun ne kadar öfkelendiğini anlamış olmalı ki, soğuk soğuk gülümsedi.

«Algie, sana işleri zorlaştırman için değil kolaylaştırman için para ödüyorum. İşini yap, tamam mı?»

'Otorite konuştu,' diye içinden geçirdi Perdy. Bu sözleri uşağına emir veren bir kral gibi söylemişti. Algernon'un yüzü mora çalıyordu.

Ebenezer Squires ağır adımlarla pencereye doğru yürüdü. Bir süre sessizce Mucizeler Dağı'nı seyretti. Sonra kayıtsız bir tavırla manzaraya sırtını döndü, pencere pervazına dayanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu.

Algernon paltosunun düğmelerini çözdü ve zorlanarak halının üzerine oturdu. Şapkasını yanına koydu. Çantasını açmaya çalıştı ama beceremedi. Uğraşmaya başladı.

Perdy alaycı bir ifadeyle gülümsedi. «Sevgili, Mr. Algernon,» dedi «Daha çantanızı açmayı beceremiyorsunuz. Beni bu evden atmayı nasıl başaracaksınız, merak ediyorum doğrusu.»

«Bakınız genç bayan, sizi buradan eninde sonunda çıkaracağım, anlıyor musunuz? Bu konuda hiç kuşkunuz olmamalı. Bu evden çıkacaksınız. Dilerseniz bahçede yaşayabilirsiniz, tabii.» Bu sözleri söylerken parmağını öfkeyle sallıyordu. Halının üzerinde çırpınan ve çantasını açmaya çalışan küçük bir adam. Hayır, artık ondan korkmuyordu. Hatta gülünç buluyordu.

Hiç ilgilenmiyormuş gibi yapmalıydı. Elini ağzına götürerek uzun uzun esniyormuş gibi yaptı. Bu Algernon'da iş yoktu. Dolayısıyla ikide bir savurduğu tehditler önemsizdi. Asıl endişelenmesi gereken kişi Squires idi. Pencerenin önünde durmuş sanki bir sirk gösterisi izliyordu. Yüz hatları biraz gevşemişti. Eğleniyor gibi bir hali vardı. Böyle bir adamın Algernoon gibi biriyle iş yapması doğrusu çok garipti.

«Bu kâğıtları görüyor musunuz?» dedi Algernon. Çantasını nihayet açabilmiş, dahası ayağa kalkabilmişti. Tek elini beline koymuş, diğeriyle kâğıtları Perdy'nin yüzüne doğru uzatmıştı.

Perdy yanıt vermedi. Kâğıtları elbette görüyordu. Kontak lens takıyor olabilirdi ama kör değildi.

«Bu kâğıtları görüyor musunuz?» diye tekrarladı küçük adam. «Sam Puckett'in bu kâğıtları size getirdiğini hatırlıyor musunuz? Ve yine bu kâğıtları imzaladığınızı hatırlıyor musunuz, Miss Nordstand?»

Perdy sessizce tırnaklarını inceliyordu.

«Hatırlamıyor olsanız da bu kâğıtları imzaladınız,» dedi Algernon bariz bir öfkeyle. «Ve satın alma işleminden önce bu evi Mr. Squires'e kirala-

dığınızı kabul etmiş bulunuyorsunuz. Bu hafta sonuna kadar evden çıkmayı kabul ettiniz. Eğer anlaşma kurallarını tek taraflı olarak ihlal etmeyi düşünüyorsanız, sizi buradan kanun kuvvetiyle attıracağımı bilmenizi isterim!»

'Kanun kuvveti gerekecek,' diye düşündü Perdy. Bir zamanlar Boğa Mahoney adında müthiş bir güreşçi vardı. İşte bu adam Fankie'yi bir borç meselesi yüzünden dolandırıcılıkla suçlamıştı. Suçlamakla da kalmamış parayı Esmeralda'dan almak için fırtına gibi eve dalmıştı. O ufak tefek Esmeralda adamla öyle bir dalga geçmişti ki Boğa Mahoney evi gözyaşları içinde terk etmek zorunda kalmıştı.

Algernon'a küçümseyici nazarlarla baktı. «Vay, vay, vay,» dedi.

Algernon telaşla, «Ne demek istiyorsunuz?» diye söylendi. «Bu tavrınız ne anlama geliyor sayın bayan?»

Perdy tırnaklarını incelemeye devam etti. «Şunu demek istiyorum ki köpekler havlasa da kervan yoluna devam eder. Beni tehdit edemezsiniz. Yapacağınız bir şey varsa yapın da görelim.»

Gerçekten de erkeklerin haşin tavırlarını hayatı boyunca hemen hemen hiç umursamamıştı. Güreşçiler genellikle haşin insanlardır. Bağırırlar, çağırırlar, hatta tehdit ederler. Ama iş fiiliyata dökülünce çaresizdirler.

«Size karşı zor kullanmaktan çekineceğimi sanıyorsanız aldanıyorsunuz,» dedi Algernon. «Elimde kira kontratı var. Yasalara uygun biçimde hazırlandı. Bu evi müvekkilime kiralamış bulunuyorsunuz.»

«Bu evi Mr. Scrooge'e ancak satın alması şartıyla kiralamış olabilirim. Oysa bu şart yerine gelmiyor. Yani evi satın almıyorsunuz, öyle de-

ğil mi? Bu durumda evimi kimseye kiraya vermiyorum. Kapının nerede olduğunu biliyorsunuz. Umarım yolu bulabilirsiniz. İkinize de söylüyorum, beni yavaş yavaş sinirlendirmeye başlıyorsunuz.»

«Scrooge değil, Squires!» diye patladı Algernon. «Çok kabasınız. Size bir avukat tutmanız gerektiğini söylemiştim.»

Squires ellerini pantolon ceplerine sokarak ortaya doğru yürüdü. «Bayana bağırma, Algie. Bunun faydası yok. Ver o kâğıtları bana. Beni arabada beklesen daha iyi olacak. Sanırım tansiyonun yükselmeye başladı»

«Bu kadının sizi anlayabileceğini sanmıyorum. Ayrıca...»

«Lütfen arabaya, Algie.»

«Ama...»

«Arabaya.» Kesin bir emirdi bu. Algernon çaresizlik içinde ellerini iki yana açıp derin bir soluk aldı. Sonra kâğıtları sessizce Squires'e teslim etti. Kapıyı çarpmadan sessizce kapatıp dışarı çıktı.

İşte bu çok kötü olmuştu. Algernon'un varlığı esas düşmanla arasında bir tampon oluşturuyordu. Bu tehlikeli adamla yalnız kalmak hiç de iç açıcı değildi. Midesinde şiddetli bir krampın ilk belirtilerini hissederek oturduğu yerde dikleşti.

«Avukatınız herkese hakaret eder mi?»

«Ya sen hep böyle vahşi bir prenses gibi mi davranırsın?»

Hafif bir tebessüm elmacık kemiklerini iyice çıkıklaştırmıştı. Rahatsız edici bir durumdu bu. Bu adamın kendine olağanüstü güveni vardı. Bunun bir kaynağı olmalıydı. Uzak bir dünyanın insanı olduğu kuşkusuzdu. Gücünü geçmişine, cebindeki paraya ve ilişkilerine borçluydu.

Yine de bakışlarını kaçırmamalıydı. Kendin-

den emin bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. «Bir prenses olduğum doğru,» dedi. «Muhafızlarımı kılıçlarını bilesinler diye gönderdim. Her an gelebilirler. Ne söyleyecekseniz bir an önce söyleyin ve arkadaşınızın yanına gidin.»

«Bu kâğıtlara göz atmak ister misiniz, Miss Nordstrand?» Kâğıtları yaklaşmadan uzattı. Perdy ayağa kalkmadan onları alamayacağını düşündü.

«Hayır,» diye yanıt verdi. «Orada yazılanların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum. Satış yoksa kira da yok.»

«İyi anlamışsınız,» dedi Squires. Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. «Satıştan vazgeçmiş değilim. Bu evi istiyorum, Miss Nordstrand. Sam Puckett ve Algie bu basit işi içinden çıkılamaz hale getirdiler. Bu evi özellikle Noel için istiyorum. Satın alacağım.»

Perdy şaşırmıştı. Adamın yüzündeki hafif alaycı ifade nedeniyle ihtiyatlı olmak gerekiyordu. Ama söylediği sözler çok açık seçikti. Belki de gerçekten evi satın almak istiyordu. Bu durumda Cloverdale'e gidip yerleşebilecekti. Butiği satın alabilecekti ve en önemlisi bahçesinde leylaklar açan o güzel evlerden birinde oturabilecekti.

«Evi hâlâ satın almak istiyor musunuz?» diye sordu kuşkuyla.

«Elbette istiyorum. Yapmanız gereken tek şey tapudaki sorunu halletmeniz.»

«Sam tapuda sorun olmadığını söylüyor. Üç köşeli arsa diyorlar galiba. Daha önceki satış işlemlerinde bu konuda bir sorun çıkmamış. Sam'in söylediğine göre...»

«Üç köşeli arsa bir sorundur, Miss Nordstrand. Arazinin bu bölümünün kime ait olduğu belli değil. Böyle bir durum söz konusu olduğu süre-

ce bu eve yatırım yapmamı benden isteyemezsiniz. Algie gereksiz yere bağırıp çağırıyor ama haklı. Emlakçınız ve iş yaptığınız banka bu sorunu ele almalıydı. Ve siz de tabii, eğer evi satmak istiyorsanız. En azından satın alma işlemleri sırasında dikkatli olmalıydınız.»

«Satın almadım ki. Bana miras yoluyla geçti.»

«Demek ki evi size bırakan kişi yeterince dikkatli değilmiş. Bu tür işlerde kurallara uymak gerekir.»

Perdy birden bozuldu. Kendisine hakaret edilebilirdi ama Esmeralda'ya asla. Ailesi hakkında kimse böyle şeyler söyleyemezdi.

«Onu bu işe karıştırmayın,» dedi. Bir an sinirlerine hâkim olmaya çalıştı ama başaramadı. «Sen... seni gidi Harvard züppesi, seni geldiğin yere, Boston'a bir beyzbol topu gibi fırlatıp atarım.»

«Harvard değil, Yale,» diye karşılık verdi genç adam. «Bu tür şiddet gösterilerinden vazgeçsen iyi edersin. Kötü gangster filmlerindeki gibi konuşuyorsun.»

«Tehdit falan etmiyorum. Sakın beni küçümsemeye kalkma, sana çok pahalıya malolur.»

«Yine de bana karşı fiziksel şiddet kullanabileceğini pek sanmıyorum.»

Bir süre sessiz kalarak birbirlerini bakışlarıyla tarttılar. Neden sonra Squires hafifçe içini çekerek parmaklarını saçlarının içinden geçirdi.

«Fiziksel şiddet alanından tekrar ekonomi alanına geçelim istersen,» dedi. «Eşyaların nerede?»

Eşyalar mı? Kim bilir neredeydiler? Kamyon New York sınırlarına girmiş olmalıydı. Saatine bir göz attı. Akşamın beşi olmuştu. 'Çok zaman kaybettim,' diye düşündü. Yarına kadar kamyonu durdurması imkânsızdı.

«Eşyalarım şu anda maalesef Indiana yolunda.

Indiana'ya varınca onları bir depoya koyacaklar. Tabii onları geri getirtmek zorundayım, sayende. Bu bana kaça patlayacak biliyor musun?»

«Anladığım kadarıyla evi satmadan önce eşyaları gönderdin öyle mi?» Neşeyle gülümsedi. «Gerçekten zor durumdasın.»

Perdy yanıt vermedi.

Squires pencereye doğru yürüdü. Dağın tepelerinden aşağıya doğru yavaş yavaş koyu bir karanlık çöküyordu. «Bu evi gerçekten satmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?»

Sırtı çok genişti, kalçaları ise dar. Bu adamın güçlü kuvvetli görünüşünden sıkılmaya başlamıştı. Vücuduyla insana hükmetmek istiyordu sanki.

«Elbette satmak istiyorum.» diye karşılık verdi.

«O halde ben de satın almak istiyorum. Satış işlemleri tamamlanıncaya kadar da kiralayacağım. Önümüzdeki hafta buraya yerleşmiş olmalıyım. Aramızdaki anlaşma da bunu gerektiriyor. Yapacağın tek şey tapudaki sorunu çözmenden ibaret.»

«Nasıl yapacağım? Elimde sihirli değnek yok.»

Squires ona döndü. Akşam karanlığında koyu renk gözleri parlıyordu.

«Algie'nin tavsiyesine uy ve kendine bir avukat tut. Algie zor adamdır ve bu tür şeyleri çok önemser. Ama sana yol gösterebilir. Öncelikle sorunu ciddiye alman gerekiyor. Avukata gelince, sana iyi birini bulabilirim Bostonlu olacak tabii.»

Perdy dişlerini sıktı. Ayakkabısının uzun topuğuyla halıyla hafif hafif vurmaya başladı. Bu küçük hareket Squires'in gözünden kaçmamıştı. Bir süre onu seyretti sonra bakışlarını tekrar Perdy'nin yüzüne çevirdi.

«Eğer tapudaki sorunu halledersem...»

«Evi hemen satın alırım.» Ellerini tekrar pantolon ceplerine soktu. «Satış sözleşmesi imzalanıncaya kadar da burayı kiralarım. Sen de Indiana'ya gidersin. Sam ile Algie bir daha birbirlerini görmezler ve böylece herkes mutlu olur.»

Perdy alt dudağını hafifçe dişledi. «Peki,» dedi. «Ya tapudaki sorunu halledemezsem?»

«Çok basit. Bu durumda evi satın alamam. Banka belgelere el koyar ve evini hiç kimseye satamazsın.»

«Bir dakika, bir dakika,» dedi Perdy telaşla. Koltuktan kalkarak ona yaklaştı. Ellerini kalçalarına koyarak uzun uzun Squires'in yüzüne baktı. Bir fırsat yakaladığını düşünüyor ve bunu kaçırmak istemiyordu.

«Doğru anladım mı bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Satm alman şartıyla bu evi kiraya vereceğim, öyle mi?»

«Anlamışsın,» dedi Squires hafif alaycı bir tavırla. Perdy'nin elbisesinin üzerindeki kara şeytan desenlerini inceliyordu. Perdy anlamazlıktan geldi.

«Öte yandan tapudaki sorunu halledemezsem evi satın almaktan vazgeçeceksin. Ama buna rağmen burada yaşamaya devam edeceksin.»

«Çok doğru. Anlayışına hayranım. Görüyorsun samimi olarak bu evi istiyorum.»

«Peki,» dedi Perdy, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. «Bu arada ben nerede yaşayacağım? Eşyalarım ne olacak?»

Squires kalın kaşlarını kaldırarak dikkatle baktı ona. «İşin bu yanı beni hiç ilgilendirmez. Kendine kiralık bir yer bulacaksın.»

«Neyle? Bu evi satın almazsan param olmayacak ki. Son kuruşuma kadar her şeyimi harcadım. Eşyaların Indiana'ya kadar gidip gelmesi beni mahvedecek. Siz Yankeeler kendinizden

başka hiç kimseyi düşünmezsiniz zaten!»

«Sana haksızlık yapılıyormuş gibi davranman çok saçma,» dedi Squires dişlerinin arasından. «Kiranı ödeyeceğim ya!»

«Hayır ödemeyeceksin,» dedi Perdy öfkeyle. «Ödemeyeceksin çünkü buraya taşınamayacaksın.» Bu sözleri söylerken parmağını karşısındaki adamın geniş göğsüne bastırmıştı. «Sen ve o sözde avukatın bana her istediğinizi yaptıracağınızı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Tehditleriniz umurumda bile değil. Beni buradan atamayacaksınız.»

«Elimde yasalara uygun biçimde düzenlenmiş bir anlaşına metni var. Buna göre evi bana kiralamak zorundasın. Ayrıca lütfen beni o sivri tırnaklı parmağınla itip durma.»

Sesini yükseltmeden söylemişti bu sözleri. Yine de öfkesini bastırmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu.

«Benim de haklarım var,» dedi Perdy. «Kesinlikle satın alacağından emin olmadan bu evi sana bırakamam.»

Tekrar parmağını onun göğsüne vurdu.

«Şunu yapma dedim sana,» dedi Squires. Sesi yine çok sakindi, hatta hafifçe gülümsemişti. Perdy, 'Bana çocuk muamelesi yapıyor, önemsemiyor beni,' diye düşündü.

O güçlü ellerin ansızın belini kavramasıyla paniğe kapıldı. «Yapmamanı söylemiştim,» diye mırıldandı Squires.

Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Gözlerinde garip pırıltılar vardı.

«Buraya taşınacağım, Miss Nordstrand,» diye fısıldadı. Perdy kendisini bir ejderhanın eline düşmüş gibi hissediyordu.

«Buradan ayrılmayacağım, Mr. Squires,» diye karşılık verdi. Fısıldayarak söylemişti bu sözleri.

Uzun uzun bakıştılar.

Neden sonra Squires derin bir soluk aldı. Perdy de derin bir soluk aldı. Göz göze bakmaya devam ediyorlardı.

Durum hızla değişiyordu. Sanki kişisel üstünlüklerini kanıtlama peşindeydiler. Ev meselesi sanki unutulmuştu.

Perdy belini sıkıca kavrayan ellerin az sonra boğazına sarılacağını düşünmeye başlamıştı ki Squires hafifçe gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Bembeyaz dişleri görülüyordu. Bu haliyle vahşi bir kurda benziyordu. Ellerini yavaşça Perdy'nin belinden çekip bir adım geriledi. Küçük bir kahkaha attı.

«Pekâlâ, Miss Nordstrand. Size rağmen buraya taşınacağım. Sanırım çok ilginç bir ev arkadaşı olacaksın. Bu hikâyeyi Yale Kulüp'te anlatacağım. Vahşi bir prensesle nasıl yaşadım? Güzel bir başlık, değil mi?»

«Bunu aklından çıkar,» dedi Perdy. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

«Umarım eğleniriz. Özellikle Chris...» Birden sustu. Pencereye doğru yürüyüp karanlıklar içindeki dağa baktı. Yüzündeki ifade değişmişti. Ciddi ve mutsuz görünüyordu.

Bir şey hatırlamış gibi döndü. «Yarın bir avukat bulup sana telefon ederim. Sam Puckett Indiana'ya iş kurmak için gideceğini söylemişti. Umarım doğru değildir. Ticari işlerle uğraşabilecek biri değilsin. Şu üzerindeki şeytan desenli kırmızı elbiseyi bile kaybedebilirsin.»

Tek kaşını kaldırarak dikkatle Perdy'nin yüzüne baktı sonra kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Perdy onu önce bakışlarıyla izledi sonra peşinden koştu. Yetiştiğinde Squires dış kapıyı açmış çıkmak üzereydi. Onun yüzüne bile bakmadan, «Bu mesele halledilmiş sayılır,» dedi. Ba-

şını salladı ve dışarı çıktı.

Perdy telaşla, «Scrooge!» diye bağırdı. Ama genç adam karanlığın içinde gözden kaybolmuştu. Var gücüyle kapıyı çarparak kapadı. Sırtını duvara yaslayıp bir süre soluk soluğa durdu. «Scrooge,» diye dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. «Lanet olasıca adam. Züppe.»

Oturma odasına döndü ve bir duvardan diğerine gidip elgemeye başladı. En kötüsü içerde tek bir eşyanın bulunmamasıydı. Yoksa pencereyi açıp o ukala adamın arkasından bir şeyler fırlatmak büyük zevk olacaktı.

Koltuğa çökercesine oturdu. Az önce adamın göğsüne bastırdığı parmağına baktı. Canını acıtmış olmalıydı, çünkü tırnak kırılmıştı.

Avukatı nasıl bulacaktı? Ayrıca avukata para yetiştirebilecek miydi? Bu Squires'in doğru söylediği ne malumdu? Taşınma masrafı artı depolama artı Indiana'ya gidiş. Para sadece buna yeterdi. Esmeralda'dan kalanlar, ev dışında önemsizdi. Kıt kanaat geçinmek zorundaydı ve bu durumda avukata para veremezdi. Ama parayı Squires öderse o başka.

'Bu evi neden istiyor acaba?' diye düşündü kendi kendine. Çok zengin olduğu her halinden belliydi. Esmeralda'nın evi klasik bir New England eviydi. Böyle bir adam için çok mütevazi sayılırdı. Neden gidip kendine daha pahalı ve gösterişli bir saray yavrusu almıyordu?

İşin garibi Noel'de burada olmak istemesiydi. Kollarını göğsünde kavuşturarak bir süre düşündü. Kafasında beliren sorulara kesin yanıtlar bulmak imkânsızdı.

Yine de insanı cezbeden bir yanı vardı. Perdy erkekler hakkında genellikle böyle şeyler düşünmezdi. O güne kadar âşık olduğu iki erkekten söz edebilirdi. Biri babası, diğeri Frankie. Aslın-

da erkeklerden oldum olası biraz korkardı. Tanıdığı erkekler hep güçlü kuvvetli, sert değer yargıları olan kişilerdi. Çok meşguldüler, çok ciddi görünüşlüydüler.

Belini tuttuğu an ve göz göze geldiklerinde... O anda çok kısa süren ama çok değişik bir duyguya kapıldığını gayet iyi hatırlıyordu. İkiye bölünmüştü sanki. Bir yanıyla onun çenesine kuvvetli bir yumruk atmak istiyor, diğer yanıyla kendini bırakıvermek istiyordu.

Günün birinde bir erkeğin cazibesine kapılacağını biliyordu aslında. Ama bunun çok farklı biri olacağını düşünmüştü. En azından babası gibi, tatlı, nazik ve sakin bir adam...

Bir keresinde Esmeralda, «Bazı konularda çok safsın, Perdy,» demişti. «Sana kuşlardan ve arılardan söz etmemi ister misin?»

Perdy, utanmış, sıkılmıştı. Başını sallamış ve «Hayır,» diye mırıldanmıştı. Çok merak ediyordu ama yine de arılar ve kuşlar hakkında bir şey işitmek istemiyordu.

Bölüm Üç

Ertesi sabah Perdy, Yankeeler'le başının iyiden iyiye derde girdiğini düşündü. Sam Puckett'le telefonda konuşuyordu. Her nasılsa Squires ile Algernon'un ziyaretini haber almıştı.

«Seni üzmeye hakları yok!» diye bağırıyordu. «Onlarla konuşmamalıydın. Bu profesyonel bir iş. Dünyanın her yerinde bu tür işlemleri emlâkçılar yapıyor. Hayır canım, avukat tutmana gerek yok. Evini kiraya vermen için seni zorlayamazlar, inan bana.»

«Eşyalarım ne olacak, Sam? Depo masraflarını ödemem imkânsız. Evin satılabileceğine emin misin?»

«Perdita, onda dokuz emin olduğumu sana daha önce söylemiştim. Emlak işlerinde yüzde yüz emin olmak diye bir şey yoktur. Cloverdale'deki butiği istediğini biliyorum. Squires de Noel'de o evi istiyor. Bu durumda bana herkesi memnun etmeye çalışmaktan başka yapılacak iş kalmıyor. Ayrıca eşyalarını göndermen gerekmiyordu. Sana biraz daha beklemen gerektiğini söylemiştim. Kapağı bir an önce oraya atmak için bunca sabırsızlanmanın ne gereği var? Cloverdale senin için vaad edilmiş toprak sanki ya da buna benzer bir şey.»

«Nasıl bilirdim ki... Daha önce hiç evim olmadı ki! Bugüne kadar hiç ev satmadım. Resmi belgelerden de bir şey anlamıyorum.»

Sam her şeyi tekrar en başından alarak açıkladı.

Perdy telefonu kapadığında biraz ferahlamıştı. İşlerin yolunda olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Evin içinde uzun turlar attıktan sonra nakliye şirketini aramaya karar verdi.

Ses biraz cızırtılı geliyordu. Bu yüzden avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmak zorundaydı. «Kamyonu hemen geri göndermenizi istiyorum. Eşyalarım Indiana'ya gitmemeli. Hemen geri gönderin onları.»

«Ne?» Kalın ve New England aksanlı bir sesti bu. «Bayan siz aklınızı mı kaçırdınız? Yola giden kamyon geri çevrilir mi? Eşyalarınızı geri istiyorsunuz. İyi. Ama önce Indiana'ya varacaklar, sonra geri dönecekler. Anlaşma imzaladınız.»

Perdy bir an bayılacakmış gibi oldu. «Hayır!» diye bağırdı. «Kamyonu derhal buraya göndereceksiniz.»

«Kontrat imzaladınız, bayan. İsterseniz kendiniz bir avukat tutun. İyi günler.»

Telefonu kaparken, 'Keşke imzalamasaydım, diye düşündü. Başına ne işler açılmıştı.

Bir iki dakika geçmemişti ki telefon çaldı. Arayan tapu dairesinden Mr. Dionne diye biriydi.

«Size bildirmek zorundayım ki, Mr. Algernon ve Mr. Puckett başınıza büyük dert açıyorlar. Tapudaki sorunu gidermek için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz.»

Perdy tanımadığı biri tarafından azarlanan küçük bir çocuk gibi hissetti kendini.

«Mr. Algernon çok şey istiyor,» diye devam etti adam. «Bunun çok uzun sürecek çok p ahalı bir işlem olduğunu bilmenizi isterim.»

Bu sözler üzerine yutkundu. Çekine çekine, «Ne kadar pahalı?» diye sordu.

«Saatte otuz dolar,» dedi Mr. Dionne, renksiz bir sesle. «Ve bu iş saatler, saatler ve saatler boyunca sürer.»

Perdy dehşet içinde telefonu kapadı. Daha elini ahizeden çekmemişti o uğursuz zil sesini tekrar duydu. Bu kez arayan Sam Puckett'ti.

«Perdita, naberler çok kötü. Lütfen beni affet. Az önce Cloverdale'deki acentayla konuştum. Anlamak istemiyor. Butiği satışa çıkarmışlar. Hem de bu sabah. Müşteri de hazırmış. Bir miktar ön ödeme yapman şartıyla vazgeçebilirlermiş.»

«Ödeme mi?» diye bağırdı Perdy, telaşla. «Nereden bulayım? Sahip olduğum tek şey bu ev ve biliyorsun... Tanrım sanki bir korku filmi bu. Bu ev sonunda beni öldürecek.»

«Perdita lütfen sakin ol.» Sam'in sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. «Elimden geleni yaptım inan bana ama adam Cloverdale'de ticari işlerin çok katı kurallarla yürütüldüğünü söyledi bana.»

Telefonu kapadıktan sonra sırtüstü halıya uzandı. Cloverdale'deki insanlar nasıl bu kadar katı olabilirlerdi? Cloverdale onun gerçek yuvasıydı. Orada bütün insanlar birbirlerini severler, yardımcı olmaya çalışırlardı. Orada bir butik açacaktı. Derken bir gün genç bir James Steward onu bulacak ve âşık olacaktı ve mutlu olacaklardı.

«Banka avukat tutmanı istiyor,» demişti Sam. «Ama tutmasan da olur. Paranı boşuna harcama. Bu Squires yeterince pahalıya mal oluyor zaten.»

Squires, evet, her şey bu adamın başının altından çıkıyordu. Rüyaları, planları, eşyaları, her şey mahvolmuştu.

Ani bir kararla yerinden kalkıp bankayı aradı. Karşısına çıkan adamın adı LeFer'di.

«Bana kesin bir yanıt vermenizi istiyorum,» dedi Perdy. «Evimi Squires'e kiraya vermek zo-

runda mıyım, değil miyim?»

«Biraz belirsiz bir konu,» dedi LeFer. Sesi ciddi ve düşünceliydi. «Size karmaşık yanıtlar vermek istemiyorum ama ne yazık ki durum gerçekten de çok karmaşık. Bir avukat bulmanızı öneririm. Hem de hiç zaman kaybetmeden.»

Avukat tut, avukat tut, avukat tut. Sanki ağız birliği etmişlerdi.

Telefonu kapadıktan sonra tekrar halının üzerine uzandı. Yeni bir zil sesiyle yerinden sıçradı. Ahizeyi kaldırdı ve Algernon'un sesini duyunca bir an dehşete kapıldı.

«Evi boşaltmaya karar verdiniz mi, bayan?»

«Kesinlikle hayır. Ayrıca bana telefon etmeniz çok saçma. Sam benimle değil kendisiyle konuşmanız gerektiğini söyledi. Beni rahatsız etmeye hakkınız yok.»

«Asıl rahatsızlığı ilerde yaşayacaksınız,» dedi Algernon. Sesi tehdit ediciydi. «Mr. Squires'le daha önce de uğraşanlar oldu, Miss Nordstrand. Hiçbiri kazanamadı. Tekrar hatırlatmak istiyorum, kimse Mr. Squires'in karşısında uzun süre dayanamaz.»

«Göreceğiz bakalım,» dedi Perdy tatlı bir sesle. Telefonu kapadığında başı ağrımaya başlamıştı.

Oyalanmak için dışarı çıkıp posta kutusuna bir göz attı. Kutuda üç tane zarf vardı. En resmi görünüşlü olanı açtı. Bu bir emlak vergisi ödeme ihbarıydı. Derin bir iç çekti. Kafasına bir davul tokmağıyla vuruluyordu sanki.

İkinci zarfın içinden çıkan kart daha ilginçti. «Avukat listesi aşağıda. Birini seçiver. Squires.» Perdy kartı öfkeyle bir köşeye fırlattı. Üçüncü zarfı açtı «Sam Puckett yeni yılınızı kutluyor. Anlayış ve dürüstlükle her zaman hizmetinizdeyiz.»

Perdy acı acı gülümseyerek kartı halının üzerine bıraktı. Pencereye doğru yürüdü. Hayatında bu kadar korkunç bir Noel olmamıştı hiç. Hayatı bir anda karman çorman olmuştu. Hayalleri yıkılmıştı. Hep o karanlık yüzlü, uzun boylu adam yüzünden. Sonuna kadar mücadele etmeye kararlıydı. Dışarda kar yağıyordu.

Bir avukat bürosunda geniş bir koltuğa oldukça rahatsız biçimde oturmuştu. Ufak tefek bir adamdı avukat. Adı da Mr. Small'du. Önündeki kâğıtları atlamadan ama büyük bir hızla okuyordu.

Mr. Small başını kaldırdığında Perdy, «Çok mu kötü?» diye sordu.

«Kötü değil ama oldukça karmaşık. Mr. Squires evi sizden satın alacak, siz de Indiana'dan bir mülk alacaksınız. Yani her şey buradaki mülkünüzü satabilmenize bağlı. En kötüsü, bir nüshası bankaya havale edilmiş bir kira sözleşmesinin varlığı. Belirsizlik burada.»

Perdy başını salladı, yutkundu.

«Mr. Squires satış işlemleri tamamlanıncaya kadar evi sizden kiralayacak. Bu arada siz de Indiana'ya gideceksiniz ve işlemlerin tamamlanmasını bekleyeceksiniz.»

Perdy bir kez daha başını salladı. 'Her şey bu kadar basit olsaydı,' diye geçirdi içinden.

«Sam Puckett iyi bir emlakçıdır. Bu karmaşık durumun üstesinden gelebilir sanıyorum. Yine de onun yerinde olmak istemezdim. Squires gibi bir adama karşı koymak kolay iş değil. Squires'in bir gün geri döneceğini sanmazdım.»

«Geri dönmek mi? Ne demek istiyorsunuz?»

Mr. Small içini çekti. «Küçükken yazları buraya gelirdi. İhtiyar amcası Dr. Ben Squires'le

birlikte. Mucizeler Dağı'na çıkarlardı. Kaldıkları yer yıllar önce yandı.»

Perdy ürperdi. Yangın sözcüğünden hiç hoşlanmazdı. Nedense bu sözcük ona anne ve babasının geçirdikleri o korkunç kazayı hatırlatırdı.

Mr. Small anlayışlı biriydi. «Üzülmeyin,» dedi. «Yangın sırasında kimseye bir şey olmadı. İhtiyar Ben yıllar önce öldü. Ev uzun süredir boştu zaten. Genç Squires amansız biriydi. Huzursuz demek daha doğru olur. Ona da hak vermek lazım. Pek çok insanın sorumluluğunu omuzlarında taşıyor. Toynbee sözcüğü size bir şey hatırlatıyor mu?»

Perdy başını salladı. Toynbee'nin Birleşik Devletler'deki en meşhur mağazalar zincirinin adı olduğunu biliyordu.

«Squires hisselerin tamamını kontrol ediyor. Annesinin kızlık soyadı Toynbee'dir. Şirketi iflasın eşiğinden kurtarıp bu güne getirdi. Sürekli mücadele ve rekabet erkeklerin kişiliğinde değişikliklere yol açıyor. Doğrusu muazzam bir iş çıkardı. Bu arada kendisi de değişime uğradı.»

Perdy, Ebenezer Squires'in yüzünü gözlerinin önüne getirdi.

«Kira anlaşması ne olacak?» diye sordu. Konuyu değiştirmek istiyordu.

Mr. Small hafifçe içini çekti. «Mr. Squires'in evinize taşınma hakkı var. Ama öte yandan sizin de evden ayrılmama hakkınız mevcut. Onu mahkemeye vermek suretiyle durdurabilirsiniz. Ama korkarım bu biraz pahalıya mal olur. Evet, hatta çok pahalıya mal olur. Böyle bir durumun Noel'e rastlaması doğrusu çok üzücü.»

Köşeye sıkıştırılmıştı. Mr. Squires onu evden ayrılmaya zorlayacaktı. Böyle bir mücadele ancak parayla yürütülebilirdi. Bir iş bulabilseydi.

Nels'le güneybatıda yaptıkları uzun geziler

ona çok şey öğretmişti. Neredeyse bir iş bulma uzmanı olmuştu. New Hampshire ekonominin canlı olduğu bir bölgeydi.

Mr. Small'ın bürosundan ayrıldıktan dört saat sonra Mr. Pongo'nun salonunda bir kokteyl garsonluğu buldu. Oldukça kazançlı bir işti bu. Salon Manchester yakınlarındaydı. Bir zamanlar yaşadığı Mortimerford köyüne çok yakındı. Büyük bir zafer kazanmış gibi hissediyordu kendini. Ama eve dönünce bu ruh hali değişti. Yol boyunca eski arabası hafif buzlu dağ yollarında ikide bir kaymıştı. Yeni bir gider kalemi daha çıkmıştı ortaya: Kar lastikleri!

«Perdita, çılgınlık bu.» diyordu Sam Puckett ertesi günü. «Evi ona bırakmak zorundasın. Yarın orada olmak için ısrar ediyor. Emma ve benim misafirimiz olabilirsin. Çok seviniriz.»

Sam'in bürosunda oturuyorlardı. Adamcağız çok yorgun ve sinirliydi. Yüzünde derin kırışıklıklar oluşmuştu.

«Beni evimden atamaz,» dedi Perdy. «Boston'da dilediği avukatı satın alabilir ama bana karşı zor kullanamaz.» Bunları söylerken öyle dik duruyordu ki, Esmeralda görse gurur duyardı. Ama yine de biraz korkuyordu. Belki de bütün bunlar kötü bir rüyadan ibaretti. Birden uyanacak ve kendini Nels, Frankie ve Esmeralda ile birlikte bulacaktı. Eski günlerdeki gibi...

Cumartesi sabahı erken saatlerde birkaç adam eve dev bir piyano getirdiler. Sam, Squires'in o gün taşınacağını söylemişti. Perdy piyanoyu yerleştirmeye çalışan adamları dehşetle izliyordu.

Bir ara dayanamayarak, «Merdiven parmaklıklarına dikkat!» diye bağırdı. «Dikkat etsenize!»

«Hokkabaz değiliz ya, bayan,» diye homurdandı adamlardan biri. «Giriş çok dar. Elimizden

geleni yapıyoruz.»

«Çıkartın şunu dışarı!» diye haykırdı Perdy. Adamlar bakmadılar bile. Piyano taşıyan bu üç adamla başa çıkması imkânsızdı. Gençlik günlerindeki Nels bile onların hakkından zor gelirdi.

Sonunda merdivenleri çıkıp odasına girdi, kendini yatağın üzerine bıraktı. Saatlerce hiç kımıldamadan tavanı seyretti. Neden sonra piyanoyu taşıyan aracın hareket ettiğini ve uzaklaştığını işitti. Yerinden kalktı ve üzerine gece mavisi bir elbise giydi. Yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi ve koluna Esmeralda'nın yılanlı bileziğini taktı. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra morali iyiden iyiye düzelmişti. Aşağıya indi.

Piyano pencerenin yanında iri bir canavar gibi duruyordu. Birden dış kapının açıldığını işitti. 'Olamaz,' diye geçirdi içinden. Böyle bir şey olamazdı. Kapının gıcırdayarak açıldığını işitince donakaldı. Daha Noel gelmemişti ki.

Bir iki saniye sonra Ebenezer Squires karşısında duruyordu. Üzerinde rengi solmuş bir blucin, ayaklarında kalın botlar ve üzerinde kürklü bir parka vardı. Kurt postundan yapılmışa benziyordu.

Yüzünde aristokratik bir ifadeyle Perdy'yi tepeden tırnağa süzdü. Çok olağan bir şey yapıyormuş gibiydi.

«Sen ha!» dedi Perdy, umutsuzluk içinde.

«Evet, ben,» diye karşılık verdi genç adam. Hafifçe gülümsedi. Daha önceki karşılaşmalarında elmacık kemikleri sanki daha çıkıktı. Gözleri yine pırıl pırıl parlıyordu. Bir Medici Prensi gibi ayakta durmuş Perdy'yi seyrediyordu.

«Bugüne dek senin kadar kaba ve çekilmez bir insan tanımadım,» dedi Perdy. «Adamların piyanoyu içeri sokarlarken parkeleri çizdiler. Uğradığım zararı kuruşu kuruşuna ödeyeceksin. Haya-

tımı cehenneme çevirdin. Bunun karşılığını mutlaka ödeteceğim.»

«İnatçılık eden sensin,» dedi genç adam. «Kar-
«Inatçılık eden sensin,» dedi genç adam. «Kar-
yorsun. Benim için dans etmeni isteyebilir miyim? Bir tepsi üzüm getirmeni söylesem...»

Perdy bu sözler üzerine dehşete kapıldı. Eli saldırıya uğramak üzereymiş gibi yavaşça göğsüne gitti. Squires tek kaşını kaldırarak bu küçük hareketi ilgiyle izledi. Sonra kayıtsız bir tavırla, «Ev konusunda oyun oynamak isteyen sendin,» dedi.

Daha fazla dayanamayacaktı. Sert bir hareketle ona arkasını döndü merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu? Ya o alaycı, küçümseyen bakışları...

Yatağının kenarına çökercesine oturdu. Paniğe kapılmıştı. Kalbi delice çarpıyordu.

Olmuştu işte. Sonunda dediğini yapmış ve eve taşınmıştı. Ve yakışıklıydı. 'Hayır!' diye haykırmamak için kendini zor tuttu. Hiç de yakışıklı değildi. Üstünlük taslamayı marifet sanan kendini beğenmişin biriydi. Daha önce hiç böyle bir adamla karşılaşmamıştı. Tanıdığı erkekler genellikle güreşçiler ya da ufak çapta ticaretle uğraşan kişilerdi. Bu insanlar bir kadına yiyecekmiş gibi bakmazlardı. Oysa bu adamın bakışları elbiseyi delip geçiyor ve insanın tenine işliyordu.

Hızla düşünmeli ve bir karara varmalıydı. Birden oda kapısının kolunun kımıldadığını fark etti. Dehşetle kapının açıldığını ve Squires'in içeri girdiğini gördü. Kurt postundan yapılmış o garip parkayı çıkarmıştı. Üzerinde el işi olduğu ilk bakışta fark edilen kalın bir kazak vardı. Mavi renkli olan bu kazağın içinde beyaz bir gömlek, gömleğin açık olan yakasından çıplak boynu gö-

rünüyordu. Dudaklarında yine o küçümseyici tebessüm vardı.

Perdy eliyle kapıyı göstererek, «Derhal çık odamdan,» dedi. «Burası benim özel odam.»

«Kirayı ödemeye geldim.»

Perdy yerinden kımıldamadı. Yatağın dışında odada bulunan tek eşyayı, çekmeceli eski bir yazı masasını göstererek. «Onun üzerine koy,» dedi.

Squires kayıtsız bir tavırla parayı çıkarıp masanın üzerine koydu. Perdy o anda bir taktik hata yaptığını anladı çünkü adamın odadan çıkmaya niyeti yoktu. Varlığı rahatsız ediciydi. Bütün odayı dolduruyor ve etrafa yakıcı ışınlar saçıyordu sanki. Hayır bu oda iki kişi için çok küçüktü.

«Biliyorsun konuşmamız gerekiyor,» dedi genç adam. Perdy bakışlarını kaçırdı. «Konuşma zamanı geldi, Perdita,» diye devam etti öteki.

İsmini onun ağzından duymak garip bir biçimde şaşırtıcıydı. Vücudundaki bütün sinirlerin anında gerildiğini hissetti. Ama yerinden kımıldamadı. Bir heykel gibi duruyor ve dosdoğru karşıya, duvardaki sabit bir noktaya bakıyordu.

«Perdita.»

Aynı şey bir kez daha oldu.

«Bazı sorunları görüşmemiz gerekiyor.» Bunları söyledikten sonra yavaşça yatağın üzerine, Perdy'nin yanına oturdu.

«Bir kadın ve bir erkeğin birlikte yaşamaları oldukça zor bir durum. Ne demek istediğimi anlayacak kadar hayat tecrübesine sahip olduğuna eminim.»

«Birlikte yaşamayacağız,» dedi Perdy. Sesi kendine çok yabancı gelmişti. Boğazının bir anda kupkuru olduğunu fark etti.

«Bunu nasıl söyleyebilirsin.» Sesi çok yumuşaktı. Kadife gibi. «Bu yatak...» diye devam etti.

Elini hafifçe yatak örtüsünün üzerinde dolaştırdı. Derken Perdy'nin eline hafifçe dokundu. Sıçrayarak elini geri çekti Perdy ve o anda burnuna hoş bir koku geldi. Pahalı bir kolonya kokusuydu bu. «Bu yatak yakında bodruma indirilecek. Benim yatağımda uyuyabilirsin.»

Öfkeyle baktı ona. O hafif alaycı tebessüm ve biraz çıkık elmacık kemikleri... Üstelik çok yakındı.

«Sen adi ve aşağılık...» Sözün sonunu getiremedi. Genç adam işaret parmağını alt dudağına yavaşça dokundurarak susturmuştu onu.

«Sadece bu yatağın bile bana ait olduğunu hatırlatmak istedim,» dedi. Sesi deminki kadar yumuşaktı. «New York'taki evimden bazı eşyalar getirtiyorum. İçlerinde çok güzel bir de yatak var. Antika ve masif maundan. Gözlerinin rengine de çok iyi uyar. Ayrıca bu yataktan çok daha rahattır.»

Dirseğine dayanarak yavaşça yatağa uzandı. Bu arada omzu hafifçe Perdy'ye değdi.

«Bu yatak benim ve ben burada yatacağım!» diye bağırdı Perdy. «Bodruma kendi eşyalarını koyarsın. Gözlerimin rengi seni ilgilendirmez. Kalk yatağımdan! İri bir kertenkele gibi yatağımın üzerine uzanmandan hoşlanmıyorum.»

Squires hiç oralı olmadı. «Bu odayı ısıtmak için bir şeyler yapmalıyız. Hatırladığım kadarıyla sıcağı seviyordun.»

«Yakıt parasını ödediğime göre ısıyı istediğim şekilde ayarlarım. Eğer istersem doksan dereceye çıkartırım.»

Koyu renk gözler Perdy'yi omuzlarından ayak bileklerine kadar süzdü. «Oh, anlıyorum,» dedi. «Las Vegas'tan gelmiştin, öyle değil mi? Sam Puckett'le ilk başlarda çok dostça bir ilişkimiz vardı. O sırada söylemişti. Soğuktan korunman

için nasıl giyinmen gerektiğini biliyor musun? Suudi Arabistan'da örneğin, böyle bir sorun yoktur.»

«Neden Suudi Arabistan'a gitmiyorsun? Orada tam bir şeyh hayatı yaşayabilirsin.»

«Bulunduğum yerden memnunum, teşekkür ederim.» Beyaz dişlerini göstererek güldü. Öyle yakın duruyordu ki Perdy vücudundan yayılan ısıyı fark etmeye başlamıştı.

«Vegas'ta ne yapıyordun?» diye sordu yumuşak bir sesle. «Dansçı olarak çalışıyor olmalısın. Bu evi de sana hayranlarından biri satın almış olmalı.» Perdy'nin kolundaki yılanlı bileziğe parmağının ucuyla hafifçe dokundu.

«Las Vegas'ta elbise dikiyordum,» diye yanıt verdi sert bir sesle. «Bu evi bana çok emeği geçen bir kadın bıraktı. Yanlış fikirlere kapılmayın Mr. Squires. Söylediklerinize ilerde pişman olabilirsiniz.»

«Pişmanlık duyanlardan değilimdir,» diye mırıldandı genç adam. Parmaklarını Perdy'nin bileğinin iç kısmında hafifçe gezdirdi. «Beyaz bir ten. Fildişi beyazlığı.»

«Hemen dışarı çıkın. Aksi halde zor kullanmam gerekecek. Veya siz burada kalın ben çıkıyorum.»

Perdy ayağa kalktı ama genç adam hemen yerinden fırlayıp önüne geçti. Kollarını yavaşça tuttu. Elleri sıcaktı.

«Konuşmamız gereken daha bir sürü şey var. Isıyı nasıl ayarlayacağız? Mutfağı ve banyoyu nasıl kullanacağız? Ayrıca, tabii daha özel konular da var. Sakın unutma burada birlikte yaşıyoruz. Sen ve ben, ikimiz.»

Perdy öfkeyle çırpınarak onun ellerinden kurtuldu. «Dokunma bana!» diye bağırdı. «Zorla evime girdin ve Noel zamanı her şeyi mahvettin.

Hayatımın en berbat Noel'ini sana borçluyum, anlıyor musun?»

Squires yavaşça yatağa oturdu. «Noel, öyle mi?» diye mırıldandı. «Böyle şeylere önem verecek kadar duygusal mısın yani? Noel, ha!»

«Evet, Noel!» diye haykırdı Perdy. Ona vurmamak için kendini zor tutuyordu. Evden dışarı çıkıp oradan koşarak uzaklaşmayı düşündü bir an. «Sen bir dolandırıcısın, evimi çaldın benim!» diye bağırdı umutsuzluk içinde.

Derin bir sessizlik oldu. Genç adam bakışlarını yere çevirmiş susuyordu.

«Siz bir dolandırıcısınız, Ebenezer Squires,» diye tekrarladı Perdy, sözcüklerin üstüne basa basa.

«Bana Ebenezer demek zorunda değilsin. Ben demen yeterli.»

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra yatağın üstünden kalktı ve sessizce odadan çıktı. Oda bir anda boşalmıştı. Bu boşluğa ve sessizliğe daha fazla dayanamayacağını anlayan Perdy üzerindeki elbiseyi hemen çıkardı. Ayağına bir blucin geçirdi, üzerine kalın bir kazak giyip kürk taklidi kısa mantosunu aldı ve merdivenlerden aşağı indi. Ben Squires, Esmeralda'nın koltuğuna kurulmuş telefonda konuşuyordu. Sanki kendi evindeydi.

«Telefonu kullanmak için kimden izin aldın, sorabilir miyim?» dedi Perdy. Sesi öfkeden titriyordu.

Genç adam kaşlarını çatarak baktı ona. «Çocukluk etme,» dedi. «Parasını ödeyeceğim.»

Perdy mutfağa geçti, arka kapıyı açıp dışarı çıktı. Buz gibi soğuk bir rüzgârın yüzüne çarpmasından hoşlanarak yürüdü. Yün eldivenlerini ellerine geçirdi. Avlu kapısından çıktıktan sonra durdu, iki kez ıslık çaldı. Bummer fazla uzakta

olamazdı. Çevreye bakındı. Evin arkasındaki orman, karlar altında çok güzel görünüyordu. Dev çam ağaçlarının dalları kardan iyice ağırlaşmışlardı. Karanlığa rağmen gökyüzünde beyaz bulutlar seçiliyor, tek tük yıldızlar parlıyordu.

Dar bir patika boyunca Mucizeler Dağı'na doğru yürümeye başladı. Birden yumuşak karın üzerinde hızla koşan bir hayvanın ayak seslerini işitti. Bummer karanlık ormanın içinden çıkmış çılgınlar gibi koşarak geliyordu.

Bummer siyah tüylü büyük bir köpekti. Yarım kan Labradordu. Perdy eve geldiği gün onu çevrede dolaşır bulmuştu. Soylu bir köpek olduğundan hemen köpek kaybeden olup olmadığını araştırmak için ilgililere haber vermişti. Yanıt olumsuzdu. O günden beri araları çok iyiydi. Esmeralda onu arada bir besleyerek ayağını alıştırmış olmalıydı.

Durumları birbirine benziyordu aslında. Belki de onu bu yüzden çağırmıştı. İkisinin de ne evi vardı ne de kimsesi.

'Benim hiç olmazsa Cloverdale düşüm var,' diye geçirdi içinden. Ben Squire denen şu adam olmasaydı şimdi Cloverdale'de olacaktı. Oraya bir adım atabilse her şey düzelecekti.

Kar ayaklarının altında gittikçe sertleşiyor, bastıkça küçük buz parçaları kırılıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Mucizeler Dağı tam karşısında karanlığa rağmen belli olan sisli tepeleriyle göğe doğru uzanıyordu. Bummer karlara bata çıka yanı başında yürüyordu.

Belki de hata yapıyordu. Borç para bulmaya çalışabilirdi. Bu durumda bir oda tutar ve biraz zaman kazanabilirdi. Ben Squires ile aynı evi paylaşmanın mümkün olmadığı apaçık ortadaydı. Zengin çocuğu olduğu nasıl da belliydi. Sanki sorduğu her soruyu yanıtlamak zorundaymış

gibi davranıyordu ona.

Perdy için sorun değildi bu. Bir iki sözle istediği an o adamın hakkından gelebilirdi. Buna inanmalı ve kendine güvenmeliydi. Sakınması gereken tek bir tehlike söz konusuydu. Onu yakışıklı ve cezbedici bulmamak zorundaydı. İstemiyordu bunu. Hayat yeterince zordu.

Ailesini kaybetmiş olmanın acısını ilk kez bu kadar şiddetli duyuyordu. Onu ayakta tutan tek şey Cloverdale düşüydü.

Yine de Esmeralda onun Ben gibi bir adamdan kaçmasını istemezdi. Korkaklıktı bu. Esmeralda olsaydı ellerini kalçalarına koyar ve ona şöyle derdi: 'Elinden geleni yapmalısın, Perdy. Sen Nels'in kızısın, bizim kızımızsın sen. Bizler savaşçıyız. Sonuna kadar savaşmaktan geri durmayız. Son kişiye kadar savaşırız.'

Son kişiye kadar 'Son kişi benim,' diye geçirdi içinden. 'Ve yapayalnızım.' Birden onları, ailesini çok özlediğini fark etti. Karanlığın içinde Esmeralda'nın yüzünü görür gibi oldu. Frankie'nin o hoş kokulu sigarasının kokusunu duyuyordu sanki.

'Ne yapmalıyım Esmeralda? Ne yapabilirim?'

Rüzgârın sesinden başka yanıt veren yoktu.

Eve döndüğünde Ben Squires pencerenin yanında oturmuş Mucizeler Dağı'nı seyrediyordu.

Perdy sessizce odasına çıkıp makyajını tazeledi. Aşağı indiğinde Squires yerinden kımıldamamıştı. Yüzündeki ifade Perdy'nin dikkatini çekti. Çok üzgün görünüyordu.

«Saldıracak insan bulamayınca kederleniyorsun galiba,» dedi Perdy.

«Eşyalarımı yanlış yere götürmüşler, aptallar.»

«Yanlış yere mi? Nereye?»

«Baltimore'a.»

Perdy birden keyiflenmişti. Gülmeye başladı.

«Bir kilise faresi kadar yoksul olabilirim,» dedi neşeyle. «Ama hiç olmazsa yukarda yatabileceğim bir yatağım var. Halının üstü çok rahattır. Ne yazık ki sana verebileceğim fazla battaniye yok.»

Ben Squires sert sert baktı ona. Sonra ayağa kalktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. «Nereye gidiyorsun bu saatte?» diye sordu.

«İşe. İkimiz de mirasyedi değiliz, öyle değil mi?»

«Bu nasıl iş böyle. Blucinle ve bu kadar makyajla gidilen bir iş, biraz garip.»

İyice yaklaşmıştı ona. Dikkatle yüzünü inceliyordu.

«Kokteyl servisi yapıyorum,» dedi Perdy, kayıtsız bir tavırla. «Şaşırdın mı?»

«İnanılır gibi değil. Benim bildiğim böyle giyinen bir kız servis yapmaz. Böyle giyinen bir kıza servis yapılır.»

Kısa bir an göz göze geldiler. Perdy hafif bir başdönmesi hisseder gibi oldu. İçinde garip bir sıcaklık duydu.

«Benim gibi kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.»

«Sen de benim gibi adamlar hakkında pek bir şey bilmiyor gibisin. Yine de bazı ortak yanlarımız var. Yetişkin insanlarız. Sonra yalnızız. Ayrıca en soğuk mevsimi yaşıyoruz. Biliyorsun hava çok soğuk. Ve burada bir aradayız.»

Bu sözler üzerine Perdy bir iki adım geriledi. Ansızın şiddetli bir gerilime kapılmıştı.

«Yanılıyorsun bir arada değiliz,» dedi.

Ben soğuk ve kederli bir tebessümle baktı ona. Sonra bakışlarını pencereden dışarı, Mucizeler Dağı'na yöneltti. «Buraya yalnız kalmak için gelmiştim,» diye mırıldandı.

«Yalnız kalmayı ben de isterdim.»

Ben ona dönüp inanmıyormuş gibi baktı. Duyulması güç bir sesle, «Tanrım, ne yalancı insanlar var,» diye söylendi.

Perdy o gece çalışırken sürekli Ben'i düşündü. Neden sürekli dağı inceliyordu? Orada bir şey görmeye çalışıyordu sanki. Mr. Pongo'nun salonu fazla kalabalık değildi. Müşteriler genellikle neşesiz, asık yüzlü insanlardı. Çalışma süresi dolunca büyük bir ferahlama duyarak dışarda park ettiği arabasına yürüdü.

Eve vardığında bütün ışıklar sönüktü. Sadece dağa bakan pencerede turuncu renkli hafif bir ışık görülüyordu. 'Bu ışık da neyin nesi?' diye düşünerek adımlarını sıklaştırdı. Yoksa yangın mı çıkmıştı? Telaşla içeri girip oturma odasına geçti ve şöminenin yanmakta olduğunu görünce rahatladı. Birden arkasından bir çift güçlü kol belini kavradı. Geri döndüğünde Ben Squires'in yüzüyle karşılaştı. Şöminenin alevleri genç adamın yüzünde ışık oyunları yapıyordu.

«Demek bana dönmeye karar verdin.»

Perdy korkmuştu. Eliyle şömineyi göstererek, «Ateşler,» dedi. «Ateşten hoşlanmam.»

«Seni ısıtır. Hımm çok üşümüşsün. Gel buraya.»

Altın ışıklar saçan o yüzün iyice yaklaştığını dudaklarının yavaşça birbirine değdiğini fark etti. Direnemiyordu. İki insanın birbirine bu kadar yakın olması yabancılaştırıcı bir duyguydu. Başını biraz geri çekmek istedi. Ama Ben onu ensesinden kavrayarak iyice sokuldu. Yumuşak ama kışkırtıcı bir öpüşmeydi bu. Sanki onun derinliklerini keşfetmek istiyor, dudaklarını doyumsuz bir arzuyla tatmak istiyor gibiydi. Perdy kollarının hafifçe titrediğini vücudunun bütün gücünü kaybederek boyun eğdiğini hissetti.

«Dokun bana, Perdita,» diye fısıldadı. Kendin-

den geçmiş gibi bir hali vardı. Gözlerinde garip pırıltılar oynaşıyordu. Perdy büyülenmiş gibi, titreyen parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. Önce geniş alnına, sonra yanaklarına ve nihayet hafif aralık duran sert hatlı dudaklarına.

Ben elini Perdy'nin kalın ceketinin içine sokmuş, sırtına doğru kaydırmıştı. Kazağının üzerinden sutyeninin klipsini açmaya çalışıyordu. Birden sabırsızlanarak, «Şu ceketini çıkarır mısın?» dedi. Oldukça sert bir sesle söylemişti bunu. Fark etmiş olacak ki onun kulağına dudaklarını iyice yaklaştırarak yumuşak bir sesle, «Lütfen çıkarır mısın, Perdita,» diye fısıldadı.

'Evet,' diye geçirdi içinden Perdy. Bu kürklü kısa mantoyu çıkarmak istiyordu. Onu üzerinde büyük bir ağırlık gibi duyuyordu. Bu fazlalığı atarsa ona daha yakın olabilecekti. Vücudunda garip bir enerji hissediyordu. Elini yavaşça onun kalın boynuna koydu, sonra omzuna doğru sanki çıplakmış gibi okşadı.

Birden irkildi. Gözlerini açıp iyice baktı. Ben Squires'in omzu gerçekten çıplaktı! Dehşetle geriye doğru bir adım attı. «Hayır!» dedi nefes nefese. Genç adamın çıplak omzuna dokunan elini ateşe değmiş gibi çekmişti.

Ben Squires tepeden baktı ona. Yüzü gülmüyordu. Koyu renk bakışları gölgelenmişti. Dudaklarının iki yanındaki çizgiler biraz derinleşmiş gibiydi.

«Neyin var, Perdita?» dedi hafif alaycı bir tavırla. «Buraya benimle birlikte olmak için geldin, öyle değil mi? Nasıl olsa olacaktı. Bu gece olmazsa bir başka gece.»

«Hiçbir zaman olmayacak.»

Tam karşısında duran genç adamın yüzüne dikkatle baktı. Saçlarında şöminede kıvrılıp bükülen alevlerin ışığı oynaşıyordu. Perdy'nin so-

lukları iyice hızlanmıştı. Hızlanmıştı çünkü bir anda müthiş bir korkuya kapılmıştı.

Ben onun hafifçe titreyen elini tutup göğsüne götürdü. Perdy parmak uçlarıyla onun göğsündeki tüylere dokundu. Sert kasların gerisinden kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Genç adam öteki eliyle onun yüzünü okşadı. Titreyen dudaklarına parmak uçlarıyla dokundu. Sonra yavaşça sokuldu. Dudaklarını Perdy'nin alnında dolaştırdı. Yanaklarına doğru kaydı, sonra boynunu öpmeye başladı. Güçlü kollarıyla ona sıkıca sarılmıştı. Perdy bir an bayılmanın eşiğinde olduğunu hissetti. Çırpınarak kurtuldu onun kollarından. Sonra üzerine kapanan o yarı çıplak vücudu bütün gücüyle itti. «Hayır!» diye haykırdı. Bunu yapmasına izin veremezdi. Onu... onu delice istemiş olsa bile... 'Aşk bu mu?' diye düşündü bir an. O ana kadar böyle şeyler kafasını hiç meşgul etmemişti.

Ben ona tekrar yaklaşırken bütün gücünü toplayıp onu bir kez daha itti. Genç adam şaşırmıştı. Hafifçe gülümseyerek onu uzun uzun süzdü.

«Farkında mısın, bilmem,» dedi. «Bir kadın olarak çok güçlüsün.» Sesinde belli belirsiz hayranlık dolu bir ifade vardı. «Doğrusu çok ilginç,» diye mırıldandı.

«Sen de Bostonlu bir centilmen olarak çok kabasın,» dedi Perdy, öfkeyle. «Bana bu şekilde davranmaya hakkın yok.»

«Benimle yatmak istediğini biliyorum, Perdita. Uğraşmaktan hoşlanmam. Benimle oyun oynamaya kalkmanı tavsiye etmem.»

Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Şömineye, alevlere baktı bir süre. Kaslarla kaplı vücudu alevlerin ışığında hafifçe parlıyordu.

«İyi geceler, Perdita,» dedi bakışlarını kaçırarak.

Perdy tam o sırada halının üzerinde kendi battaniyelerinden birini gördü. «Benim battaniyem,» dedi öfkeyle. «Ver onu bana! Soğuktan donmaya niyetim yok.»

Ben Squires uzun uzun esnedi. «Geceleri genellikle çıplak yatarım,» dedi. «Soğuktan donmamı istiyorsan battaniyeni alabilirsin. İyi geceler. Artık gidebilirsin.»

Perdy onu yaralamak, fiziki bir acı vermek istiyordu. Dişlerinin arasından, «İyi geceler,» diye söylendi. Bir an çaresizlik içinde ona baktı. Sonra hızla geri dönerek merdivenlere doğru koştu. Odasına girip kapıyı kapadığında kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Sinirleri altüst olmuştu. Geçmiş Noel'leri düşünerek avunmaya çalıştı. Ben Squires, Noel'i neden burada geçirmek istemiş olabilirdi? Özellikle bu evi seçmesi çok garipti. Öte yandan, Perdita hakkında çok yanlış şeyler düşünüyor olmalıydı.

Bölüm Dört

Perdy uzun süre uyuyamadı. Ertesi sabah garip bir ses duyarak gözlerini açtı. Aklına gelen ilk şey o günün pazar olduğuydu. Duvarların gerisinden garip bir bas ses, arya söylüyordu. Gilbert and Sullivan operasından bir parçaydı bu.

Battaniyelere daha sıkı sarındı. Ben Squires duşun altında arya söylüyordu! Evin içinde korkunç bir bas ses, «Gerçek bir tuğgeneralim ben!» diye avaz avaz yükseliyordu. Hep aynı mısraı okuması biraz garipti.

Kafasını yastığın altına sokmaktan başka çaresi yoktu. Birden yastığının Indiana'da olduğunu hatırladı.

«Gerçek bir tuğgeneralim ben!»

Onu görür gibi oluyordu. Duşun altında avaz avaz bağırarak sabunlanıyor olmalıydı. Gözlerinin önüne gelen görüntünün canlılığı şaşırtıcıydı.

Dün geceyi biraz suçluluk duyarak hatırladı. Kendisini öpmesine izin vermişti. Hem de Esmeralda'nın oturma odasında. Belki de Esmeralda gökyüzünden eğilerek bakmış ve olanları görmüştü.

Konuşabilseydi şöyle derdi: 'Bana bak, Perdy. Seni terbiyeli bir kız olasın diye yetiştirdim. Oturma odamda çıplak bir adamla olasın diye değil!'

Derin derin içini çekti. O çıplak adam şimdi de duşun altına girmiş şarkı söylüyordu. Belki de kendini çok yalnız, şaşkın, hatta çaresiz hisset-

tiği için onun tarafından öpülmeye izin vermişti. Bunu yapmamalıydı. Vahşi bir kedi gibi tırmalamalıydı onu, yanına yaklaştırmamalıydı. Bundan sonra ona bir buz dağı kadar soğuk davranacaktı.

«Gerçek bir tuğgeneralim ben!»

Ne kadar da neşeliydi. Doğrulup pencereye doğru baktı; şafak sökeli daha bir iki saat olmuştu. Elinde müthiş bir bomba olsaydı da şu tuğgeneralin kafasına atsaydı.

Sonunda şarkı sustu ve su sesi kesildi. Artık battaniyesine sarınıp uykusuna devam edebilirdi. Tam dalmak üzereyken tekrar gözlerini açtı. Evin içinde daha önce hiç duymadığı garip bir ses çınlıyordu. O lanet olasıca piyanoyu çalıyordu şimdi de.

Kalkıp yatağın içine oturdu, robuna uzandı. Öyle uykusu vardı ki saatin kadranını bile seçemiyordu. Çaresiz yataktan çıkıp banyoya doğru yürüdü.

'Perdy,' derdi Esmeralda. 'Sabahları saatlerce kendine gelemiyorsun.'

Ben sıcak suyun neredeyse tamamını kullanmıştı. Soğuk suyun altında bir iki saniye titredi, sonra havluya uzandı. «Havlumu bile kullanmış,» diye öfkeyle söylendi. Yedek havluyu aldı, sert hareketlerle kurulandı.

Odasında giyinirken Ben Squires piyano çalmaya devam ediyordu. Gilbert and Sullivan'ı bırakmış, modern bir jazz parçasına geçmişti.

Giyinmesi bitip kirpiklerine biraz rimel sürdükten sonra aşağı indi ve doğruca oturma odasına geçti.

«Bütün sıcak suyu kullanmışsın! Üstelik havlumla kurulanmışsın!»

Ben ellerini yavaşça tuşlardan çekti. Başını çevirip uzun uzun onu süzdü.

Perdy ellerini beline koymuş öfkeyle ona bakıyordu. Üzerinde dar siyah bir pantolon, beyaz yünden yakası açık bol bir tunik vardı. Neden rahatsız oluyordu? Birden çıplak gibi hissetmişti kendini.

«Seninle mutlaka konuşmam gerekiyor.»

«Ah, anlıyorum,» diye karşılık verdi genç adam. «Sabah sabah uyandırdığım için bana kızdın.»

«Çok anlayışlısın. Daha şafak sökmeden duşun altına giriyor ve avazın çıktığı kadar arya söylüyorsun.»

Ben küçük bir kahkaha atarak tabureyi kendi ekseni etrafında çevirerek ona döndü. «Ne var bunda? Ayrıca saat neredeyse ona geliyor.»

Perdy hiç oralı olmadı. «Uyandığımda şafak yeni sökmüştü,» dedi. «Suda yıkanan bir şey gibi... manda gibi bağırıyordun. Evet tam da böyle... böğüren bir manda gibi. Biliyorsun geç saatlere kadar çalışıyorum ve...» Sözün sonunu getiremedi.

Arkasından yükselen kahkahaları duymamaya çalışarak mutfağa geçti. Sabahları bir iki fincan koyu kahve içmeden kendine gelemezdi.

Çalmaya devam etmeyecekti anlaşılan. Kahve hazırlarken onun sessizce mutfağa girdiğini fark etti. En iyisi görmezlikten gelmekti.

«Sabahları korkunç oluyorsun.»

«Korkunç bir sabah geçiriyorum.»

Başını çevirerek ona sert bir bakış attı. Ben Squires gülümsüyordu. Duvara dayanmış ellerini, rengi iyice soluk blucinin ceplerine sokmuştu. Omuzları her zamankinden daha geniş, uzun kolları daha güçlü görünüyordu. Üzerinde fildişi renginde bol bir kazak vardı.

«Aynı evi paylaştığımıza göre daha iyi geçinmeye çalışabiliriz. Örneğin, sabahları karşılaştı-

ğımızda birbirimize günaydın diyebiliriz. Güne iyi başlamak uğur getirir.»

«Neden gülüyorsun? Komik bir şey mi var?» Bu adamın her şeyi sinirine dokunmaya başlamıştı. Sabah sabah duş yapması, arya söylemesi, piyano çalması, dün gece şöminenin önünde yaptıkları ve... durmadan gülümsemesi.

«İstersen sen de neşelenebilirsin. Bana gelince, mutlu olmam için pek çok neden var.» Sağ elini cebinden çıkararak geniş bir hareket yaptı. «Burada olduğum için çok memnunum. Küçük bir ev faresini rahatsız ediyor olsam da...»

«Pek küçük sayılmam. Ayrıca ev faresi değilim,» diye karşılık verdi Perdy, asabi bir tavırla. «Neşelenmek için başka yere gitsen olmaz mı? Senin yüzünden sabah kahvemi içemeyeceğim.»

«Bazı bakımlardan sevgili küçük kız kardeşime benziyorsun. Müstakbel kocasına şimdiden acıyorum. Sabahları kafein ihtiyacını gidermeden onunla konuşmak isteyenin vay haline! Aşırı kahve ihtiyacı kan şekerinin düşüklüğünü gösterir. Biliyor muydun bunu?»

Perdy yanıt vermedi. Buzdolabının kapağını açtı ve birden soluğu kesildi. Dolap ağzına kadar yiyecek doluydu. Havyar çeşitleri, hazır mayonezler, havuç, en pahalısından taze fasulye konserveleri, toprak bir çanağın içinde yoğurt ve buna benzer şeyler. Daha önce aldığı yiyecekler küçük bir rafa tıkılmışlardı. Aldırmamaya çalışarak küçük bir tabağın içindeki mısır gevreği kabını aldı. Fıstık ezmesini öğlen yiyecekti.

Kendine bir fincan kahve aldı ve mutfak masasının başına geçti.

Ben Squires ona yaklaşarak bir mısır gevreği alıp ağzına attı. Yüzünü buruşturarak, «Hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri de budur,» dedi.

«Hayatın sorunsuz da ondan,» diye mırıldandı Perdy, ama mısır gevreğinin tadı değişmeye başlamıştı.

«Haklı olabilirsin,» dedi genç adam, kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkerek. «Yemek konusunda aramızdaki fark böylece ortaya çıkmış oluyor. Vücudum benim için kutsaldır. Onu memnun etmeye çalışırım. Bence kendini ihmal ediyorsun. İnsan beslenme konusunda çok duyarlı olmalı.»

«Aramızda önemli bir fark olduğu doğru. Sen istediğin her şeyi alabilecek kadar paralı bir tipsin. Oysa ben bu olanaktan yoksunum. Ben kimsenin yaşam tarzına özenmediği insanların arasından geliyorum.»

«Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.»

Perdy kahvesini bitirdi ve fincanını yeniden doldurdu. Rahatsız olmaya başlamıştı. Çünkü Ben Squires onu bakışlarıyla soyuyordu. Deli gibi çarpmaya başlayan kalbi ona yine ihanet ediyordu.

«Her sabah makyaj yapar mısın? Giysilerin Vogue'un kapak resimlerini hatırlatıyor.»

«Görünüşüme daima özen gösteririm,» dedi Perdy sert bir sesle. Nels, Frankie ve Esmeralda kızlarının daima güzel görünmesini isterlerdi. Onları düş kırıklığına uğratmamak için her zaman bakımlı olmaya özen gösterirdi.

«Üzüldüm doğrusu. Benim için böyle giyindiğini düşünmüştüm.»

«Senin için mi?» Ağzına bir mısır gevreği daha attı. Tadı hiç de iyi değildi.

«Beni dün gece yarım bıraktığımız işi tamamlamaya davet ettiğini bile düşündüm.»

Bu sözler üzerine Perdy'nin tepesi attı. Dün gece olanlar büyük bir hataydı. Kısa bir süre kendini kaybetmişti o kadar. Bir daha asla böy-

le bir şey olmayacaktı.

«Rüyanda mı gördün,» dedi soğuk bir sesle.

«Ne yalan söyleyeyim, evet. Seni rüyamda gördüm. Hem de sabaha kadar ve kesintisiz. Sen ne gördün?»

Titrememek için kendini zor tutuyordu. Belkemiği boyunca boğazına doğru garip bir ürpermenin tırmandığını hissetti. Onun dudaklarının tadını dilinin ucunda duyar gibi oldu. Dün gece onun çıplak kollarının arasındayken de buna benzer şeyler hissettiğini hatırlayınca hafifçe kızardı.

Kayıtsız görünmeye çalışarak fincanı dudaklarına götürdü ve tam o anda parmaklarının gözle görülebilecek kadar titrediğini fark ederek dehşete kapıldı.

«Saçlarının kısa olması çok iyi,» dedi Ben. «Bu sayede o beyaz boynunu olduğu gibi görebiliyorum.»

Perdy'nin eli otomatik bir hareketle boynuna doğru gitti. Hemen çekti elini. 'Beni sadece bakışlarıyla ve sözleriyle istediği gibi etkileyebiliyor,' diye düşündü, çaresizlik içinde.

«Ve kulaklarının. O duyarlı, biçimli ve beyaz kulakların. Saçların uzun olsaydı onları göremeyecektim.»

Yavaşça onun kulak memesini okşadı. Perdy tam onu durduracakken, öteki taraftan eğilip kulağının arkasına bir öpücük kondurdu. Genç adamın ılık nefesini boynunda hisseden Perdy ürperdi.

«Bu sabah beni baştan çıkarmak istemediğini söyleme sakın,» diye fısıldadı Ben. «Sana inanmam. Şu yılanlı bilezik beni çok etkiliyor.»

Bu sözleri söylerken sezdirmeden Perdy'nin arkasına geçti ve omuzlarını tuttu. Sonra başını eğerek onun çıplak ensesini öpmeye başladı. Ilık

dudaklarını iyice bastırarak öpüyordu. Perdy omuzlarını kaldırarak başını geriye attı. Soluğu kesilmişti sanki. Gözlerini yumdu. Daha önce hiç tatmadığı şiddetli bir heyecan duyuyordu.

'Seninle oynuyor, Perdy. Tıpkı piyano çalar gibi.'

Esmeralda'nın sesiydi bu. Çok uzaklardan geliyordu. Esmeralda'nın evinde, onun mutfağında bir yabancıyla birlikte...

Esmeralda'nın sesini tekrar duyar gibi oldu. 'Perdy, Perdy kendine gel, seni baştan çıkarmaya çalışıyor. Ne utanç verici bir durum. Nels duysa ne der? Ya Frankie? Sana belki bir milyon kere söyledim, evlenmeden kimseyle yatağa girmeyeceksin diye!'

Perdy'nin tepkisi tamamen içgüdüseldi. Tek bir hareketle boynuna dolanan kolları silkip attı. Sonra yarım bir dönüşle genç adamın midesine bütün gücünü toplayarak dirseğiyle vurdu ve ayağa fırladı.

Onun inleyerek duvara yaslandığını görünce derin bir sevinç duydu. Pırıl pırıl parlayan gözleriyle onu süzüyordu. Ben gülümsemeye çalıştı. Sonra bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

«Aman Tanrım,» diye söylendi boğuk bir sesle. «Gerçekten çok sert vuruyorsun. Nereden öğrendin bunu?»

Perdy büyük bir hevesle genç adamın bakışlarında öfke ya da düş kırıklığı aradı. Ama hayır, hiç görmek istemediği çok farklı bir ifade vardı bakışlarında.

«Babamdan öğrendim, Mr. Squires,» dedi Perdy, gurur dolu bir tavırla. Nels bir anda gözlerinin önüne geldi. İri vücuduyla karşısında durmuş gururla gülümsüyordu. «Babam bir güreşçiydi,» diye devam etti. «Profesyonel bir güreşçi. O dev adamlardan biri. Katı kuralları olan bir

dünyada büyüdüm ben. Bana kendimi savunmayı iyi öğrettiler. Özellikle babam bana gerekli olan her şeyi öğretmiştir.» Sesi heyecandan titriyordu.

Ben'in yüzündeki tebessüm donmuştu. Biraz kendini toparlayınca gülümsemeye çalıştı. «Güreşçi ha,» dedi. «Aman Tanrım.»

«Evet, bunu biraz komik buluyor olabilirsin. Cahil bir adamdı, Yale Üniversitesi'ne gitmedi. Okula bile gitmedi. Buna gücü yetmedi. Hayatını en iyi bildiği yoldan kazanmaya çalıştı.»

Ben tek kaşını kaldırarak biraz hayretle baktı ona. «Neyin var senin? Kendini savunuyormuş gibi konuşuyorsun. Anlattığın şeyler seni rahatsız mı ediyor yoksa?»

Perdy hafifçe içini çekti. Birden kendini yorgun hissetti. «Biraz rahatsız olduğum doğru,» diye mırıldandı. «Özellikle senin gibi insanların karşısında. O insanlar saygıdeğer olduklarına inanırlar. Biz öyleyiz. Ailem... benim ailem...» Gözleri dolu dolu oldu. O gülünç sigarasıyla birlikte Frankie gözlerinin önüne gelmişti. Ve sahte elmasları içinde kavgacı Esmeralda. Ben iyice yaklaşmış dikkatle onun yüzünü inceliyordu. Rahatsız edici bir durumdu bu.

«Onlar çok iyi insanlardır,» diyebildi Perdy. Boğazına bir şeyler takılmıştı. «Yine de sana benzemezler. Bana kendime saygı duymam gerektiğini, bakımlı olmam gerektiğini öğrettiler. Benimle oynama. Senin Noel oyuncağın olamam. Kimsenin oyuncağı olamam.»

Ben kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış kımıldamadan Perdy'yi izliyordu. Yüzünde hayret ve saygı karışımı garip bir ifade vardı ve gülümsemeye çalışıyordu.

«Benim ilgimi çekmemek için daha dikkatli davranabilirdin,» dedi. «Bu durumda, zavallı bir

Bostonlu olarak seninle birlikte olmaya çalışmazdım.»

«İnsanların ne düşündüklerine o kadar aldırsaydım yıllar önce intihar etmem gerekirdi.»

«Pekâlâ, Perdy. O halde barış içinde bir arada yaşamanın şartlarını görüşelim.»

Perdy kuşkuyla baktı ona.

«Ciddi söylüyorum. Yapmamı istemediğin şeyleri açıkça söyleyebilirsin.»

«Kabul ediyorum. Öncelikle havlumu kullanmamanı istiyorum.»

«Anlaştık. Kendime hemen yeni bir havlu bulacağım.»

«İkincisi, sabahları ben uyurken duşun altında arya söylemek ve piyano çalmak yok.»

«Dua eden bir rahip kadar sessiz olacağıma söz veriyorum.»

Perdy kollarını kavuşturdu. Esmeralda'nın yılanlı bileziği kolunda parlıyordu. «Üstünlük taslamayacaksın ve beni eleştirmeyeceksin. Bir Noel ağacı alacağım ve istediğimi giyeceğim.»

«Sana üstünlük tasladığımı da nereden çıkardın? Yale'de insanlara özellikle üstünlük taslamamaları öğretilir. Noel meselesine gelince. İstediğini yapabilirsin... Ağaç istiyorsan alabilirsin. Ayrıca ne istiyorsan onu giyersin. Sana karışacak değilim. Yalnız Noel'de alışveriş yapmak biraz zor olabilir. Satış mağazalarında müthiş bir kalabalık olur. Bu yüzden seni uyarıyorum.»

Perdy biraz şaşırmıştı. Elini uzatarak, «Tokalaşalım,» dedi.

«Bir dakika. Evin ısısını biraz düşük tutmayı öneriyorum. Hemen bir battaniye satın alacağım. Böylece fazladan bir battaniyen daha olacak. Dolayısıyla ısıyı biraz düşürsek bile özellikle sabahları üşümeyeceksin.»

«Kabul ediyorum. Yalnız sen de bundan sonra

yatarken pijama giyeceksin. Oturma odasında anadan doğma bir adam istemiyorum.»

Ben güldü. «Pijamam yok ki. Sabahları beni anadan doğma görürsen daha çabuk ayılabilirsin. Ama ısrar ediyorsan eşofmanımı giyebilirim. Bir de, herkes kendi bulaşıklarını yıkayacak, tamam mı?»

«Anlaştık.»

Tokalaştılar. Perdy el kemiklerinin hafifçe çatırdadığını hissetti. Zarif bir elin bu kadar güçlü olması şaşırtıcıydı. El Greco'nun el resimlerine benziyordu.

Şimdi ne olacaktı? Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu artık. İlişkileri değişmişti ve buna sevinmesi gerekiyordu. Ama nedense sevinç yerine garip bir çekingenlik duyuyordu. Belki de her şey bu kadar çarçabuk olup bittiği için.

Hayır, kendine karşı dürüst olmalıydı. Çekingenliğinin nedeni çok başkaydı. Ben Squires'i çekici bulmuştu. Cinsel bir çekicilik değildi bu. Yoksa öyle miydi? Gerçeği kabul etmek zorundaydı. Hayatında ilk kez bir erkeği cinsel bakımdan çekici bulmuştu. Büyük bir dertti bu. Esmeralda cinsel çekiciliğin insana daima sorunlar getirdiğini söylemişti.

Pencereden dışarı, avluya baktı. Ağaçlar hâlâ karlar altındaydı. 'Bir erkekle birlikte yaşayacağım,' diye geçirdi içinden. İnsanlar ne diyeceklerdi kim bilir?

'İnsanların hakkındaki düşüncelerine dikkat etmelisin,' derdi Esmeralda.

Kaçamazdı artık. Anlaşma yapmışlardı. Ben Squires'in kendisini küçük görmesini istemiyordu. Her konuda anlaşmışlardı. Demek ki sorun yoktu. Öyle miydi gerçekten? Elbette öyleydi. İnsanlar istediklerini düşünmekte serbesttiler.

«Pek mutlu görünmüyorsun, neden?» diye sor-

du Ben. Sesinde hafif bir alaycılık vardı. «Benimle arkadaş olmak istemiyor musun yoksa, Perdita?»

«Arkadaşlarım bana Perdy der.»

Bu sözleri söyledikten sonra kendine bir fincan kahve aldı ve onunla göz göze gelmemeye çalışarak salona geçti. Doğruca gidip Esmeralda'nın antika koltuğuna oturdu. Arkasından Ben Squires de odaya girmişti. Piyanonun üzerine hafifçe ilişti. Vücudu Perdy'ye dönüktü. Kenetlenmiş parmaklarıyla sağ dizini tutarak oturuyor, bakışlarını Perdy'den ayırmıyordu.

Mucizeler Dağı uzakta sislere karışmıştı.

«Neden konuşmuyorsun, Perdy,» diye sordu genç adam.

«Konuşacak bir şey kalmadı, çünkü artık kavga etmiyorum,» diye mırıldandı Perdy. «Ayrıca sürekli beni gözlemen sinirime dokunuyor. Neden piyano çalmıyorsun ya da başka bir şey yapmıyorsun?»

«Kavga etmek daha iyi oluyordu galiba?»

Evet, kavga etmeye alışıktı. Esmeralda da hayatı boyunca sürekli kavga etmek zorunda kalmıştı. Yaşamak için, saygı görmek için, güçlüklerin üstesinden gelebilmek için... En önemlisi erkekleri uzak tutabilmek için.

Az sonra Ben, Perdy'nin elindeki ince uzun kâğıtları işaret ederek, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Noel ağacı için süs yapıyorum. Esmeralda'nın süslemeleri diğer eşyalarla birlikte Indiana'ya gitti.»

'Bütün eşyalar depoda,' diye geçirdi içinden. Kim bilir kaç paraya mal olacaktı? Sam tapu meselesi ile uğraşıyor muydu acaba? Bir ara fırsat bulup ona telefon etmeliydi.

«Esmeralda kim?»

«Beni büyüten ve bana bakan kadın.» Esmeralda hakkında bu adamla konuşmak istemiyordu. Ben Squires gibi birinin bu insanları anlaması mümkün değildi. Konuyu değiştirmek için, «Noel'lerden pek hoşlanmıyorsun galiba,» dedi. «Oysa daha demin alışverişin çok yoğun olduğunu söylemiştin. Senin de satış mağazaların var, değil mi? Mr. Small söylemişti.»

«Ezekiel Small mu?» Ben hafifçe güldü. «O ihtiyar geveze hâlâ buralarda mı?» Yakından tanıdığı birinden söz ediyor gibiydi. «Gerçekten Noel zamanı satış mağazaları tam bir deliler evine döner. Yüze yakın satış mağazası düşün. Ne kadar korkunç değil mi?»

«Senin mağazalarda da tezgâhtarlar Noel Baba kılığına giriyorlar mı?»

Ben yanıt vermedi. Perdy yan gözle genç adamın yüzünü inceledi. Üzüntülü bir havası vardı. «Hissedarlar böyle şeylerden özellikle hoşlanırlar. Çoğu akrabam olur. Depolarda kalan akla gelebilecek her şeyi Noel furyasında satmaya çalışırlar. Teşhircileri bile...»

«Teşhirci mi?»

«Evet, teşhirci. Adı Kris Kring'dır. Küçük bir adam. Mağazaların en kalabalık olduğu saatlerde, özellikle Noel'leri, sessizce kadın eşyaları satılan bölüme girer ve yüksek bir yere çıkarak paltosunun önünü açar. 'Bayanlar, bayanlar! Bakın Noel Baba size ne gönderdi!' diye bağırmaya başlar.»

«Ama bu korkunç bir şey!» dedi Perdy, gülmemeye çalışarak.

«Gülebilirsin. Onu Miss Debutante'nin bölümünden kaçmaya çalışırken yakalamak zorunda kalmadığın için...»

«Yoksa onu yakaladın mı?»

«Bir kere. Tesadüfen orada bulunuyordum. As-

lında kısa mesafeyi çok hızlı koşarım. Yale'de bir dönem beyzbol oynadım. Oyun kurucusu olarak.»

«Takım o sene şampiyon oldu herhalde.»

«Ne yazık ki hayır. O sene Yale tarihinin en kötü maçlarını çıkardı. Ayrıca teşhircileri yakalamak kolaydır, çünkü kaçarlarken pantolonları düşer.»

Perdy gülmeye başladı. O anda elindeki işi bıraktığını fark etti. Yeniden başladı. Hâlâ gülümsüyordu. Böyle bir adam gerektiğinde kavga etmekten çekinmezdi. Noel'lerden neden hoşlanmadığını anlamaya başlamıştı. Mağazaları dolduran o çılgın kalabalıktan ve insanların çıkardıkları sorunlardan hoşlanmıyordu. Başını kaldırarak ona baktı. Bir an göz göze geldiler.

«Biraz daha anlatsana,» dedi gülümseyerek. «Başka neler oluyor mağazalarda?»

Ben mağazalarda olan ilginç olaylardan uzun uzadıya söz etti. Noel Babaların öfkeli müşterilerden nasıl dayak yediklerini, reyonlarda kaybolan çocukları, ikide bir telefon edip bomba ihbarında bulunan manyakları ve daha bir sürü garip olayı...

«Noel alışverişi sırasında kalp krizi geçirenler de olur,» diye devam etti. «Numara yapanlar da olur ama bazıları çok ciddidir. Son on yıl içinde Toynbee'de kriz geçiren çok sayıda insanı ölümden kurtardım. Ne yazık ki birisi kollarımda can verdi. Hasta kaybetmekten nefret ederim.»

Perdy elindeki işi bırakıp hayretle onun yüzüne baktı. «Bir doktor gibi konuşuyorsun.»

«Ben bir doktorum.»

«Ama...»

«Uzun bir hikâye. Anlatmaktan pek hoşlanmam.» Pencereye doğru yürüdü. Ellerini cepleri-

ne sokarak bir süre kımıldamadan Mucizeler Dağı'nı seyretti.

'Çok garip,' diye düşündü Perdy. Doktor olduğuna göre kendi mesleği ile uğraşması gerekmez miydi? Ayrıca neden ikide bir gidip o dağa bakıyordu?

«İzin ver de konuyu değiştirelim, Perdy. İstersen elbiseni değiştir, biraz yürüyüş yapalım. Dışarısı çok güzel.»

Perdy elindeki işi bırakmış dikkatle onu izliyordu.

«Ben,» dedi yumuşak bir sesle. «Bu evi neden istedin?»

Genç adam bir süre yanıt vermedi. Neden sonra üzgün bir sesle, «Çok basit,» diye mırıldandı. «Eskiden sık sık bu dağa gelirdim. Amcam Ben' le birlikte. Çok başarılı bir köy doktoruydu. Büyüyünce onun gibi biri olmak isterdim.»

Geriye dönüp Perdy'nin yüzüne baktı. Bakışlarında keder dolu bir ifade vardı. «O günlerde çok iyi bir insandım, Perdy. İster inan ister inanma. Buraya dağı tekrar görmek için geldim. Bütün olup bitenleri tekrar tekrar düşünmek istiyorum. Aradan çok zaman geçti. Artık eskisi gibi değilim. Bunu sen kendi gözlerinle gördün. Zaman insanı değiştiriyor.»

Bir süre yere baktı. Bakışlarını tekrar Perdy' nin yüzüne çevirdiğinde ifadesi değişmişti. Bu koyu, soğuk bakışların gerisinde ne vardı? Sadece duygularını mı saklamaya çalışıyordu. Yoksa Perdy'nin öğrenmesini istemediği başka şeyler mi vardı?

Bölüm Beş

«Hey bu da ne?»

Ben karlara bata çıka koşarak onlara yaklaşan Bummer'ı gösteriyordu. Köpeğin dili dışardaydı. Ağzından buharlar çıkıyordu.

«Adı Bummer. Eve geldiğimden beri tanışıyoruz.»

Perdy eğilerek köpeğin siyah tüylerini okşadı.

«Bu evde sandığımdan çok şey var. Bir köpek ve bir kadın. Buradan ayrıldığın zaman bu köpeği kim besleyecek?»

'Ben gittiğim zaman,' diye içinden geçirdi Perdy. Bir süredir gitmeyi düşünmediğini fark etti. Nedense bu düşünce ona ansızın garip bir acı vermişti.

Bummer ufak gölün üzerindeki buz tabakasına aldırmadan koşmaya başladı. Arada bir havaya sıçrıyor, çeşitli gösteriler yapıyordu. Perdy gülmeye başladı. Ben ise çok ciddiydi.

«Buz fazla kalın değil,» diye mırıldandı. «Sağlamlaşması için daha bir hafta geçmesi gerekiyor.»

Perdy ince buz tabakasının altındaki suyun soğukluğunu teninde hissetmişçesine ürperdi. Rüzgâr çok sertti. Isı hızla düşmeye devam ediyordu.

«Dağ ve bütün bu bölge kime ait?» diye sordu. Sessizliği bozmak istiyordu.

«Köyün ortak mülkü. Pratik olarak köy çocuklarının. Bir zamanlar amcama aitti. Bizi terk etmeden önce bu bölgeyi Mortimerford köyünün

çocuklarına bıraktığını söylemişti. Bu güzel doğa parçasını en iyi şekilde çocukların değerlendireceğini düşünüyordu.»

«Ne güzel.»

«Bence de öyle. Ama ailenin diğer üyeleri aynı fikirde değiller.» Ellerini kalın paltosunun ceplerine sokarak güldü. «Onun deli olduğunu düşündüler,» diye devam etti. «Burası yerleşme yeri olarak çok uygun bir bölge. Özellikle Manchertes'a çok yakın olduğu için. Vasiyeti iptale çalıştılar. Başaramadılar tabii. Yasal işleri Algie yürüttü.»

Perdy genç adamın yüzüne dikkatle baktı. Yüz hatları iyice sertleşmişti.

«Ailenden pek hoşlanmıyorsun galiba,» diye mırıldandı. Bu durum onun için çok garipti.

«Sevdiklerim var,» diye karşılık verdi Ben. «En küçük kız kardeşimle çok iyi anlaşırız. Ailenin tek uyumsuzu benim. Tıpkı Ben Amca gibi.» Amcasının bir zamanlar yaşadığı dağa doğru bakarak başını salladı. «Benim değerlerim ve inançlarım onlarınkinden çok farklı. Yüksek sosyetenin değerleri beni hiç ilgilendirmez. Aramızdaki fark o kadar büyük ki, annem zaman zaman hastaneden yanlış çocuğu aldığına yemin eder. Ağabeyim beni evlatlık olarak almış olabileceklerine ciddi ciddi inanırdı.»

«Oh, anlıyorum, kardeşler arası rekabet.»

«Rekabet sözcüğü pek açıklayıcı değil. Hafif kalıyor.» Genç adam bu sözleri gülümseyerek söylemişti. «Bir ölüden zarar gelmez,» diye ekledi, ağır, kasvetli bir sesle.

Ölü mü? Kimden söz ediyordu? Yoksa erkek kardeşi ölmüş müydü? Sesi neden bu kadar acılıydı?

Ben'in suskunluğu esen rüzgârdan da soğuktu. Bummer hemen önlerinde koşup duruyor arada

bir karların içinde yuvarlanıyordu.

Yol kıvrımına kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Ben birden başını çevirip ona baktı. Perdy'nin yanında olduğunu birden hatırlamış gibiydi. Şaşırmıştı sanki. Perdy onun yüzünü dikkatle inceledi. Parkasının kürk yakalarını kaldırmıştı. Yüzünde hâlâ aynı sert ifade vardı. Saçları alnına düşmüştü.

«Biraz da sen konuşsana,» dedi. «Ailenden söz et. Nerede yaşıyorlar?»

Perdy başını çevirdi. Sert rüzgâr gözlerini yaşartıyordu. «Gittiler,» dedi kısaca.

«Onları özlüyor musun?»

Uzaklara baktı Perdy. Buz tutmuş ağaçlara, sisli tepelere.

Genç adam parmak uçlarıyla onun çenesini tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. Perdy o anda aralarında elektrik akımı gibi garip bir şey hissetti. Ansızın bir şeylerin değiştiğine emindi. Zaman durmuştu. Kalbi çarpmıyordu sanki.

Soğuğun içinde kımıldamadan yüz yüze duruyorlardı. Genç adam dikkatle onun gözlerinin içine bakıyordu.

«Ne kadar farklıyız, Perdy,» diye mırıldandı. Farkın iyi mi yoksa kötü mü olduğu sesinden belli olmuyordu.

'Bir şeyler oluyor,' diye geçirdi içinden. 'Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu anlayamıyorum.'

Sonunda genç adam, «Dönsek iyi olacak,» dedi. «Hava gittikçe soğuyor.» Çamların arasından rüzgârın etkisiyle garip uğultular işitiliyordu.

Perdy başını salladı.

Tek kelime bile konuşmadan eve döndüler.

Bütün bir öğle sonrasını sakin bir ev atmosferi içinde geçirdiler. Perdy antika koltuğa oturarak süslemeler yapmaya devam etti. Ben şömi-

nenin yanına oturup kitabını okudu. Parkasını bile çıkarmamıştı.

İki kez yerinden kalktı, uzun uzun gerindi. Piyanonun başına oturarak birkaç klasik parça çaldı. Sonra yine okumaya devam etti. Sert görünüşüne rağmen parmakları çok duyarlıydı ve piyano tuşları üzerinde harikalar yaratabiliyordu. Perdy etkilendiğini hissediyordu. Onun kadar kültürlü ve eğitim görmüş olmadığını düşündü. Kendisi de söylememiş miydi bunu? 'Ne kadar farklıyız, Perdy,' demişti.

Kendi kendine başını sallayarak aklından geçenleri doğruladı. Kendi işine baksa daha iyi olurdu. Tapudaki sorunla ilgilenmeliydi. Eşyalarıyla, butiğin son durumuyla ilgilenmeliydi. Başında yüzlerce sorun vardı.

Ama ne garip ki kafası bunlarla meşgul olacak yerde ikide bir Ben'e takılıyordu. Neden doktor olduğu halde Toynbee gibi bir yerde çalışıyordu? Erkek kardeşini hatırladığı zaman neden yüzü asılmıştı? Kardeşi ölmüş olabilir miydi? Genç adam fiziksel varlığı ile az ilerde, hemen karşısında duruyordu. Bu adamı kuşatan o esrarengiz havanın gerisinde ne vardı?

Rüzgârın uğultusunu işitiyorlardı. Sanki ormandan gelen dev bir hayalet pencereleri kapıları zorluyordu.

Az sonra kalorifer borularında garip bir ses başladı. Bodrum kattan da sesler geliyordu. Borular küçük patlamaları andıran bu sesleri titreşimler halinde evin içine yayıyordu. Birbirlerine baktılar.

«Ne oluyor?» diye sordu Perdy.

«Bilmem ki. Kalorifer kazanından geliyor galiba.»

«Ne olabilir?»

Ben ayağa kalktı, merdivenin altındaki küçük

tahta kapıya doğru yürüdü. Perdy de korka korka peşinden gitti. Daracık merdivenden aşağı indiler. Ben ışığı yaktı ve kazana yaklaştı. Aleti bir süre inceledikten sonra kaşları çatıldı.

«Ne olmuş?»

«Senin kalorifer kazanı can çekişiyor.»

Perdy inanmıyormuş gibi baktı ona. Nasıl olabilirdi? Frankie ve Esmeralda'nın evinde bir şeyin bozulması imkânsızdı. Nels ve Frankie gibi adamlar bu tür bozuklukları hemen onarırlardı.

«Bozuksa tamir et,» dedi. «Erkek değil misin? Kolayca yapabilirsin.»

«Ne yazık ki yapabileceğimi sanmıyorum. Kolunu kırmış olsaydın bir şeyler yapabilirdim. Ama kalorifer kazanlarından hiç anlamam. Birini çağırmalısın. Tamirci falan yok mu civarda?»

«Tamirci mi? Neredeyse akşam oluyor. Ayrıca biliyorsun bugün pazar.» Bu arıza kim bilir kaç paraya mal olacaktı. Perdy umutsuzluk içinde başını iki yana salladı.

«Yale'den diplomalı biri kalorifer kazanını nasıl tamir edemez, anlamıyorum,» diye söylendi.

«Yale'de böyle işleri görevliler yapar.» Sesindeki alaycı ifade Perdy'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Yukarı çıktılar. Perdy halının üzerine oturup telefon rehberini karıştırmaya başladı. Ben dikkatle onu izliyordu.

«Kullanmaya başlamadan önce kazanı temizlettin mi?»

Temizletmek mi? Kalorifer kazanlarının temizlendiğini ilk kez duyuyordu. Öfkeyle Ben'in yüzüne baktı.

«Öğrenmen gereken çok önemli bir şey var,» dedi genç adam. «Ev sahipliği insana bazı sorumluluklar yükler. Mutlaka yerine getirilmesi gereken sorumluluklar. Kazanı temizletmemekle

çok ayıp etmişsin.» Düpedüz alay ediyordu.

Perdy anlamazlıktan geldi.

Numarasını çevirdiği ilk tamirci, «Hayır,» dedi. Bu saatte gelmesi imkânsızdı. Ayrıca adamlarını da gönderemezdi, çünkü bir eve ısıtma sistemi döşemekle meşguldüler.

İkinci adam daha kaba bir tavırla, «Hayır,» dedi. Şiddetli bir gribe yakalanmıştı ve sokağa çıkması halinde ölebilirdi.

Üçüncüsü kuşku uyandıran bir tavırla. «Olabilir,» dedi.

«Bu akşam mutlaka gelmeniz gerekiyor,» dedi Perdy. «İçersi gittikçe soğuyor.»

«Sizden önce telefon edenler var, bayan. İşleri bitirmeden gelemem. Bu durumda belki yarın, belki öbürgün olabilir. İşinize gelmiyorsa başkasını arayın.»

Perdy kendini tutarak adama sabırla bekleyeceğini söyledi. Ama telefonu kapar kapamaz patladı.

«Yankeeler! Alçaklar! Hayatımda bu kadar kaba insanlarla karşılaşmadım. Keşke şu anda Cloverdale'de olsaydım.»

Çaresizlik içinde kollarını dizlerine sararak halının üzerinde büzüldü. Her şey kötü gidiyordu. Çok basit bir sorun bile içinden çıkılamaz hale geliyordu.

«Biz Yankeeler sandığın kadar kaba değiliz,» dedi Ben. «Daha iyi düşün. Cloverdale'de de bir sürü kalorifer kazanı var. Onlar da diğerleri gibi bozulabilirler.»

«Yanılıyorsun,» dedi Perdy. «Şu anda Cloverdale'de olsaydım, kalorifer kazanı yalnızca senin sorunun olacaktı.»

Ben yavaşça yere oturup sırtını duvara dayadı. «Ama ne yazık ki durum çok farklı,» diye mırıldandı. «Şu anda ben sadece kiracıyım. Sen ise

ev sahibesisin. Dolayısıyla tamirat işlerinden sen sorumlusun. Bozuk aletler, akan dam ya da çatlak bir duvar yalnızca seni ilgilendirir. Uğraşması gereken ben değilim, sensin.»

«Hiç de öyle değil. Evde kiracı olarak oturan sen olduğuna göre, bütün bunlar senin sorunun.»

«Yine yanılıyorsun, Perdy.» Kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak gülümsedi. Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. «İmzaladığın belgelerde ne yazdığını hatırlamıyor musun yoksa? Satıcı evin her türlü onarımından sorumludur. Bu sorumluluk satış işlemlerinin tamamlanmasından sonra bile devam eder. Sözleşmede bunlar yazılı.»

Perdy yanıt vermedi. Kalorifer kazanının arızalanması bir dizi felaketin devamından başka bir şey değildi. Bu aksilikler onun sabrını deniyordu sanki. Ben'in bakışlarında öyle dayanılmaz bir ifade vardı ki, ona karşı başlangıçta duyduğu nefret yavaş yavaş geri gelmeye başladı.

«İndiana'ya neden gitmek istediğini doğrusu çok merak ediyorum. Ne iş yapacaksın orada?»

«Bir butik almaya çalışıyorum,» dedi Perdy. Kendini savunmak ister gibi söylemişti bu sözleri. «Merak etmene gerek yok,» diye devam etti. «Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.»

Gerçekten biliyor muydu? Bu sorunun yanıtını kendisi de çok merak ediyordu. Hayatı boyunca Cloverdale'de yaşama düşünü gördüğünü Ben'e anlatması tamamen faydasızdı.

«Satın alacağın butiğin tapu kayıtlarını inceledin mi? Kalorifer kazanının nerede olduğunu, boruların nereden geçtiğini biliyor musun? Elektrik tesisatını inceledin mi?»

Perdy dudaklarını büzdü. Yanıt vermemek en iyisiydi. Böyle acayip şeyleri elbette hiç düşün-

memişti. Kumaşlardan ve giysilerden biraz anlıyordu, hepsi bu. Ben'in soruları onu aptalca düşler kuran biri gibi gösterebilirdi.

Genç adam hafifçe güldü. «Yanıt vermiyorsun? Bu tür şeyler çok önemlidir, Perdy. Toynbee'de bile zaman zaman bazı sorunlar çıkar. Bu tür işleri öğrenmek zorundasın. Tesisatların nasıl işlediğini, tapu işlemlerinin nasıl yapıldığını iyi bileceksin ki...»

«Cloverdale'de her şey yolunda gidecek.»

Bu konuşmanın bir an önce sona ermesini istiyordu. Bir an göz göze geldiler. Genç adam çenesini ellerinin üzerine koymuş dikkatle ona bakıyordu.

«Toynbee'de işe ilk başladığım sıralarda neredeyse çıldıracaktım. Her şey birbirine geçmiş gibiydi ve milyonlarca küçük ayrıntıyla uğraşmak gerekiyordu. Sorunlar bir an önce çözümlenmeliydi. Sen nasıl bir işe girmek üzere olduğunu biliyor musun acaba?»

Sorular arttıkça ve tartışma uzadıkça Perdy kendisini bilgisiz bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. «Sana söylemiştim, ne yaptığımı çok iyi biliyorum,» dedi. Ama sesi ikna edici olmaktan uzaktı. Ben Squires bir şahin gibi orada oturmuş, bakıyordu. Ev hızla soğuyordu. Kemikleri bile üşümeye başlamıştı.

Cloverdale'i düşündü. Oraya bir kapağı atabilse hayatı mükemmel olacaktı. Bu konuda en ufak bir kuşku bile beslemiyordu.

«Parkamı ister misin? Aklıma başka bir şey geliyor ama bu da seni sıcak tutar.»

Perdy hayretle ona baktı. Aklına ne geliyordu acaba? Genç adamın yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. Yavaşça yerinden kalkıp ona yaklaştı. Üzerinden çıkardığı parkayı omuzlarına koydu. Sonra tekrar yerine geçip oturdu.

«Neden Cloverdale? Neden bir başka yer değil de özellikle Cloverdale? Taşra hayatından hoşlanan birine benzemiyorsun. Cloverdale'de o butikten başka bir şey mi var yoksa?»

Yanıt vermek istemiyordu. Çok aptalca bir şey söylemekten korkuyordu.

«Sana söylüyorum, Perdy.» Yumuşak bir ses tonuyla ama sabırsız bir ifadeyle söylemişti bu sözleri.

«Lütfen bu konuyu kapatalım.»

Evet, bu konuyu bir an önce kapatmalıydılar çünkü sorguya çekilmekten hiç hoşlanmazdı. Ben omuzlarını silkerek ayağa kalktı. Şömineye bir iki odun attı.

«Bu ateş bizi ısıtmayacak,» diye söylendi, «İyi yanmayan bir ağaç cinsi. Dışardan odun bulabilirim ama ıslaktır.»

«Neden ocağa para atmıyorsun. Çok iyi ısıtır. Ayrıca yeterince zenginsin. Bana avukat bulacak kadar paran olduğuna göre ateşe bir iki binlik atabilirsin.»

Ben bu sözler üzerine küçük bir kahkaha attı. «Kadınlar genellikle param olduğu için bana hayrandırlar. Paranı ateşe at diyen ilk kadın sensin. Bu evi satın alsaydım paramı gerçekten ateşe atmış olacaktım. Vazgeçtiğimi sanma sakın. Tapudaki sorunu çözümleyebilirsen sözümde duracağım.»

«Sam bu meselenin daha önce sorun olmadığını söylüyor. Bu evi satın alan insanlar bunu bir sorun olarak görmemişler.»

«Görmemişler çünkü burası küçük bir köy ve insanların birbirine güveni var. Oysa dünya çok büyük ve kurallar belirli. Ufak sorunlar insanın başına büyük dertler açabilir.»

Perdy içini çekti. Nefesi soğuktan buharlaşmaya başlamıştı. «Kalorifer kazanının tamirinden

de ben sorumluyum, öylo mi?» diye mırıldandı. «Emin misin?»

«İmzaladığın sözleşmede böyle yazıyor. Bu tür işlerden hiç anlamıyorsun.»

«Anladığım bir tek şey var, o da şu anda donmak üzere olduğum. Bir yol bulmalısın.»

«Bilemiyorum. Burada oturup yavaş yavaş donmanı seyretmekten başka yapabileceğim pek bir şey yok galiba. Yüzün mavileşmeye başladı bile. Kansızsın sanıyorum. Demir hapları almalısın.»

«Ben de herkes kadar kanlıyım,» diye karşılık verdi Perdy. Titremeye başlamıştı. «Lütfen dalga geçmeyi bırak. Ne yapacağız şimdi?»

Ben uzun uzun gerindi. «Basit,» dedi. «Yatağa gireceğiz. Saat dokuzu geçti. Yapılacak başka şey yok.»

«Ne demek istiyorsun? Yoksa bana önerdiğin şey...»

«Bir şey önermiyorum. Davet edilmediğim yere girme âdetim yoktur. Durumdan yararlanmaya çalışmak benim gibi centilmene yakışmaz. Biz Bostonlular nefsimize hâkim olmakla övünürüz. Ayrıca bu durumda başka seçeneğimiz de yok. Birbirimize verebileceğimiz ve şu anda ihtiyaç duyduğumuz şeylere sahibiz. Senin bir yatağın var, örneğin. Bende ise senin şiddetle arzulayacağın bir şey var. Ne olduğunu merak etmiyor musun?»

«Hayır!»

«Eminim çok hoşlanacaksın. Hemen ısınacaksın. Sana büyük bir mutluluk verecek. Gerçekten öğrenmek istemiyor musun?»

«Nedir?»

«Elektrikli bir battaniye.»

Perdy aynı anda hem rahatladı hem şaşırdı. «Nereden buldun onu?» diye sordu merakla.

«Bu sabah erkenden alışverişe çıktım.»

'Elektrikli bir battaniye,' diye düşündü Perdy. Mükemmel bir şeydi bu.

«Ayrıca pijamalarımı da giyeceğim. Sana elimi bile sürmeyeceğim. Bu konuda emin olabilirsin. Gerçek bir centilmen gibi davranacağım sana.»

«O kadar centilmensen, neden battaniyeyi bana bırakıp kendine bir motel aramıyorsun?»

«Motel bulmak imkânsız. Biliyorsun, Noel zamanı. Ayrıca bu bölge kış sporlarının yoğun olduğu bir yer. Bu da buradan Vermont'a kadar bütün motellerin dolu olduğu anlamına geliyor. Bu durumda battaniyeyi ortak kullanmaktan başka çare kalmıyor. Biraz acele etsen iyi olur, çünkü fena halde titrediğini görüyorum.»

Evet, samimi görünüyordu. Ama yine de...

«Söz ver...»

«Söz veriyorum. İstersen yemin edeyim. Ayrıca sana yaklaşmak bile benim için cesaret meselesi. Şu ana kadar üç öldürücü darbe yemiş bulunuyorum. Koluma, göğsüme ve mideme. Ben mazohist değilim. Haydi şimdi yatağı hazırlayalım. Battaniyeyi ben ısıtırım.»

Lavaboda yüzünü yıkarken Perdy hâlâ kuşkular içindeydi. Evin içi dayanılamayacak kadar soğumuştu. İşini bitirince en sıcak tutan geceliğini giydi.

En kapalı geceliğiydi bu. Bol etekli, uzun kolluydu ve yakası boğazına kadar kapalıydı. Odanın kapısı aralıktı. İçerde ışık yanıyordu. 'Bunu gerçekten yapacak mıyım?' diye geçirdi içinden.

«Yatağa geliyor musun, gelmiyor musun?»

«Önce ışığı söndürelim.»

«Haydi Perdy, daha önce de gecelik giymiş kadınlar gördüm. Hatta gecelik giymemiş kadınlar da gördüm. Haydi gel. Uslu duracağıma söz verdim, biliyorsun.»

«Işığı kapa! Kimsenin beni makyajsız görmesine tahammül edemem.» 'Ya da gözlüklü,' diye ekledi kendi kendine.

Ben'in yerinden kalktığını işitti. Işık söndü. Tekrar yatağa yerleştiğini duydu. Aralık kapıyı açarak yavaşça içeri süzüldü.

Yatağa yaklaştığında, 'Ne yapıyorum ben?' diye sordu kendi kendine. Bir an kaçıp gitmeyi düşündü. Ama o anda eli battaniyeye değdi. Sıcacıktı. Salonun soğukluğunu düşündü bir an. Sığınacak yer bulmuş bir hayvan gibi içgüdülerine uyarak battaniyenin altına girdi, sıkıca sarındı. Gerçekten sıcaktı. Bir an cennetteymiş gibi hissetti kendini. Daha sıkı sarındı.

«Hey, battaniyenin hepsini alma!»

Bu ses çok yakından kulağının dibinden geliyordu. Battaniyenin bir kısmını bıraktı. Hem battaniyeden yararlanabileceği hem de ondan en fazla uzak durabileceği bir noktaya kadar çekildi. Derin bir uykuya dalar gibi oldu.

Az sonra çenesine bir şeyin değdiğini fark ederek gözlerini açtı. Bu şeyin genç adamın göğsündeki tüyler olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Bu arada uzun geceliğinin eteği sıyrılmıştı ve Ben'in dizi kendi dizlerinin arasındaydı.

«Lütfen bacağını çeker misin!»

«Ama senin de bacakların var. Hem mumya gibi yatamam ki.»

Bu sözleri söyledikten sonra bacağını çekip biraz uzaklaştı. Ama az sonra korkunç bir şey oldu. Kolunu Perdy'nin beline dolayıp onu kendine doğru çekti. Perdy çırpınarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

«Özür dilerim,» dedi genç adam, uykulu bir sesle. «Bir an nerede olduğumu unuttum.» Bunları söylerken elini Perdy'nin kalçalarına koydu.

«Bana bak!» dedi Perdy, tek dirseğinin üzerinde doğrularak. «Sözünde durmuyorsun.»

«Haklısın, çok haklısın,» diye mırıldandı Ben. «Böyle yatma konusunda tecrübeli değilim.» Doğrulmuş, battaniyeyi düzeltiyordu. «Bak ne diyeceğim,» dedi. «Kaşık yatışını deneyelim mi?»

Perdy hayretle baktı ona. Karanlığa rağmen genç adamın yüzünü seçebiliyordu. «Ne demek o? Kaşıkla bunun ne ilgisi var?»

«Bilmediğin bir şey daha. Ne kadar ilginç. Kaşık yatışını gerçekten bilmiyor musun?»

Sesinde düş kırıklığına benzer bir ifade vardı. Neden ama? 'Bu kadar sert davranmakla haksızlık mı ediyorum acaba?' diye düşündü Perdy. Adamcağız az önce güzel güzel uyuyordu.

«Kaşık bir yatma pozisyonunun adıdır, canım,» diye açıklamaya girişti Ben. «Ne kadar kenara çekilirsek çekilelim, eninde sonunda görüyorsun orta yerde buluşuyoruz. Şimdi sen bana sırtını dön. Bu durumda vücutlarımız birbirine uyacaktır. Tıpkı bir kutu içinde yan yana duran kaşıklar gibi. Anladın mı?»

Perdy çaresiz arkasını döndü. Genç adamın çıplak göğsünün sırtına dayandığını hissetti. Bel kısmı tam kalçalarının olduğu yere geliyordu. Bacakları iç içe ve paralel bir şekilde kıvrılmıştı. Doğrusu rahat bir pozisyondu bu.

«Şimdi kolumu mecburen beline koyacağım,» dedi Ben. «Yani şöyle.»

Perdy onun çıplak kolunun sıcaklığını vücudunda duydu. Çok yumuşak bir hareketle yavaşça sarılmıştı.

«Artık uyuyalım.» O kadar yakındı ki Perdy genç adamın nefesini saçlarında duyuyordu. Bu koşullarda uyuyabileceğini sanmıyordu.

«Gevşe biraz. Çok gerginsin. Sözümü tutacağım. Emin olabilirsin. Haydi iyi geceler.»

Perdy bütün gücünü toplayarak, «İyi geceler,» diye karşılık verdi. Kalbi delice çarpıyordu. Gözlerini kapadı. Az sonra Ben'in soluklarının düzenli ritmini fark etti. Belindeki kol gevşemişti. Az sonra kendisi de tedirgin bir uykuya daldı. Rüyasında Cloverdale'deydi.

Cloverdale düşündüğünden çok farklıydı. En azından diğer Midwestern kasabalarından farkı yoktu. Değişik bir özellik taşımıyordu. Yuvası olarak tasarladığı Cloverdale değildi burası. Sokaklarda Nels'i, Frankie'yi ve Esmeralda'yı arıyordu. Bulamıyordu onları. Birden kendini kaybolmuş, ihanete uğramış gibi hissetti. Yapayalnızdı. Çaresizlik içinde çırpındı.

«Şşşt,» dedi bir ses. «Her şey yolunda. Yanındayım.»

Perdy içini çekti, ona biraz daha sokuldu. Tekrar derin bir uykuya daldı. Ama rahattı bu kez. 'Yanındayım,' diye düşünüyordu uykusunda. 'Çok rahatım.'

Sabaha kadar birkaç kez daha uyandı. Ben her defasında yatıştırdı onu. Bir ara genç adamın uykusunun arasında bir kadın ismi fısıldadığını işitti. Kendi ismi değildi bu.

Bölüm Altı

Perdy aynanın karşısına geçip telaşla yüzüne baktı. Hayır herhangi bir değişiklik yoktu. Her zamanki gibi teni beyaz, gözleri parlaktı. Biraz üzgün görünüyordu o kadar.

'Bir erkekle birlikte yaşıyorsun,' diye suçladı aynadaki görüntüsünü. 'Onunla yatıyorsun, daha da kötüsü onunla yatmaktan hoşlanıyorsun. Utanmalısın! Hani iyi kız olacaktın?'

«Ama kötü bir şey yapmadım ki,» diye mırıldandı yüksek sesle. Oracıktaki küçük bir tabureye oturdu. O ne düşünüyordu acaba? Birbirlerine ne söyleyeceklerdi şimdi? Bilemiyordu çünkü daha önce geceyi bir erkeğin kolları arasında geçirmemişti.

Bu arada kendi duyguları ne olacaktı? Ben'in bir başka kadının adını fısıldadığını işitmişti. Şimdi hatırlayamıyordu. Sharon muydu? Yoksa Sheila mı? Belki de Shirley'di. Daha önce birlikte yattığı kadınlardan biri olmalıydı.

Kalçalarına kadar inen uzun kazağı belinden kalın ve siyah bir kuşakla bağladı. Boğazına kadar çıkan bu giysiyle Rus kazaklarına benziyordu. Ne derdi Esmeralda: 'İçinde bir kuşku varsa belli etmeyeceksin.'

Omuzlarına tavşan kürkünden yapılmış şalını aldı. Bunu yıllar önce satın almıştı.

Merdivenlerden inerken telefonun çaldığını işitti. Ben yanıt verdi. Belki de Sam arıyordu. Ben'in sesini duyunca durdu.

«Bak sevgilim, Algie'ye bu telefon numarası-

nı kimseye vermemesini söylemiştim. Eminim adamcağız ısrarlarına dayanamamıştır. Ama yine de burada bulunduğum sürece telefonla aranmak istemiyorum.»

Perdy içini çekti. Bu 'sevgilim' kim olabilirdi?

«Bak Cherly, ben çok iyiyim. Elbette yalnızım. İyiyim dedim. Yalnız kalmak istiyorum, hepsi bu.»

Demek ki kadının adı Cherly'ydi. Dün gece uykusunda sayıkladığı isim bu muydu? Ayrıca yalan söylüyordu çünkü yalnız değildi. Üstelik geceyi aynı yatakta geçirmişlerdi.

«Düğün için bir şeyler yapmak istediğini biliyorum, Cherly. Sana önce de söyledim, parayı düşünme. Elbette son anda çıkıp gelemem. Burada olacağım. Cherly, sana daha önce de söyledim, bir süre yalnız kalmak istiyorum.»

Düğün... Perdy midesinde hafif bir kramp hissediyordu. Evleniyor muydu yoksa? Belki de bu yüzden buraya gelmek istemişti. Son bir kez düşünmek için.

«Evet Cherly, tamamen aynı fikirdeyim. Fildişi renginde ipek sana çok yakışacak. Yo, hayır, orkidenin frapan kaçacağını sanmıyorum. Evet, evet, Akdeniz balayı için harika bir yer. Evet, dedim ya, iyiyim. Lütfen beni bir daha arama, olur mu? İyiyim, sevgilim. Evet, evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum.»

Düğün, orkideler, Akdeniz'de balayı... Perdy öfkeye kapılmak üzere olduğunu hissederek dişlerini sıktı. 'Seni seviyorum,' dediğine göre... Zavallı Cherly, onun burada yapayalnız olduğunu sanıyordu.

Telefonun kapandığını işitti. Merdivenlerden indi ve doğruca mutfağa geçti. Sabah kahvesini bir an önce hazırlamalıydı. Bu kadar öfkelenmesi biraz yersizdi. Meraklanması ve öfkelenmesi

gereken biri varsa, kendisi değil Cherly'di. Nasıl bir adamdı bu? Sevdiği kadını Noel'de yalnız bırakıp böyle ıssız bir yere geliyor ve hiç tanımadığı bir kızla yatağa giriyordu.

Ben kapıda göründü. Rafadan yumurta yiyordu. Kalın kayak kazağının üzerine koyu renk bir ceket giymişti. Perdy'yi uzun uzun süzdü.

«Günaydın,» dedi. «Bu sabah tam bir Sibiryalı gibisin. İyi uyudun mu?»

«Fena değildi,» diye karşılık verdi Perdy. Sesi gerçekten de buz gibiydi. Cezveye su koyarken onun bakışlarını üzerinde hissediyor ve rahatsız oluyordu.

«Bu sabah seni uyurken seyrettim. Küçük bir kız çocuğu gibi, çok masum görünüyordun. Oysa şimdi bir Rus savaş prensesi gibi görünüyorsun. Bir aksilik mi oldu?»

«Seni ilgilendirmez. Bu kadar rahat olmana şaşıyorum doğrusu. Az önceki telefon konuşmanı başından sonuna kadar dinledim. Haklısın aslında. Hiç de iyi bir adam değilsin sen.»

Ben omuzlarını silkerek ellerini iki yana açtı. «Dilediğini düşünebilirsin. Peki sen nasılsın? İyi bir kız mısın?»

Onun bakışlarını kalçalarında ve bacaklarında hissetti. Oysa birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı.

«Sen de göründüğün gibi değilsin, Perdy.» Kuşku dolu, soğuk bir sesti bu. «Ateşle oynamaktan hoşlanıyorsun. Rahatsız edici bir insansın.»

Saldırgan bir tavrı vardı. Gerçekten karşısındakinin rahatsız edici olduğunu mu düşünüyordu? Olabilirdi. Ama yine de Perdy biriyle evlenmek üzereyken ötekiyle flört edecek kadar ikiyüzlü değildi. Yüzünü Ben'e çevirdiğinde gözleri ateş saçıyordu.

«Ateşle oynayan belki de ben değilim sensin,»

dedi, sakin ama elektrikli bir sesle. «Böyle şeyler beni çok kızdırır. Dikkatli olmanı tavsiye ederim.»

Sonra arkasını dönerek kahve yapmaya devam etti.

«Evet, gerçekten de ne düşündüğün pek belli olmuyor. Bu sözlerin bir uyarı mı yoksa davet mi?»

«İstediğini düşünebilirsin. Umurumda bile değil.»

«Emin misin?»

Perdy gittikçe öfkeleniyordu. «Evet,» diye karşılık verdi sert bir sesle. «Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Seninle Romeo - Julietçilik oynamak istemiyorum.»

Günün geri kalan kısmını tek kelime konuşmadan tam bir sessizlik içinde geçirdiler. Perdy koltuğunda oturup süslemeleriyle uğraşmaya devam etti. Ben dünkü gibi ateşin yanında oturmuş kitabını okuyordu.

Dünkü beraberliklerinden eser kalmamıştı. Birbirlerine davranışları evin içi kadar soğumuştu. Perdy'nin kafası sürekli Cherly, orkideler ve Akdeniz'de balayı ile meşguldü. Öğleden sonra neler yapacağını inceden inceye planlamıştı. Saat üçte ondan uzaklaşmak için yürüyüşe çıkacaktı. Ormandan küçük bir Noel ağacı alacaktı. Ben bundan hiç hoşlanmayacaktı ama umurunda değildi.

Saat tam dörtte biraz erken olmasma rağmen işe gitmek üzere evden çıkacaktı. Köyde durup kendine bir elektrikli battaniye almayı düşünüyordu. Bunu yapmak zorundaydı çünkü bir başkasının nişanlısıyla bir gece daha geçirmek istemiyordu. Ben Squires kendi battaniyesini alıp halının üzerinde yatmalıydı. Oraya layıktı.

Yerinden kalktığında genç adam başını kaldı-

rıp ona baktı.

«Nereye gidiyorsun.»

«Yürüyüş yapacağım.»

Omzuna attığı kürkü çıkardı, kalın ceketini ve beresini giydi. «İtirazın mı var yoksa?» dedi. «Bir Noel ağacı almak istiyorum.» Sert hareketlerle eldivenlerini giydi.

Ben yavaşça yerinden kalktı. Kaşlarını çatmıştı. «Evet,» dedi. «İtirazım var. Gece sulu kar yağdı ve şu anda dışardaki her şey donmuş durumda. Kayıp düşebilir ve o yarış atı bacaklarını kırabilirsin. Sonra ağacı nasıl keseceksin? Keskin ve sivri olan dilinle mi?»

«Merdivenin altında eski bir balta var. Biliyorsun sivri dilimi sadece senin için kullanıyorum.»

«Bazı konularda söz dinleyen bir kadınla birlikte olmayı tercih ederdim. Başımdan geçtiği için çok iyi biliyorum. Bu havada dışarı çıkarsan mutlaka bir yerini kırarsın ya da bir ağacın altında kalırsın. Rüzgâr gittikçe sertleşiyor.»

«Tavsiyelerini kendine saklasan olmaz mı? Ateşin başında oturacağına göre senin için sorun yok.»

Bu sözler üzerine Ben başını iki yana sallayarak tekrar ateşin başına oturdu. Kitabını açarken, «Bugün neyin var anlayamıyorum,» diye söylendi. «Kadınları anlamak çok zor.»

Perdy merdivenin altındaki küçük kapıyı açtı. Balta kapının hemen arkasında duvara dayalı duruyordu. Oldukça eski ama ele iyi oturan keskin bir baltaydı. Perdy mutfak kapısından dışarı çıktı. Baltayı omzuna yaslayarak iki kez ıslık çalıp Bummer'ı çağırdı ve onu beklemeden yola koyuldu.

Ben haklıydı. Dün gece bir ara yağan sulu kar yerleri cam gibi yapmıştı. Dikkatle yürümeye ça-

lıştı. Birden kaydı ve kollarını iki yana açarak güçlükle dengesini buldu. Yanında balta olmasaydı daha rahat hareket edebilecekti. Kazara onun üzerine düşebilir ve bir yerini kesebilirdi.

Rüzgâr konusunda da haklıydı. Yerinden kımıldamadığı halde dışardaki havayı nasıl biliyordu? Rüzgâr delice esiyor, çam ağaçlarının üzerindeki karları savuruyordu. Kırılan bir dal rüzgârın etkisiyle yola kadar sürüklendi. Sürekli bir fırtına sesi kulaklarında uğulduyordu.

Bummer arkadan koşarak ona yetişti. Şimdi kendini daha emniyette hissediyordu.

Az sonra gölün kıyısına vardılar. Burada ağaçlar hem daha seyrek hem de daha küçüktü. İçlerinden birini gözüne kestirerek yaklaştı. Baltayı iki eliyle sıkıca kavrayıp gövdenin alt kısmına vurdu. Becerememişti. Bir kez daha denedi. Küçük çam yere yıkıldı.

Ağacı kavrayıp doğruldu. Birden Bummer'ın havladığını işitti. Köpek buzun üzerinde delice koşuyordu. Perdy biraz daha dikkatle bakınca hayvanın önünde küçük bir tavşanın hızla koşmakta olduğunu gördü. Bummer kendini kaptırmış tavşanın peşinden çılgınlar gibi koşuyordu. Perdy birden köpeğin bir şeye takıldığını, çırpınmaya başladığını gördü. Bembeyaz buzun üzerinde kara bir delik açılmıştı ve Bummer suları çevreye sıçratarak deliğin içinde çırpınıyor, ön patileriyle buza tutunmaya çalışıyordu. Tavşan çoktan kendini kurtarmış gözden kaybolmuştu.

«Bummer!» diye bağırdı Perdy.

Ama artık çok geçti. Bummer bir ara gözden kayboldu.

Birden arkasında bir ses duyarak döndü. İlk anda rüzgâr sandı, sonra kendisine doğru koşmakta olan Ben'i gördü. «Ne oldu?» diye sordu genç adam, nefes nefese. Rüzgâr siyah saçlarını

uçuşturuyordu.

«Buzun içine düştü! Bir tavşanı kovalıyordu. Onu kurtarmalıyız.» Perdy bunları söyledikten sonra baltayı ve ağacı yere bıraktı ve göle doğru koşmaya başladı. Ben arkadan yetişerek onu kolundan yakaladı.

«Köpeği taşımayan buz, seni hiç taşımaz.»

«Umurumda bile değil. Bummer orada, buzların içinde çırpınıyor. Onun boğulmasını mı seyredeceğiz? Lütfen bir şeyler yap, Ben!»

«Önce sakin ol!» diye bağırdı genç adam. Sonra yerdeki baltayı kapıp gölüp kıyısındaki tahtadan yapılmış küçük hangara doğru koştu. Baltayı kaldırarak kapının kilidine bütün gücüyle vurdu. İkinci deneyişinde kilit parçalandı. Ben bir tekmede kapıyı açtı ve içeri girdi. Perdy de peşinden. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Bummer'ın çıkardığı garip sesler kulaklarında çınlıyordu. İçerde eski, yer yer parçalanmış bir bot duruyordu. Ben botun içindeki halatı ve küçük cankurtaran simidini aldı. Simidin üzerindeki iplerin arasına bir kangal naylon ip sıkıştırılmıştı. Hemen eldivenlerini çıkararak halatla naylon ipi çözdü ve birbirine ekledi.

«Ne yapıyorsun?» dedi Perdy. «Delirdin mi?» Bu arada Ben cankurtaran simidini yerinden sökmeyi başarmıştı. «Tutunacak bir şeye ihtiyacı var. Simide tırmanmasını sağlayacağım. Ama yine de ip yetmeyecek. Buzun üzerinde yürüyerek ona yaklaşmam gerekiyor.»

«Ben! Yapma!»

Bir elinde simit öteki elinde iple buz tuumuş göle yaklaşan Ben'in ardından dehşetle baktı. Genç adam büyük bir dikkatle yüzeyi yoklayarak ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Buzun kıyıya yakın kesimi daha sağlamdı. Perdy tam kıyıda durmuştu ve bakışlarını ondan ayırmıyor-

du. Az sonra buz Ben'in ayaklarının altında çatırdamaya başlayınca çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı.

Köpekle arasında şimdi yaklaşık yirmi adım kalmıştı. Ama Ben daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Bacaklarını açarak durdu ipin bir ucuna bağladığı simidi dikkatle nişanlayarak fırlattı. Kısa geldi. Yavaş yavaş ipi çekerek simidi yanına getirdi. Parkasını çıkardı.

Simidi tekrar savurdu. Bu kez buzun üzerindeki deliğin yaklaşık bir adım ötesine düşmüştü.

«Haydi, Bummer! Tut onu.» Perdy ellerini ağzının iki yanına koyarak avazı çıktığı kadar bağırıyor, köpeğin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bummer az önceki kadar hareketli değildi. Ama Perdy'nin sesini duyunca canlandı. Simide doğrı çırpınmaya başladı. Çırpındıkça buzları kırıyor ve hedefine biraz daha yaklaşıyordu. Ben'in ayaklarının altındaki buz çatırdamaya devam ediyordu. Bummer son bir hamleyle simide iyice yaklaştı.

«Çağır onu, Perdy!» diye bağırdı Ben.

«Bummer!» diye seslendi Perdy. Sonra iki kez üst üste ıslık çaldı. «Bu tarafa gel, Bummer. Tut onu!»

Köpek bu sesi tanımıştı. Son bir hamleyle simide sarıldı. Ben ipi yavaş yavaş çekmeye başladı. Bummer kurtulmuştu. Simidin üzerinde Ben'e doğru yaklaşıyordu. Genç adam ileri doğru bir adım attı ve köpeği parkasıyla sararak kucağına aldı. Dikkatli adımlarla yavaş yavaş yürüyerek kıyıya çıktı.

«Aman Tanrım zatürree olacak,» dedi Perdy. «Baş aşağı tutmasana şunu.»

«Dolaşımı hızlansın diye böyle tutuyorum,» dedi Ben. «Başımıza bir felaket daha gelmeden içeri girsek iyi olacak.»

Ben köpek kucağında olduğu halde hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Ağacı ve baltayı da almayı unutmamıştı.

Eve döndüklerinde Perdy'ye, «Banyo küvetini doldur ve battaniyeyi getir,» dedi. Bummer'ı mutfakta yere yatırıp kalbini dinledi. Köpek çok hareketsizdi. Onu tekrar kucağına alıp banyoya çıkardı. Küvetin içindeki suya bırakılan Bummer çırpınarak kendine geldi.

«Buzdolabında süt var,» dedi Ben. «İçine bir iki kaşık konyak katıp getir. Bana da bir eşofman getirsen iyi olacak.»

Perdy tek kelime söylemeden merdivenlere koştu. «Süt ılık olsun!» diye seslendi Ben.

Az sonra Bummer, Ben'in kucağında konyaklı sütünü içmekteydi. Bakışları ve hareketleri daha canlıydı.

«Şimdi,» dedi Ben. «Bodruma in. Orada tahtadan bazı eski eşyalar görmüştüm. Onları al ve şömineye at. Biraz ısınalım.»

Perdy bodruma indi. Esmeralda'nın eski eşyalarına hüzünle baktı. Artık kullanılması imkânsız şeylerdi bunlar. Kırık bir sandalye, bir pencere çerçevesi... Bir kucak dolusu eşya toplayarak oturma odasına geçti ve hepsini ateşe attı. Oda hızla ısınmaya başlamıştı.

Ben kucağında battaniyelere sarılmış Bummer olduğu halde aşağı indi. Köpeği ateşin önüne koydu.

«İyileşecek mi?» diye sordu Perdy.

«Bu ihtiyar kurt mu? Oh, elbette. Görmüyor musun ne kadar sağlıklı. Bana da bir aspirin versen iyi olur.»

Parlak alevler odayı aydınlatıyordu. Perdy bir ara başını kaldırıp pencereye baktı. Dışarda hava hızla kararıyordu. 'Aman Tanrım, işe geç kaldım,' diye geçirdi içinden.

Çizmelerini ayağına geçirirken, «Nereye gidiyorsun,» diye seslendi Ben.

«İşe geç kaldım!»

Koşarak evden çıktı, arabaya binip kontak anahtarını çevirdi. Motor önce garip sesler çıkardı sonra sustu. Tekrar tekrar denedi ama faydasızdı. «Ne korkunç bir gün, Tanrım,» diye söylendi. «Bütün aksilikler beni buluyor.»

«Yine ne oldu?»

Ben arabanın açık penceresinden başını uzatmış ona bakıyordu.

«Araba çalışmıyor.»

«Benimkiyle gidelim.»

Perdy çaresiz boyun eğdi. Hurda halindeki arabasından çıktı ve Ben'in ardı sıra, siyah ve muhteşem görünüşlü BMW'ye doğru ilerledi. Genç adam ona kapıyı açtı. «Nasıl döneceğim?» diye sordu Perdy.

«Bu durumda mantıksal olarak gelip seni almam gerekecek.» Hafif alaycı bir tavırla söylemişti bu sözleri.

«Seni yormak istemezdim.»

Ondan yine hoşlanmaya başlamıştı, çünkü çok nazikti. Kendisine rağmen ve sabah kulak misafiri olduğu telefon görüşmesine rağmen ondan hoşlanıyordu! Tehlikeli bir duyguydu bu.

«Evimde kaldığına göre sana yardım etmek benim görevim,» dedi Ben.

«Senin değil, benim evim.»

Sam gün boyu telefon etmemişti. Her şey sanki onu delirtmek için özel olarak hazırlanmıştı. Ben motoru çalıştırdı, araba yola koyuldu.

«Şey,» dedi Perdy. «Sana teşekkür etmek istiyorum. Bummer'ı kurtardığın için... Tam zamanında yetiştin. Bunu nasıl yaptın bilemiyorum.»

«Pencereden seni izliyordum. Gözden kaybolduktan az sonra Bummer'ın havlamasının ardın-

dan senin çığlığını duydum. Başının derde girdiğini anladım ve evden fırlayarak o tarafa doğru koşmaya başladım.»

Bu sözleri söyledikten sonra omzunu biraz kısarak yüzünü buruşturdu.

«Neyin var?» diye sordu Perdy.

«Baltayı biraz hızlı savurdum galiba. Sanırım omuz kaslarım biraz incindi. Çok etkileyiciydim değil mi? Yale'deyken de böyleydim. Aslında pek çok maçı kazanabilirdik.»

Perdy kendi kendine gülümsedi. «O zamanlar kim bilir nasıldın?» diye mırıldandı.

«Nasıl olacağım? Gerçek bir kahramandım, elbette.»

Bir an göz göze geldiler. Ben Squires'in gözlerindeki o garip ışığı bir kez daha fark eden Perdy ürperdi. İşte bir kez daha hissetmişti aynı şeyi. Ürkütücü bir duyguydu bu.

Ben arabayı salonun biraz ilerisinde park etti ve Perdy'nin itirazlarına rağmen onu kapıya kadar geçirdi.

Birkaç saat sonra Perdy üzerinde kırmızı bir giysi ve file çoraplar olduğu halde masadan masaya dolaşarak içki servisi yaparken birden Ben'in kapıdan kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Erken gelmişti. Bakışlarında Perdy'yi garson olarak görmenin yarattığı hoşnutsuzluk seziliyordu. İşi biraz erken bırakmaya karar veren Perdy üzerindekileri değiştirmek için soyunma odasına geçti.

Arabaya bindiklerinde Ben ona dönerek, «Kendine daha iyi bir iş bulsan olmaz mı?» dedi. «Adamlar bacaklarına nasıl bakıyorlar biliyor musun? Yeryüzünde başka iş mi yok?»

«Bulabildiğim ilk işe girerim. Benim için fark etmez. Paraya ihtiyacım var. Böyle bir yerde çalışmayı ben de istemedim ama başka çarem yok.

Cloverdale'e yerleşebilmek için böyle işler yapmak zorundayım. İstersen konuyu değiştirelim. Bummer nasıl?»

«Yatıyor. İyi. Biraz yorgun, o kadar. Bu sabah hayatının en büyük macerasını yaşadı.»

'Bu sabah,' diye düşündü Perdy. Ben'le birlikte bir gece daha geçirmek zorundaydı. Ne yazık ki elektrikli battaniye satın alamamıştı ve vakit çok geçti.

Ben aklından geçenleri okumuş gibi, «Dudaklarını ısırıp durma, Perdy,» dedi. «Eşyalarım için bugün telefon ettim. Yarın burada olacaklar. Bummer geceyi şöminenin yanında geçirecek. Biz de çaresiz yine birlikte olacağız. Endişeye gerek yok. Tam bir centilmen gibi davranacağıma emin olabilirsin.»

Perdy bunu düşünmek bile istemiyordu. Cloverdale'i düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Buııği belki de çoktan kaybetmişti. Bu adamdan uzak durmaya çalışmalıydı. En azından onun cazibesinden kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Ortak yanları yoktu. Ben Squires başka bir dünyanın insanıydı.

Nihayet eve vardılar. Oturma odasına girdiklerinde, şöminenin yanında yatmakta olan Bummer başını kaldırdı ve tek bir kez havlayarak onları selamladı. Odanın içi sabaha kıyasla daha soğuktu.

Şöminenin alevleri Ben'in yüzüne her zamanki gibi bir aristokrat havası veriyordu.

«Yorgun görünüyorsun, Perdy. Aslında ben de çok yorgunum. Birer brandy içip yatalım istersen.»

Tam o sırada odanın bir köşesindeki Noel ağacı Perdy'nin dikkatini çekti. Ben ağacı iki büyük taşın arasına sıkıştırarak dik durmasını sağlamış ve süslemişti.

«Oh, bunu yapmak zorunda değildin.»

«Hoşuna gider diye düşündüm. Sana hak veriyorum aslında. Noel zamanı insanın mutlaka bir Noel ağacı olmalı.»

Bunları söylerken bir taraftan da Esmeralda'nın eski eşyalarından geri kalanını şömineye atmakla meşguldü. «Omzumda garip bir ağrı var,» diye mırıldandı. «Bir keresinde polo oynarken düşmüştüm. Onun gibi bir şey.»

'Polo,' diye düşündü Perdy, bakışlarını Esmeralda'nın alev alev yanan eski eşyalarından ayırmayarak. Geçmişleri ne kadar da farklıydı. Hayatında polo maçı bile görmemişti. Cherly de polo oynuyor muydu acaba? Kadınlar belki de polo oynamıyorlardı. Bu konuda en ufak bilgisi yoktu.

Ben işini bitirmiş, kazağını çıkarmış, sırtına bir şey sürüyordu. Kas gevşetmekte kullanılan bir ilaçtı bu. Perdy bu kokuyu çok iyi hatırlıyordu. Frankie, Nels'in dev gövdesine her maçtan sonra bu ilacı sürerdi.

«Bana yardım edebilir misin? En çok ağrıyan yere kolum yetişmiyor.»

Perdy bir an duraksadı. Sonra, «Peki,» dedi. Bu işin nasıl yapıldığını çok iyi biliyordu aslında. Frankie olmadığı zamanlar Nels'e hep yardım ederdi.

Bir an göz göze geldiler. Perdy losyonu avcuna döktü ve genç adamın geniş sırtına yavaş ama kuvvetli hareketlerle masaj yapmaya başladı. Önce tek elini kullanıyordu, sonra ikisini birden kullanmaya başladı. Ben'in teni yumuşaktı, sert kasları Perdy'nin becerikli parmaklarının altında gittikçe yumuşuyordu. Yavaş yavaş hipnotize olmaya başlamıştı. Hareketleri gittikçe yavaşlıyor, bakışlarını onun teninden ayıramıyordu.

«Perdy,» diye mırıldandı genç adam. «Artık bı-

raksak iyi olacak galiba.» Yavaşça döndü ve onun bileğini tuttu. «Daha fazla sürmene gerek yok,» diye mırıldandı. Ayağa kalkıp kazağını giydi. «Brandyni bitir,» dedi emredercesine.

Perdy yerinden kalkarak ateşe yaklaştı. Dizleri titriyordu. Bu kez kabahat kendisindeydi.

«Neyin var senin?» diye sordu Ben. «Kadınlar ve erkekler birbirlerini etkilerler. Bundan haberin yokmuş gibi davranıyorsun zaman zaman. Sanki...» Omuzlarını silkerek sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu besbelli. «Yatmaya gidiyorum,» dedi. «Hemen geliyor musun?»

«Hemen değil,» diye karşılık verdi Perdy, biraz telaşla. «Ama, gelirim.»

İşte yine korkuyordu. Bakışlarını alevlerden ayırmayarak korktuğu şeyin ne olduğunu düşündü bir süre. Ben'den korkmadığı kesindi. O halde kendi duygularından korkuyordu. Hiç istemediği halde duygularının kontrolden çıkmasını istemiyordu. Dehşet verici bir şeydi bu. İnsan hiç istemediği şeyleri yapabilirdi. Ben Squires için durum kuşkusuz çok farklıydı. Perdy'yle rahatça sevişebilirdi. Bu konuda istekli olduğunu da hareketleriyle belli etmişti üstelik.

Sabahtan beri içinde büyük bir huzursuzluk hissediyordu Perdy. Bunun kaynağı istemeden tanık olduğu telefon konuşmasıydı. Ben, Cherly adında bir kadınla evlenmek üzereydi. Evlenmeden önce erkeklerin son bir macera yaşamak istediklerini küçükken duymuştu. Kendi açısından bu son derece anlamsız bir şeydi.

Yine de sonuna kadar kendine hâkim olabileceğini sanmıyordu. Onun cazibesine daha ne kadar direnebilirdi? Elinden geleni yaptığı halde zaman zaman kendini kaybediyordu.

Ben tek kelime bile söylemeden odadan ayrılıp yukarı çıkmıştı.

Perdy brandy bardağını yavaşça dudaklarına götürdü. Şöminenin alevlerinden yayılan ısıyı yüzünde hissediyordu. Dalgın dalgın baktı alevlere. Oda birden boşalmıştı sanki. Evin içi ne kadar da sessizdi.

O gün olanları yeniden düşünmeye başladı. Sabah sabah o telefon konuşmasına istemeden tanık olması belki de bir şanssızlıktı. Gününü çok farklı geçirmeyi tasarlamıştı ama hiç beklenmedik olaylar nedeniyle planlarını uygulayamamıştı. Ben'i üzerinde ince bir kazakla her an kırılabilecek incelikteki buzun üzerinde gözlerinin önüne getirdi. Suyun içinde çırpınıp duran zavallı Bummer'ın acı acı haykırışını yeniden duyar gibi oldu. Doğrusu Ben'in hasta bir köpeğe bu kadar iyi bakacağına rüyasında görse inanmazdı. Onu parkasına sarıp kucağında taşımıştı. Hastasına özen gösteren bir doktorun titizliği ile davranmıştı ona. Tek başına olsaydı belki de zavallı Bummer şimdi hayatta olmayacaktı.

Ben'in çıplak sırtı ikide bir gözlerinin önüne geliyordu. Daha bir iki dakika önce elleriyle dokunduğu o geniş, çıplak ve adaleli sırt...

Esmeralda'nın sözlerini hatırladı. 'Yakınlık duyduğun erkek evlenmek üzereyse onu kafandan atacaksın. Evlilik kutsaldır.'

Esmeralda'ya göre her şey çok basitti. Her şeyin bir kuralı vardı. Âşık olduğun erkeğin evlenmek üzere olduğunu anlamışsan o iş o noktada bitmiş demektir. Hemen uzaklaşacaksın. İşte bu kadar basit.

Geceyi hızla soğumakta olan odada geçirmesi imkânsızdı. Şömine yavaş yavaş sönüyordu. Yerinden kalkıp ağır adımlarla yukarı çıktı. Odaya girip karanlığın içinde soyundu, geceliğini üzerine geçirdi. Yavaşça yatağın içinde girdi.

Ben uyuyordu. Solukları düzenliydi.

Perdy'nin yattığını fark etmiş olmalı ki kımıldadı. Sonra ona döndü ve dün geceki pozisyonu aldılar. Ancak bu kez kolunu Perdy'nin beline koyarken eli biraz yukarı, göğüslerine gelmişti. Tek göğsü genç adamın avcundaydı sanki. Perdy bu durumu fazla garipsemediğini fark ederek şaşırdı. Başını hafifçe kaldırıp dinledi, evet uyuyan bir insanın nefesiydi bu. Başını tekrar yastığa koyup gözlerini kapadı.

'Âşık olduğumu nasıl anlayacağım?'

Bu soruyu Esmeralda'ya pek çok kez sormuştu.

Esmeralda gülümseyerek bakardı ona. Sonra elini başına koyarak, 'Bir gün öğreneceksin kızım,' derdi. 'Endişelenmen gereksiz.'

Başını Ben'in çıplak göğsüne yasladı ve uyumaya çalıştı.

Bölüm Yedi

Perdy, Bummer'ın havlamasıyla uyandı. Aşağıdan garip gürültüler geliyordu. Bir süre yatağın içinde kımıldamadan sesleri dinledi. Ben çoktan kalkmış olmalıydı.

Elektrikli battaniyeye sıkıca sarınarak yataktan çıktı, pencereye doğru yürüdü. Kırmızı bir kamyon kapının tam önüne park etmişti. Bir adam tek koluyla antika bir koltuğu kavramış, diğerinin arasına bir şemsiye sıkıştırmış, içeri girmek üzereydi.

Perdy dün sabah giydiklerini hemen üzerine geçirdi ve makyaj yapmak için banyoya koştu. İşini bitirince aşağı oturma odasına indi. Az kalsın hamallardan biriyle çarpışacaktı. Adamın sırtında üzerinde Lamp yazan dev bir sandık vardı.

«Önüne baksana!» diye öfkeyle söylendi adam.

«Asıl sen önüne bak,» diye karşılık verdi Perdy. «Yoksa seni o sandığın içine tıkarım. Üzerine Lamp değil Ölü Adam diye yazarlar.»

«Vay canına! Yoksa sen Noel'de ortalıkta dolaşan ruhlardan biri misin?»

Perdy yanıt vermedi. Mutfağa doğru yürürken, 'Keşke ruh olsaydım,' diye geçirdi içinden.

Ben mutfaktaydı. Perdy'ye bir fincan kahve uzattı.

«Hemen şunu iç,» dedi. «Sabahları kahve içmeden önce ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum artık. Bir kadınla birlikte yaşamanın en güzel yanı bu bence. Zamanla, birlikte yaşadığın insa-

nın bütün özelliklerini öğreniyor ve ona göre davranıyorsun. Ortalık ne kadar karışık değil mi?»

Perdy'yi kolundan tutup mutfağa aldı. «Masayı beğendin mi?» Tezgâhın üzerindeki kahve makinesini gösterdi. «Sekiz fincan içebilirsin, gerçek kahvedir.»

Masa gerçekten muhteşemdi. Perdy sandalyelerden birini çekip oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı. Birden onun evlenmek üzere olduğunu hatırladı. Asap bozucu bir durumdu bu.

Ben oralı değildi. Büyükçe bir paketi telaşla açmaya çalışıyordu. Sonunda başardı ve paketten çıkan siyah renkli demirden kanguru heykelini Perdy'ye gösterdi. «Çizilmemiş bile,» diye mırıldandı. «Hamallardan biri demin paketi düşürdü.»

«O ne öyle?»

Kanguru yaklaşık bir metre boyundaydı. Siyah suratında gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

«Benim kangurum. Ben Amca bunu bana bıraktı. Yıllar önce Avustralya'dan almış. Brisbane'de antika eşyalar satan lüks bir mağazadan çaldığını söylerdi. Bu heykelciğe âşığım.»

«Âşık mısın?» Perdy başını iki yana salladı. Kahve gerçekten nefisti. Bir fincan daha aldı.

«Dişi bir kanguru bu,» dedi Ben. «Çok sessizdir. Gerçek bir hanımefendi. Nereye koyarsan orada durur.»

«Cherly bunları duysaydı çok bozulurdu herhalde,» dedi Perdy, alaycı bir tavırla.

«Haklısın. Ama ne yazık ki bu konuda yapabileceği pek bir şey yok.»

Anlaşılan Cherly'nin duyguları onun için pek önemli değildi. Üstelik mutlu görünüyordu. Kanguruyu kucaklayarak merdivenlerden yukarı çıkardı.

Perdy bir kahve daha aldı. Acıkmıştı. O sırada adamlardan biri mutfağa girmiş kocaman bir paketi açmakla meşguldü. İçinden Çin porselenleri ve kristal yemek takımları çıktı.

Yerinden kalktı çevredeki eşyalara ve adamlara çarpmamaya çalışarak oturma odasına geçti. Bir başka antika masanın üzerinde modern teknolojinin harikası bir telefon duruyordu. Yakınlardaki bir garaja telefon ederek arabasının bozuk olduğunu bildirdi.

Hattın öteki ucundaki adam bir çekici gönderip arabayı aldıracağını söyledi. Ama para peşindi. Perdy telefonu kaparken, 'Yine para,' diye düşündü. İkinci bir iş aramaya başlasa mıydı acaba? Kendisini acıklı bir masalın kahramanı gibi hissetmeye başlamıştı. Masaldaki kız soğuk bir Noel gecesi donarak ölüyordu.

Ben'in eşyaları nedense tedirgin ediyordu onu. Esmeralda'nın evi garip bir havaya bürünmüştü. Oturma odası çok zengin ve muhteşem görünüyordu. Esmeralda'nın anıları yok olmuş gibiydi.

Kanepe ve pahalı bir müzik seti dışında hemen her şey antikaydı. Esmeralda'nın eski koltuğu pencerenin yanındaki yerinde duruyordu ama çok garip duruyordu! 'Zenginler arasında bir yoksul gibi,' diye düşündü.

O sırada merdivenin altındaki kapının çarpılarak kapandığını fark etti. Bodrumdan çıkan adam doğruca ona doğru yürüdü ve eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Kalorifer kazanının tamir masrafıydı bu. Perdy bir an soluğunu tuttu. Sonra yutkundu ve çaresiz çeki doldurdu. Elleri titriyordu.

Ben yukardan indi. Oldukça keyifli görünüyordu. Kanepeye oturup ellerini ensesinde kenetledi.

«Isınabileceğiz artık,» dedi neşeyle. «Mutlu musun?»

«Büyülenmiş gibiyim,» diye karşılık verdi Perdy. «Yoksulluk beni daima büyüler.»

«Tıpkı bir şair gibi konuştun. Kendini o kadar yoksul hissediyorsan mücevherlerini satabilirsin.»

Aklı sıra espiri yapıyordu. Ne demek istemişti? Satılacak mücevheri mi vardı? Hepsini satsa belki eline bir dolar doksan sekiz sent geçerdi. Kapı çalınıyordu. Perdy açmaya gitti. Gelen genç bir çocuktu. Arabayı almak için çekiciyle birlikte gelmişti.

Üzerine mantosunu alarak çocukla birlikte dışarı çıktı. O arabanın kapağını açmış içine bakarken arkasında durdu. Çocuk çok bilmiş bir tavırla başını kaldırıp, «Direksiyon dişlisi kırılmış,» dedi.

«Ne kadar.»

Çocuk kafasını kaşıdı. «Anlaşırız nasıl olsa,» dedi. «Biz bu işi iki yüze yapıyoruz. Çok kötü kırılmış.»

Perdy otomatik hareketlerle çantasını açtı ve parayı ödedi. Sinirleri iyiden iyiye bozulmaya başlamıştı.

Eve girdiğinde adamlar yerlerdeki kâğıtları, kutuları, ipleri toplamakla meşguldüler. Perdy ellerini ceplerine sokarak evin içinde yürümeye başladı. Kafası karmakarışık düşüncelerle meşguldü. Öncelikle ek bir iş bulmalıydı. Ama nasıl? Ayrıca Sam Puckett'e bir an önce telefon etmeliydi.

Adamlar işlerini bitirip evden ayrıldılar. Ortalığa çöken sessizliğin içinde Ben'in telefonda konuştuğu işitiliyordu.

«Lütfen beni dinle, Cherly. İkide bir telefon edip durma. Benim yerimde olmadığın apaçık

ortada. Ayrıca biliyorsun Noellerden nefret ederim. Yalnız kalmak istiyorum. Bunu anlamak o kadar zor mu senin için? Sakın buraya gelmeye kalkma, çok kızarım. Neden dışarı çıkıp dolaşmıyorsun? Peki peki, anladım. Bir kadınla birlikte değilim, yalnızım dedim ya sana. Algie'ye sor, daha fazlasını anlatır. Hoşça kal.»

Telefonu kapatırken çok sinirli görünüyordu. Perdy ağır adımlarla ona yaklaştı.

«Zavallı kıza nasıl böyle davranırsın. Anlamıyor musun, seni seviyor ve seninle konuşmak istiyor.»

«Zavallı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca sevgi dediğin şey beni fazla etkilemez.»

«Madem öyle, neden ona gerçeği söylemiyorsun? Benim burada seninle birlikte olduğumu bilmeli. Noel zamanı onu bu kadar üzmeye hakkın yok.»

«Onun durumu seni ilgilendirmez. Ayrıca senin gibi biri değildir. Bu konuyu kapatalım. Şu Noel ne zaman bitecek?»

Bunları söyledikten sonra öfkeli bir tavırla merdivenlere yöneldi. 'Misafir odasına gidiyor,' diye düşündü. Perdy. Orayı kendisi için hazırlamış olmalıydı. Az sonra yukardan çekiç sesleri gelmeye başladı. Resim asıyordu besbelli. Esmeralda'nın duvar kâğıtlarını mahvedecekti... Noel ne zaman bitecek, demişti. Belki de esas sorunu Noel'in bir an önce geçip gitmesiydi. Toynbee'deki kalabalığa duyduğu antipati tek neden olamazdı. Daha başka, daha derin bir şeyler olmalıydı, ama ne? Örneğin, Cherly'yi seviyorsa ona neden böyle sert davranıyordu?

Esmeralda'nın koltuğuna oturarak Ben'in eşyalarını seyretmeye başladı. Evet odanın havası bir anda değişmişti. Aileden gelen muazzam bir servet hissediliyordu ortalıkta. Bummer şömine-

nin yanına serilmiş bir İran halısının üzerine uzanmıştı. Hayvanın yatışı bile değişmişti.

'Ben'in çok parası olmalı,' diye düşündü hüzünle. Buna rağmen kendisini seven kadına çok kötü davranıyordu. Onu düşünmemeliydi artık. Parasızlığa acil bir çare bulmanın yollarını araştırsa daha iyi olacaktı.

Eşyaları Cloverdale'e taşıyan nakliye şirketine bir eşek yükü para ödemişti. Eşyalar şimdi depoda olmalıydı. Peki depo neredeydi? Bu konuda fikri yoktu.

Daha bir sürü para ödemesi gerekiyordu. Kalorifer kazanı tamiratı pahalıya mal olmuştu. Hâlâ elinde tutmakta olduğu faturaya bir göz attı.

Butiği satın alamaz ve Cloverdale'de yaşama umudunu yitirirse eşyalarını nasıl geri getirtecekti ve en önemlisi nereye koyacaktı? Yukardan gelen çekiç seslerini dinledi bir süre. Dün gece onunla birlikte yatarken ne kadar mutluydu. Onun vücudunu saran sıcak kolunu, sırtına yaslanan geniş göğsünü hatırladı. Hayır, böyle şeyler düşünmek iyi değildi. Deliriyor muydu yoksa?

Artık Ben Squires kendi yatağına kavuşmuştu. Bu durumda sorun kalmıyordu. Artık kendini güvende hissedebilirdi. Bu sayede ondan iyice uzaklaşabilecekti. Onun o karanlıklar prensi cazibesinden kurtulabilecekti. Sevinseydi ya! 'Zavallı, talihsiz Cherly,' diye geçirdi içinden. Hemen yerinden kalktı. Sam Puckett'e telefon etmeye gitti.

Sam her zamanki gibi sıkıntılı görünüyordu.

«Sen misin? Oh Tanrım, iyi misin? Her şey yolunda mı, Perdita?»

'Böyle bir adamla yaşamak kim bilir ne kadar güçtür,' diye düşündü Perdy.

«Elbette, iyiyim,» dedi kestirmeden. «Ama işler iyi değil ne yazık ki. Evim ağzına kadar Ebenezer Squires'in eşyalarıyla dolu. Benim eşyalarımsa Indiana'da bir depoda. Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum. Cloverdale'e gitsem mi acaba? Lütfen Sam, bu karışıklıktan kurtulmam için bana yardım et.»

«Bak Perdita, orada ikiniz arasında neler geçtiğini bilmiyorum. Aslına bakarsan, aranızdaki ilişki beni ilgilendirmez. Sen yetişkin bir insansın ve ayrıca...»

«Böyle konuşma, Sam. Burada br şey olduğu yok.»

«Beni yanlış anlama. Olaylar garip bir biçimde gelişiyor. Şu avukat, Algernon, bizi tehire zorluyor.»

«Tehir mi? O da ne demek?»

«Yani işleri yavaşlatıyor. Bu durumdan hoşlanmıyorum. Squires evi satın almaktan vazgeçti gibi geliyor bana. Kira sözleşmesine dayanarak zaman kazanmaya çalışıyor.»

«Ama neden? Neden böyle bir şey yapsın?»

«Bak canım. Bu herif çok zengin. Birkaç binliğin onun için önemi yok. Orada kalabildiği kadar kalacak. Bu arada Algernon işleri yavaşlatacak. Noel tantanası bitince ve Squires'in canı sıkılınca çekip gidecekler. Ben böyle düşünüyorum.»

Perdy'nin başı dönmeye başlamıştı. Ben bu kadar kötü olabilir miydi? Pencereden Mucizeler Dağı'nı seyredip seyredip, sonra günün birinde çekip gidebilir miydi?

«Avukat arsayı parselleyen adamı bulmamız için ısrar ediyor.»

«Ama bu iş otuz yıl önce olmuş. Onu nasıl bulabiliriz.»

«Sorun bu değil. Adamı buldum. Son on iki yıl

dır köy mezarlığında yatıyor. Asıl mesele mirasçılarını bulmak. Tam altı kişiler. Onlara ibranameyi imzalatmamız gerekiyor. Onları ikna edecek bir avukat bulmalısın.»

Perdy'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Avukata para ödemesi gerekecekti. «Bu aylar sürer,» diye mırıldandı.

«Şu anda Squires istediği için orada kalıyorsun, Perdita. Hukuki olarak seni oradan attırabilir. Üstüme vazife değil ama, o adama hiç güvenmediğimi sana söylemek istiyorum.»

Derin bir sessizlik oldu. Perdy düşünüyordu.

«Dava açabilirsin,» diye devam etti Sam. «Hiç vakit kaybetmeden yap bunu.»

«Yapamam, Sam. Avukat dava açmanın çok pahalıya mal olacağını söyledi.»

«O halde Squires dava açsın. Gücü yeter nasıl olsa. Ama bilmem ki yapar mı? Çünkü garip bir durum var. Bu adam senin orada kendisiyle birlikte kalmanı istiyor sanki.»

«Neden ama?»

«Bak, canım. Bu adam hakkında bazı söylentiler duydum. Pek iyi şeyler değil.» Sözün burasında Sam sesini iyice alçalttı. «Kadın düşkünü,» diye fısıldadı. «Bostonlu bir çapkın. Aile içinde de pek sevilmiyor.»

«Evlenmek üzere olduğuna dair bir şey işittin mi?»

«Evlenmek mi? O mu? Böyle bir durumun söz konusu olabileceğini sanmıyorum. Bu adamın işi gücü kalp kırmak ve daha fazla para kazanmak.»

Demek ki Cherly kurbanlardan biriydi sadece.

«Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum,» diye devam etti Sam. «Sana dikkatli olmanı tavsiye ediyorum. Üzülmeni istemem.»

Üzülmemek için biraz geç olmamış mıydı? Perdy titremeye başlamıştı.

«Cloverdale'deki butik ne oldu?» diye sordu. «Sattılar mı yoksa?»

«Henüz değil. Bence bütün olanların senin için en olumlu yanı düşünecek zaman kazanmış olman. Senin için endişeleniyorum. Claverdale'e yerleşmek istemen bence büyük bir saçmalık.»

Perdy'nin bakışları köşedeki çam ağacına takılı kalmıştı. Süsler yavaş hareketlerle kendi eksenlerinin etrafında dönüp duruyorlardı.

Perdy ağzını ahizeye iyice yaklaştırarak, «Bu beni ilgilendirir,» diye mırıldandı ve telefonu kapadı. Ayaklarının altındaki zemin hızla kayıyor gibiydi. Bakışlarını Noel ağacından ayırmadan koltuğa oturdu. Düşünemiyordu artık.

Az sonra Ben odaya girdi. Üzerinde kalın bir kazak, kayak pantolonu, ayaklarında ise kısa çizmeler vardı. «Derin düşüncelere dalmış gibisin,» dedi. «Hâlâ eşyalarını mı düşünüyorsun yoksa?»

«Sizden açıklama yapmanızı istiyorum, beyefendi,» diye karşılık verdi Perdy. «Az önce Sam'le konuştum. Tehir yapmaya çalıştığınızı söylüyor. Diyor ki, bu evi satın almak istemiyormuşsunuz artık. Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Avukatınız Algernon'un niyeti nedir?»

Ben geniş omuzlarını kaldırıp indirdi. «Sam'i boşver,» dedi. «Bu evi satın alacağımı sana söylemiştim. Sözümde duracağım. Algie gereken neyse onu yapar. Tapudaki sorunu çözmeye çalışıyor. Birilerine ibraname imzalatması gerekiyormuş. Emlak işlerinden anlasaydın bu kadar telaşlanmazdın.»

«Ne kadar uzun sürüyor bu işler!» diye bağırdı Perdy. «Kim bilir daha ne kadar sürecek? Sam istediğin an beni attırabileceğini söyledi. Neden attırmıyorsun beni?»

Genç adamın bakışları koyulaştı. Perdy'nin gözlerinin içine bakıyordu. «Daha zeki olabilece-

ğini düşünmüştüm,» diye mırıldandı. «Ama değilsin. En azından istediğim kadar zeki değilsin. Yine de burada dilediğin kadar kalabilirsin. Belki zamanla fikrini değiştirirsin.»

Başını sallayarak hafifçe güldü.

«Fikrimi değiştirmek niyetinde değilim,» dedi Perdy sert bir sesle. «Neden beni burada tutuyorsun? Bütün bu işlemler aylarca sürebilir.»

«Kim bilir? Belki böylesi senin için daha iyi olur. Belki senden hoşlanmaya başladım. İnsanların arkamdan konuşmasından hoşlanmam.» Sam'in anlattıklarını tahmin etmiş gibiydi. Kürklü parkasını omuzlarına attı, kapıya doğru yürüdü.

«Hey nereye gidiyorsun?» diye bağırdı Perdy. «Konuşmamız gerekiyor.»

«Kızağa bineceğim. Gelmek ister misin? Seni dağın tepesine çıkarırım.»

Bakışlarında öyle bir ifade vardı ki samimi olmadığını söylemek çok zordu.

«Dağın tepesine çıkmak istemiyorum. Sorularıma yanıt istiyorum. Neden evi hemen satın almıyorsun. Tapu işlemlerini çok daha çabuk yaptırabilirsin. Buna gücün yeter. Eşit durumda değiliz. Sadece Noel döneminde burada kalmak istediğine göre...»

Ben'in bakışlarında bir öfke kıvılcımı parladı. «Bu tür işleri satıcının halletmesi gerekir,» dedi öfkeyle. «Bütün bunları sana birinin öğretmesi lazım. Ayrıca seni burada zorla tutmuyorum, öyle değil mi?»

'Zorla tutuyorsun,' diye içinden geçirdi Perdy.

«Bunu her Noel yapıyor musun acaba?» diye söylendi. «Birinin hayatını mahvetme pahasına.»

«Lütfen saçmalama. Noel önemli değil. Sana bu evi satın alacağımı söyledim. Sam Puckett ne kadar paranoyaksa sen de o kadar histeriksin.

Dağa çıkıyorum. Konuşmak istiyorsan benimle gel.»

Kapıya doğru yürüdü. Sonra birden döndü. «Haydi gel. Biraz hava alırsın. Çok sıkıntılı görünüyorsun. Eşyalara üzülmen gereksiz. Araban da tamir ediliyor işte. Şu Sam denilen adam, ne söylediğini bilmeyen bir tip. Sana karşı hep dürüst davrandım, Ferdy. İnan bana.»

Ona inanmak istiyordu. Hem de bütün kalbiyle. Çaresiz yerinden kalktı. Öfkesi yatışmıştı.

Kızak dediği sarı ve siyah renkli bir kar motosikletiydi. Perdy genç adamın hemen arkasındaki seleye oturdu. Motor gürültüyle çalıştı ve alet bir ok gibi fırladı. Müthiş bir süratle gidiyorlardı. Kar tepeciklerinin üzerinden uçarak geçiyorlardı neredeyse. Çam ağaçlarının arasından sert virajlar alarak yukarı doğru tırmanıyorlardı. Perdy onun beline sıkıca sarılmış, yüzünü kürklü parkasına gömmüştü. Tepeye vardıklarında Ben motoru stop etti. Perdy gözlerini açarak hayretle baktı ona. «Hâlâ hayatta mıyız?» diye sordu.

Ben güldü. «Bana bu kadar sıkı sarılırsan dönüşte kaburga kemiklerini kırabilirsin.»

Motordan indiler. Ben kolunu Perdy'nin omzuna attı. «Lütfen elini çeker misin?» dedi Perdy. Onun bir erkek olarak başkasına ait olduğunu unutmamalıydı. «Merak etme dönüş yolunda sana yük olmam. Ayrıca parkan tıpkı Bummer gibi kokuyordu.»

Ben küçük bir kahkaha attı. «Böyle konuştuğun zaman seni çok seviyorum,» dedi. «Neden bana diğer kadınlar gibi davranmıyorsun? Bana ne kadar yakışıklı, ne kadar zengin ve harikulade bir adam olduğumu söyleyebilirsin.»

«Senin zenginliğin beni hiç ilgilendirmez.»

«Anlıyorum ama birazcık ilgilendirse hiç de fe-

na olmaz.»

Perdy bir şey söylemedi. Rüzgâr gittikçe sertleşiyor, hafiften kar yağıyordu. Buna rağmen bulutlar oldukça yüksek, çevre aydınlıktı. Aşağıda Mortimerford köyü küçük bir maket gibi görünüyordu. Kırmızı damlı evler ve kilisenin çan kulesi...

Köyün yanından geçen Merrimac Irmağı'nın yarı yarıya donmuş olduğu bu mesafeden bile fark edilebiliyordu. Irmağın üzerinde köy yolunu bağlayan taş bir köprü vardı.

Ben eliyle işaret ederek, «Köprünün ilersinde göl var,» dedi. «Bummer'ın içine düştüğü göl. Çam ağaçları olmasaydı gölü ve evimizi görebilirdik.»

Çam ağaçlarının arasında evin kırmızı damı hayal meyal seçiliyordu. 'Evimiz,' demişti. İyice yanına sokularak söylemişti bu sözü. Sanki onu rüzgârdan korumak istiyordu.

Genç adamın gözlerinin içine baktı.

«Küçük bir çocukken odamın penceresinden hep bu tepeye bakardım. Güzel günlerdi. Kışları göle gider buzu kırıp balık tutardık. Ve o uzun yaz ayları boyunca elime geçirebildiğim bütün hayvanları bir araya toplardım. Yılanlar, kurbağalar, kaplumbağalar... Hatta bir oklu kirpim bile vardı.»

Konuştukça gençleşiyordu sanki. Yüzü hafifçe pembeleşiyor, gözleri parlıyordu.

«Bazen bana onu hatırlatıyorsun,» diye mırıldandı.

«Kimi?»

«Oklu kirpiyi. Çok gençti, kaybolmuştu, yaralı ve savunmasızdı. Oklarını kullanmayı henüz öğrenememişti. Büzülür ve küçük bir top gibi yuvarlanırdı. Ona ben baktım.»

Garip ve çarpıcı bir kıyaslamaydı bu. Ben ba-

kışlarını onun gözlerinden ayırmadan gülümsüyordu.

«Buraya en son ne zaman gelmiştin?» diye sordu Perdy. Kirpi konusunu değiştirmek istiyordu.

Genç adamın yüzündeki tebessüm yavaşça kayboldu. Bakışlarına hüzünlü bir ifade yerleşti. «On yıl kadar oldu,» diye mırıldandı. «Toynbee işine girdikten sonra gelemedim. On yıl önce bugün buradaydım. Noel zamanı.»

Eski bir öfkeyi yeniden yaşar gibiydi. Isınmak ister gibi yavaşça ona sokuldu. Genç adam kolunu Perdy'nin omzuna attı. Bu yakınlık belki zamanla vazgeçilemez bir şey olup çıkacaktı. Perdy onun sıcaklığını aramaya başladığını fark etti.

«Neden böyle yaptığını anlayamıyorum,» dedi. «Toynbee işine girmeyebilirdin. Doktor olarak çalışmak istiyordun, öyle değil mi?»

Rüzgârın uğultusundan başka ses yoktu. 'Yanıt vermeyecek,' diye düşündü Perdy. «En büyük erkek çocuk istediğini yapar,» diye mırıldandı genç adam. «Ben en büyük erkek çocuk değildim. İstediğim tek şey amcam gibi biri olmaktı. Küçük bir kasaba doktoru... Ama sonra ansızın, hiç umulmadık bir anda ailenin en büyük erkek çocuğu durumuna geldim. Bizim aile Kennedy ailesine benzer. Özellikle annem böyle olduğuna inanır. En büyük erkek çocuk düşerse arkadan gelen onun yerini almalıdır. Para kazanmaktan başka bir şey bilmezler. En küçük kız kardeşim biraz farklıdır. En azından sosyal yönü daha güçlü. Teorilerini benim üzerimde uygulamaya kalkmasa daha iyi olur tabii. Onu bundan vazgeçirmeye çalışıyorum.»

Sesinde acı dolu bir ifade vardı.

«Tekrar mesleğine dönmek istemez miydin?»

«Hayır. Artık çok geç. Bilim ben olmadan da

gelişimini sürdürebilir. Toynbee işi insanın kanına işliyor. Mücadele gerektiriyor, güç veriyor. Oysa istediğim tek şey duyarlı bir hayat yaşamak. Bunun için, çok geç kalıp kalmadığımı anlamak için geldim buraya. Belki çok geç değildir.»

'Duyarlı bir hayat,' diye düşündü Perdy. Kendi istediği de bu değil miydi? Ben onu kolundan tutarak kendine doğru çevirdi, gözlerinin içine baktı.

«Duyarlı bir hayat yaşamak bazen çok zordur. Hatta insanın yaşadığını hissedebilmesi bile çok zor. Özellikle hukuki sorunlarını Algie gibi bir adam çözümlüyorsa. Ailenin vazgeçemediği çok önemli bir unsurdur Algie. Toynbee ile ilgili bütün hukuki işlerin tek hâkimi. Her şeyle bu ev işiyle uğraştığı gibi uğraşır. Önce ayrıntıları kavrar, sonra onlara sıkıca yapışır ve sorunu çözmeden ayrılmaz.»

Sesi garip bir biçimde alçalmış, bakışları Perdy'nin gözlerinin içinde sabitleşmişti. Birden eldivenli elleriyle onun yüzünü avuçladı. Yavaşça eğilerek dudaklarından öptü.

Kısa bir öpüşmeydi bu. Tekrar göz göze geldiler. Sonra sıkıca birbirlerine sarıldılar ve uzun uzun öpüştüler.

Ben başını kaldırdığında elleri hâlâ Perdy'nin yüzündeydi. Perdy yüzünde çaresiz bir ifadeyle ona baktı. Keşke öpüşmeselerdi. Ama ona engel olması imkânsızdı.

Genç adam parmağının ucuyla onun dudağına dokunarak, «Gelenek,» diye mırıldandı. «Çok eski bir gelenek. Mucizeler Dağı'nda öpülen bir genç kız hayatı boyunca mutlu olurmuş.»

Bunları söyledikten sonra ellerini ceplerine soktu, biraz uzaklaştı. Sanki hiç öpüşmemişler gibiydi.

Soğuk rüzgâr Perdy'nin içini titretiyordu. Ona tekrar sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Bu ani değişmeler onu sarsıyordu. Daha bir iki saat önce onun korkunç bir adam olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu.

«Üşüyorsun galiba. Dönelim mi artık?»

Perdy başını salladı. Oradan ayrılmadan önce bir kez daha dönüp eve doğru baktı. Bizim evimiz! Hayır bizim değil. Perdy'nin kendi evi. Ben Squires'in bu evi neden istediği belli değildi henüz. Ondan başka kimsenin bilemeyeceği sebepler vardı kuşkusuz.

Karların üzerinde ağır adımlarla yürüyorlardı.

«Perdy, o barda neden çalışıyorsun?»

Şaşırtıcı bir soruydu bu. Perdy duraksamadan yanıt verdi. «Paraya ihtiyacım var da ondan.»

Bir an göz göze geldiler. Genç adamın çene kasları gerilmişti.

«Sebep para mı yani?»

«Elbette. Başka ne olabilir?» Titremeye başladı. Soğuk içine işliyordu.

Ben onun elini tutarak, «Haydi, dönelim,» dedi. «Neredeyse donacaksın.» Motosiklete bindiler. Motor yine gürültüyle çalıştı.

«Lütfen yavaş gidelim,» dedi Perdy. «Eve tek parça olarak dönmek istiyorum.»

«Merak etme, salyangoz hızıyla süreceğim. Bana güvenebilirsin.»

Yokuş aşağı inmeye başladılar. Aracın hızı gittikçe artıyor, arada bir yerden kesiliyordu. Perdy gözlerini kapayarak yüzünü onun parkasına dayadı. 'Bana güven,' demişti. Güvenmekten başka çaresi yoktu.

Bölüm Sekiz

Ben Squires o gün her zamankinden daha nazikti. Öğle yemeğini Perdy'yle paylaşmak için ısrar etti. Onun beslenme alışkanlıklarını değiştirmeye kararlı olduğunu söylüyordu. Ama Perdy kabul etmedi ve genç adam kılıçbalığını tek başına yemek zorunda kaldı. Bununla birlikte özel olarak ısmarlanan Haagen-Dazs dondurmasından biraz yedi.

Yemekten sonra Ben yine büyük bir nezaket örneği göstererek Perdy'nin ayakkabısının fermuarını tamir etti. Bu arada kendi yün atkısını kullanması için ısrar ediyordu. Bu soğuk havada Perdy ciğerlerini üşütebilirdi, bu yüzden özellikle boynunu sıcak tutması gerekiyordu. Ayrıca elektrikli battaniye Perdy'nin yatağında kalmalıydı.

Centilmenlik gösterisinin sonu gelmiyordu. Perdy'yi işe kendi arabasıyla götürdü, salonun kapısına kadar bıraktı ve tam zamanında gelip alacağını söyledi. Oysa Perdy diğer garson kızlarla birlikte dönmek için onlara önceden söz vermişti. Ama hayır, Ben Squires kararlıydı. Bizzat gelip onu salonun kapısından almak istiyordu. Onu korumaya çalışıyordu sanki.

Bu aşırı nezaket Perdy'yi savunmasız bırakıyordu aslında. Zaman zaman ne yapacağını şaşırıyordu.

Kostümünü giyerken kafasının içi sorularla doluydu. Bu adama karşı nasıl davranmalıydı? Bir kere nişanlıydı, ama buna rağmen kendisiyle

birlikte yaşamak istiyordu. Perdy'yle sevişme isteğini açığa vurmuştu ve reddedildiği zaman da fırsat kollamaya devam edeceğini hissettirmişti. Şimdi de aşırı bir nezaket gösterisiyle Perdy'nin dengesini bozmaya çalışıyordu. «Tam bir muamma,» diye söylendi kendi kendine. Hayır, bu adamı anlaması imkânsızdı.

O gece salonun havası çok neşeliydi. İçersi çok kalabalıktı. Perdy yüzünden eksik etmediği tebessümüyle masadan masaya koşup duruyordu.

Kadehler boşaldıkça kahkahalar yükseliyordu. Salon özel Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Piyanistin stili bile değişmiş gibiydi. Büyük bir ustalıkla birbiri ardı sıra Noel şarkıları çalıyordu. Çok zayıf ve yüzü hemen hemen hiç gülmeyen bir adamdı.

Hiç belli etmemesine rağmen Perdy'nin kafası sadece Ben'le meşguldü. Onun hakkında bildiği çeşitli şeyleri birleştirmeye, tutarlı bir bütün oluşturmaya çalışıyordu. Akla uygun bir sonuca varmak gerçekten çok zordu.

Toynbee'nin üzerinde yarattığı psikolojik baskıdan kurtulmak için Mucizeler Dağı'na kaçtığını söylemişti. Akla uygundu bu. Ama daha fazlası da vardı. Erkek kardeşi ile ilgili olarak söyledikleri çelişkiliydi.

Kardeşinin öldüğü kesindi. Yaklaşık on yıl önce ölmüş olmalıydı. Yoksa Noel zamanı mı ölmüştü? Kardeşi ölünce Ben ailenin zoruyla Toynbee'nin başına geçmek zorunda kalmıştı. Çalışmıştı ve başarılı olmuştu.

Günün birinde geri dönmek istemişti. Hem de evlenmeden hemen önce. Üstelik, bölgede bir sürü ev varken gelip onun evine yerleşmişti. Neden?

Mantıklı düşünmek zorundaydı. Çevrede satılık başka ev var mıydı? Belki de yoktu. Perdy bu

konuyu araştırmamıştı en azından. Sam'in iddia ettiği gibi satın alma işini bilinçli olarak erteliyor olabilir miydi? Perdy'yi evden çıkarabilecekken bunu neden yapmamıştı?

Zor sorulardı bunlar. Belki de Ben kendi açısından haklıydı. Tapudaki hata gerçekten de söylediği kadar önemli bir sorun olabilirdi. Kadın düşkünü olduğu doğru muydu acaba? Kadın düşkünü olmak ne demekti? Bütün erkekler bir bakıma kadın düşkünü değiller miydi?

Perdy'yi evden atmamasının başka nedenleri olamaz mıydı? Cinsellikle hiç ilgisi olmayan nedenler... Ondan yararlanmak istediğini gösteren bir davranışı olmamıştı. Hatta aynı yatakta yattıkları halde. İki gece üst üste aynı yatakta yatmışlardı, kötü bir niyeti olsaydı...

'Aptallık etme,' diye geçirdi içinden. Mantıklı olmak zorundaydı. Ben iyi yürekli bir adam değildi. Kendi ağzıyla söylemişti bunu. Zengin bir aile ve bir güreşçinin kimsesiz kızı... Ne saçma bir durum. Geçmişi övünülecek gibi değildi. Ailesi de öyle. Üstelik Ben Squires evlenmek üzereydi.

Kadınlara düşkün bir adamsa gerçekten, neden evleniyordu? Para için de evlenemezdi, çünkü zaten zengindi. Öte yandan o kadına büyük bir aşkla bağlı olmadığı da apaçık ortadaydı.

Miras meselesi veya servetlerin birleştirilmesi gibi bir durum olamaz mıydı? Zenginlik zenginliği çekerdi.

'Perdy, kendine gel,' diye geçirdi içinden. Ben'le ilgili bütün sorulara yanıt vermesi mümkün değildi. Kendi duygularını çözümleyebiliyor muydu peki? Kalbinin içinde durmadan inip çıkan bir tahterevalli vardı sanki. Duyguları sürekli değişiyordu.

Belki de bağlanmaktan korkuyordu. Ona zayıf

görünmekten korkuyor da olabilirdi. Kendi gözünde kadın daima güçlü olan tarafı temsil ediyordu. Esmeralda kadının erkekten çok daha güçlü olduğunu söylerdi. Hayatının son yıllarında zavallı Nels kızına muhtaç olmuştu. Perdy ona bir çocukmuş gibi bakıyordu. Belki bu yüzden güçlü olduğuna inancı iyice pekişmişti.

Mantık insana her zaman yardımcı olmuyordu belki de. Kendini çok mantıklı sanıyordu ama yine de hiç tanımadığı birine âşık olmuştu.

Aşk insanın yüreğine sezdirmeden yavaşça gelip yerleşen garip bir duyguydu. Çıplak sırtından aşağı doğru bir buz parçası kayar gibi oldu. Ben Squires'e nasıl âşık olmuştu? Âşık mıydı gerçekten?

'Kendime gelmeliyim,' diye düşündü. New Hampshire'da bir bardaydı. Üzerinde kırmızı bir elbise, arkasında bir tavşan kuyruğuyla masalar arasında dolaşıyordu. Elinde içi martini kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyor ve sürekli gülümsemek zorunda bulunuyordu. Kendi kendine sessizce ama durmaksızın konuşuyordu, çünkü doğru dürüst tanımadığı bir adama âşık olmuştu. O adam bir başkasına aitti. Bütün bunları bir biçimde açıklamak zorundaydı.

Güçlü ışıklara rağmen yoğun sigara ve puro dumanı geniş salonu karartıyordu. İnsanlar yüksek sesle konuşuyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Piyanodan yükselen sesler kafasının içinde çınlıyor, içersi gittikçe kalabalıklaşıyordu.

Az ötedeki masada oturan adamlar kudurmuş gibiydiler. Karen içki servisi yapmaya çalışıyordu. Adamlardan biri kızcağıza sarılıyor, diğeri onun kolunu çekiyordu. Ve Karen elindeki tepsiyi devirmemek ve yüzündeki tebessümü bozmamak için büyük çaba harcıyordu.

Karen'in ağlamak üzere olduğunu fark eden

tek kişi Perdy'ydi. Salon yöneticisi Larry, Perdy'ye yaklaşarak Karen'in yerini almasını söyledi. Perdy elinde tepsiyle gülümseyerek masaya yaklaştı.

Az önce Karen'e sarılmaya çalışan adam, «Şuraya bakın çocuklar,» dedi. «Noel Baba bize ne gönderdi.»

Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Dev gibi biriydi. Üzerinde siyah bir deri ceket vardı ve çok sarhoş olduğu her halinden belliydi. Kalın sakalını sıvazlayarak, «O uzun bacaklarını ne kadar yükseğe kaldırabiliyorsun, bebek,» dedi.

«Senin zekâ seviyenle ulaşamayacağın kadar yükseğe kaldırabilirim,» diye karşılık verdi Perdy. Masadakiler bu sözlere kahkahalarla güldüler. Ama şişman adam gülmedi. Öfkeyle bakıyordu. Yıllarca bu tür adamların bulunduğu ortamlarda çalışmıştı. Bir noktadan sonra gayet ihtiyatlı olması gerektiğini çok iyi biliyordu. İçki servisini tamamladı ve adamla göz göze gelmemeye çalışarak uzaklaştı. Onu düşünmemeliydi artık.

Salon gittikçe kalabalıklaşıyordu. Hava boğucuydu. Bu koşullarda servis yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Az önce sorun çıkarmaya çalışan adam aynı masada ama bu kez tek başına oturuyor ve bakışlarını Perdy'den ayırmıyordu.

Perdy masanın yanından geçerken, «Bir içki daha getir bana,» diye bağırdı. Perdy duymazlıktan geldi. Bunun üzerine adam masadan kalkarak ona yaklaştı ve kolundan yakaladı.

«Sana bir içki daha getir dedim, duymadın mı?»

Perdy çevreye bir göz attı, kimse olup bitenin farkında değildi. 'Sakin olmalıyım,' diye düşündü. «Beni duymazlıktan gelme, sonra seni üzerim,» dedi adam.

Perdy serbest olan elini kalçasına koyarak ona dev bir böcekmiş gibi baktı. «Yeterince içtin, ahbap,» dedi. «Sorun çıkaranlara içki servisi yapmayız. Bizim de kendimize göre kurallarımız var.»

«Bana kim engel olabilir, bebek? Sen mi? Sen mi engel olacaksın bana? Tamam, öyle olsun. Kavgayı severim. Hele ki senin gibi güzel yavrularla. Vur bana! Vursana, bebek!»

«Bunu sen istedin,» diye mırıldandı Perdy. Sonra yarım bir dönüş yaparak dirseğiyle adamın köprücük kemiğine çok sert bir darbe vurdu. Bu vuruşu yıllar önce Mr. Kim'den öğrenmişti.

Adam inleyerek iki büklüm oldu. Perdy fırsattan yararlanarak onun kolunu büktü ve kendilerine doğru gelmekte olan Mr. Moose'a doğru itti. Moose salon muhafızıydı. Adamı kıskıvrak yakalayarak çıkış kapısına doğru götürdü. Bu arada Perdy barın arkasına geçmişti. Adamın dışarı atılmadan önce kendisine öldürecekmiş gibi baktığını gördü. Bu bakışı iyi tanıyordu. Bu adam korkağın biriydi ve korkaklar özellikle tehlikeli olurlardı.

Yeni bir içki tepsisi hazırlayarak barın arkasından çıktı ve tam o anda Ben'le yüz yüze geldi. Genç adamın yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Perdy kalbinin hızlı hızlı çarpmaya başladığını fark etti.

Ben Squires eldivenli elini onun çıplak omzuna koydu. «Az önce gördüklerim hiç hoşuma gitmedi,» diye mırıldandı. «Her gece böyle şeyler oluyor mu?»

Perdy güçlükle yutkundu. Sakin görünmeye çalışarak, «İlk kez bu gece böyle bir şey oluyor,» dedi. «Ona iyi bir ders verdim, bir daha gelmez.»

Ben elini alnına götürdü. «Lanet olsun,» diye

söylendi. «Gerçekten, iyi misin?»

«Elbette iyiyim. Böyle şeylere alışığım ben. Sen ne arıyorsun burada? Gitme vakti gelmedi.»

«Böyle şeylere alışıksın, öyle mi? Aman Tanrım, ne biçim bir hayat yaşıyorsun sen?»

«İyi bir hayat olmadığı açık.»

«Evet, öyle gerçekten.»

Büyük bir gerçeği keşfetmiş gibi görünüyordu. «Erken geldim çünkü bir içki içmek istedim.»

Bir süre dik dik onun gözlerinin içine baktı. Sonra bara doğru yürüdü ve bir tabureye oturdu.

Az sonra viskisini yudumluyordu. Perdy hem işini yapıyor hem de arada bir ona bakıyordu. Ben Squires sinirli ve düşünceli görünüyordu şimdi. Az önce tanık olduğu sahne onu altüst etmiş olmalıydı. Buraya içki içmek için gelmediği çok açıktı. Aynı şeyi evde de yapabilirdi.

Erken gelmesinin sebebi ne olabilirdi? Oturduğu yerden dikkatle Perdy'yi süzüyordu. Perdy yeni bir duygusal fırtına yaşayamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

Üzerindekileri değiştirirken, 'İyi ki kalorifer kazanı tamir edildi,' diye düşündü. Bu sayede herkes kendi yatağında yatacaktı. Onun kollarında bir gece daha geçiremeyeceğini hissediyordu.

Perdy soyunma odasından salona geçtiğinde Ben'i göremedi. Yanına yaklaşan Karen kulağına eğilerek, «Erkek arkadaşın seni arabada bekliyor.» dedi. «Park yeri çok kalabalık olduğu için arabayı uzağa bırakmış. Perdy, o ne muhteşem adam öyle. Nereden buldun böyle nadide bir parçayı?»

Perdy hafifçe gülümsedi ama yanıt vermedi.

Durumu bir iki sözcükle özetlemesi imkânsızdı. Bir an önce dışarı çıkmak istiyordu çünkü temiz havaya ihtiyacı vardı. Ben'i kapının önünde bekleyebilirdi. Salon iyiden iyiye boşalmış, ışıkların

bir kısmı söndürülmüştü.

Hava çok soğuktu. Perdy derin derin soluk aldı. Ansızın arkasından uzanan bir çift kol onu sıkıca kavradı.

«Gel bakalım, bebek. Seni ben götüreceğim bu gece.» Perdy çırpınarak kurtulmaya çalıştı. «Yine kavga istiyorsun ha! Kavgayı severim demiştim.»

Tam o sırada caddeyi boydan boya kesen bir çift far onları aydınlattı. Adamın gözleri kamaşmıştı. Elini yüzüne götürdü. Perdy fırsattan yararlanarak yana doğru kaçtı. Arabadan çıkan Ben'e, «Dikkatli ol,» diye seslendi. «Bıçağı olabilir!»

Ben ona bakmadan doğruca adamın üzerine yürüdü. Perdy kırılan bir çene kemiğinin çatırtısını duydu. Yumruğu yüzüne yiyen adam dizlerinin üzerine çöktü. «Bir daha vur, vur ona!» diye haykırdı Perdy.

«Gerek yok,» diye mırıldandı Ben. «Zaten çok sarhoş, kendinde değil. On beş dakika sonra ayılır. Sen iyi misin?»

Perdy titriyordu. Ben yavaşça onun yanağını okşadı. Elinin üst kısmında kan vardı.

«Eline ne oldu?» dedi Perdy. «Yaralandın mı yoksa?»

Elini avucuna alarak yanağına bastırdı. «Önemli değil,» dedi genç adam. «Titriyorsun. Haydi gidelim. Merak etme, bir şeyim yok. Yine piyano çalabileceğim. Bu hafta olmasa bile önümüzdeki hafta. Arabaya girelim.»

Arabaya girdiklerinde Ben ona sıkıca sarıldı. Perdy ağlamamak için zor tutuyordu kendini. «İyi olduğuna emin misin?»

«Evet evet, iyiyim.» Gözlerini kapamış, genç adamın kolları arasında titriyordu.

Ben onu uzun uzun öptü. Saçlarını okşuyor.

dudaklarını Perdy'nin alnında, şakaklarında gezdiriyordu. «Tehlikede değilsin artık. Ben yanındayım.»

Perdy ona iyice sokuldu. Başını geniş göğsüne yaslayarak gözlerini yumdu. «Evet,» diye fısıldadı. «Yanımdasın.»

Dudakları tekrar birleşti. «Sen de hissediyor musun?» diye fısıldadı genç adam.

«Evet,» diye karşılık verdi Perdy. «Hem de nasıl.» Titriyordu. Birden başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

«Ya bıçağı olsaydı?»

Ben güldü. «Seni anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Adam sana saldırdığında bağırmadın bile. Neden dışarı çıktın. Sana içerde beklemen için haber bırakmıştım.»

«Biraz hava almak istedim. İçersi çok boğucuydu. Adam bana saldırdığında ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.»

«Düşünüyordun, öyle mi? Aman Tanrım. Seni anlamak imkânsız. Adam sana saldırıyor ve sen bu arada düşünüyorsun.»

Yarım saat sonra sabaha kadar açık küçük bir restaurantta oturuyorlardı.

«Buraya neden geldik?» diye sordu Perdy. «Neredeyse sabahın üçü oldu. Bir an önce uyumak istiyorum.»

Ben elindeki fincandan bir yudum kahve aldı. «Seninle konuşmak istiyorum,» dedi. «Benim için olağanüstü bir gece bu. Mr. Pongo'nun salonuna bir içki içmek için giriyorum ve sonra sokakta bir adamla kavga ediyorum. Böyle olağanüstü bir gece yaşamak her zaman mümkün değil.»

Bir an göz göze geldiler. Ben sempatik bir tavırla gülümsedi.

«Seni buraya getirmemin başka nedenleri de var. Öncelikle bir şeyler yemeni istedim. Ayrıca

böyle bir yerde bulunmamız daha iyi. Sana anlatacaklarımdan hoşlanmayabilirsin.»

Tatsız bir şeyden söz etmeye hazırlanıyordu sanki. Tavandaki floresan lambalarının ışığında elmacık kemikleri her zamankinden daha çıkık görünüyordu.

«Bu gece sen işteyken belgeleri inceledim. Evle ilgili sözleşmeyi. Cloverdale'de kurduğun iş ilişkileri ile ilgili belgeleri. Çek defterini, banka hesaplarını... her şeyi tek tek inceledim.»

Birden sustu. Dik dik Perdy'nin gözlerinin içine baktı.

«Buna hakkın yok,» diye mırıldandı Perdy. Bir anda sinirleri bozulmuş, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

«Başın iyice dertte,» diye devam etti Ben. «Mali sorunların var. Beni dinlersen, kurtulabilirsin. Bunun için öncelikle sana soracağım sorulara doğru yanıt vermen gerekiyor.»

Perdy bakışlarını kaçırdı.

«Cloverdale'deki eşyaların ve evin dışında neyin var? Arabanı da hesaba katmalıyız, sonra üzerindeki şu pahalı elbiseleri...»

Bu sözler üzerine derin bir sessizlik oldu. Ben yavaşça Perdy'nin elini tuttu, avucunun içinde sıktı. «Yanıt ver.»

«Çok güzel bir dikiş makinem var,» dedi Perdy. kayıtsız görünmeye çalışarak. «Elbiselerime gelince, sandığın kadar pahalı değil. Onları kendim yaptım.»

«Bütün bu mali sorunların üstesinden nasıl geleceksin? Bu konuda bir fikrin var mı?»

«Hiç bir fikrim yok. Sana daha önce de söylemiştim, tapu sorununu tek başıma çözmem imkânsız. Gücüm yetmez.»

Ben inanmıyormuş gibi baktı ona. «Eşyalarını gönderebildin ama,» dedi. «Hem de işi sağlama

bağlamadan.»

Perdy'nin elini şimdi biraz daha sıkı tutuyordu. Sesini iyice alçaltarak, «Öğrenmek istediğim bir şey daha var,» dedi. «O bilezik... Seni tanıdığımdan beri dikkatimi çekiyor.»

«Hangi bilezik? Neden söz ediyorsun?»

«Yılanlı bilezik. Hani şu hep taktığın...»

«Ne olmuş ona. Fazla değerli değildir.» Gözlerini iri iri açmış hayretle genç adamın yüzüne bakıyordu. «Yıllardan beri Esmeralda'nın mücevher kutusunda durur. Çok severdi.»

Ben inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. «O bilezik som altın,» dedi. «Ayrıca antika olarak çok değerli. Yaklaşık bin dolar eder. Bunu bilmiyor olamazsın, çünkü ilk bakışta anlaşılıyor.»

«Som altının neye benzediğini nereden bileyim,» diye karşılık verdi Perdy. Gözyaşlarını zor tutuyordu. Ben'in elinin hafif teması içini yakıyordu sanki. «Esmeralda'dan kalan bir hatıra o,» dedi yutkunarak. «Lütfen elimi bırak, canımı acıtıyorsun.»

'İnanılır gibi değil,' diye geçirdi içinden. O eski bilezik bin dolar edebilir miydi? Ben, hayranlarından aldığı bir hediye olduğunu düşünmüş olabilir miydi?

Elini bırakmamıştı. «Sana inanmıyordum,» diye mırıldandı. «Çok az yemek yiyordun. Rejim yapmak istediğini düşünmüştüm. Oysa bu gece o belgeleri dikkatle inceledikten sonra... Çok ama çok şaşırdığımı söylemeliyim.»

Perdy ani bir hareketle elini çekip kurtardı. Ben elini ceketinin iç cebine sokarak bir kâğıt çıkardı. Bir süre yüzünde dalgın bir ifadeyle inceledi.

«Bu Cloverdale'deki iş ile ilgili olarak imzaladığın belge. Butiği her şeyiyle birlikte satın almayı kabul ettiğin yazılı. Satıcının sana karşı en ufak bir sorumluluğu bile yok. Sam Puckett'la da

konuştum. Adamcağız biraz şaşırdı. Perdy, bu işlerden hiç anlamıyorsun. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, anlayamıyorum.»

«Bu seni hiç ilgilendirmez. Sam Puckett'ı da ilgilendirmez. Benim hakkımda sana ne söyledi, merak ediyorum doğrusu. Herhalde çok iyi anlaşmışsınızdır.»

Ben Squires tek kaşını kaldırarak ona baktı. Hafif alaycı bir tavırla gülümseyerek, «Sözleşmeyi okur okumaz onu aradım,» dedi. «Hayatımda bu derece kalın kafalı bir adam daha görmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.»

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Kaşlarını çatarak bir süre düşündü. «Sam Puckett bana hayatında bir kez gördüğün küçük bir kasabaya yerleşmek istediğini söyledi. Adamcağız bu işe akıl erdirememiş. Oraya yerleşmek istiyormuşsun, hepsi bu. Satın almak istediğin şeyin ne olduğunu bile bilmiyorsun daha! Yerleşmek istediğin yeri hayatında bir kez görmüşsün! Ya butiği işletemezsen!»

«Pişman olacağımı sanmıyorum. Artık paraya da ihtiyacım yok. Bileziği satarım. Bin dolar az para değil. Cloverdale'e gelince, oraya gitmek istiyorum, çünkü orası benim gerçek yuvam. Ben oraya aitim. Bunu hissediyorum. Bağırıp duracağına anlamaya çalışsana.»

Ben derin bir iç çekti. «Bak canım,» dedi. «Bin dolar çok büyük bir para değil. Yeni kurulan bir iş bin doları bir hamlede yer, yutar. Perdy, ticarette duygular anlam taşımaz. Birine âşık olursan veya buna benzer bir aptallık yaparsan duygularını kullanabilirsin, ama iş kuruyorsan duyguları bir yana bırakacaksın. Daha önce ticari bir işle uğraştın mı?»

Perdy bakışlarını kaçırdı. Tezgâhın ardındaki adam arada bir yan gözle onlara bakıyordu. Boş

gözlerle adama baktı. Hiçbir şey düşünemiyordu.

«Söyle!» diye bağırdı Ben. «Yoksa başına öyle işler açarım ki ne Cloverdale'e gidebilirsin ne de başka yere! Bana gerçeği söyle. Daha önce hiç ticari işlerle uğraştın mı?»

Perdy başını yavaşça öne eğdi. «Hayır.» diye mırıldandı. «Uğraşmadım.»

«O halde söyle bana bu işlere hangi cesaretle giriyorsun? Nereden geldin sen? Ne yapmaya çalışıyorsun? New Hampshire'daki o evi nereden buldun?»

Perdy'nin gözlerinin önünde garip şekiller uçuşmaya başlamıştı.

«Beni yetiştiren kadın o evi miras yoluyla bana bıraktı. Adı Esmeralda'dır. Sana daha önce söz etmiştim. Biraz da para kaldı. Paranın büyük bir kısmını borca yatırdım. Babamın cenaze töreni yüzünden biraz borçlanmıştım. Ona layık bir cenaze töreni olmalıydı.»

«Neredeydiniz o sırada?»

«Güneyde. Babam çok hastaydı. Uzun süre yataktan çıkamadı. Ona ben bakıyordum. Sonra bir gün, öldü.»

Ben iç cebinden bir zarf çıkartıp masanın üzerine koydu. Zarf ikisinin arasında tam orta yerde duruyordu. Esmeralda'nın sakladığı fotoğraflardı bunlar. 'Buna hakkı yok,' diye düşündü Perdy.

«Bunlar kim?»

Derin bir sessizlik oldu.

«Bunlar kim, diyorum sana! Şu adam mesela... Pelerininin üzerinde Adonis yazan. Ne gülünç bir kıyafet.»

«Hiç de gülünç değil. O adam benim babamdır.»

Ben fotoğrafları tek tek zarftan çıkarıp Perdy'nin önüne koyuyordu. Fotoğraflardan birinde

Nels en iyi günlerinde görülüyordu. 'Siyah Viking' diye içinden geçirdi Perdy.

«Ya bu kim?»

«O da babam. Daha sonra kaza geçirdi. Yüzü yandı.»

«Aman Tanrım. Yatalak olan adam bu mu?» Perdy'nin gözleri iyice buğulanmıştı. Kalın bir sis perdesinin ardından Nels'in yakışıklı, gülümseyen yüzünü görüyordu.

Ben önüne bir resim daha koydu. Perdy'nin kalbi delice çarpmaya başladı. Eski bir Christmas fotoğrafıydı bu. Arka planda bir noel ağacı görülüyordu. Ön planda Perdy küçük bir kız çocuğu olarak Frankie ile Esmeralda'nın arasında oturuyordu. Kucağında noel hediyeleriyle... On bir yaşındaydı. Gözünde gözlükler vardı. Dişlerini göstererek objektife bakmış ve öylece donup kalmıştı.

«Bunlar kim?» diye sordu Ben.

«O çocuk benim. Diğerleri de Frankie ile Esmeralda. Beni onlar büyüttü.»

Frankie gülümsüyordu. Dudaklarının köşesindeki sigara ne kadar canlı görünüyordu. Perdy kokusunu duyar gibi oldu. Esmeralda her zamanki gibi dimdik duruyordu. Dudakları hafif bir tebessümle bükülmüştü. Gözleri parlıyordu ve çok güzel görünüyordu.

İşte bir başka resim. Burada Perdy mankenlik yaparken görülüyordu. Resmi Esmeralda çekmişti. Arka planda Müthiş Hugo ve Mr. Kim kollarını kavuşturmuş duruyorlardı.

«Bu ne bu?» dedi Ben. «Ailece sirkte mi çalışıyordunuz yoksa?»

Yaralayıcı sözlerdi bunlar. Perdy başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. Sevdiği ve çok şey borçlu olduğu bu insanlarla alay edilmesine tahammül edemezdi.

«Evet sirkte çalışıyorduk. Herkes senin gibi doğuştan milyoner olamıyor, züppe!»

Bu sözleri öyle büyük bir nefretle söylemişti ki Ben suratının orta yerine bir yumruk yemiş gibi oldu. «Özür dilerim,» dedi alçak sesle. «Seni kırmak istememiştim. Biraz merak ettim, o kadar.»

Perdy resimleri zarfın içine koyup çantasına attı.

«Lütfen beni eve götürür müsün? İşlerime de burnunu sokma. Senden nefret ediyorum. Bunu şu anda anladım.»

Ayağa kalkıp mantosunu giydi. Ben şaşkın şaşkın bakıyordu. «Şey... özür diledim ya,» diye kekeledi. «Bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. İş konusunda sana yardımcı olabilirim. İstediğin gibi bir iş bulabilirsin.»

Birden garip bir şey oldu. Restaurant hızla dönüyordu. Duvarlar, şekiller, masalar... Perdy bir yere tutunmak istedi. Dizlerinin boşaldığını hissetti. Sandalyeye doğru kaydı ve hayatında ilk kez bayıldı.

Bölüm Dokuz

Genç adam eğilerek Perdy'nin çıplak ensesine bir öpücük kondurdu. «İnanır mısın, hayatımda bu kadar kapalı bir gecelik görmedim,» dedi. «Seni buraya kadar getirip giydirmek ve yatırmak biraz zor oldu ama neyse. Lütfen numara yapma. Uyanık olduğunu biliyorum.»

Perdy gözlerini hafifçe araladı. Başını yastığın altına sokmak, gizlenmek istiyordu. Bayıldığı için utanıyordu aslında.

«Lütfen numarayı bırak, Perdy. Bak sana kahvaltı getirdim. Otur ve ye.»

«Önce odadan çık. Yüzünü görmek istemiyorum.»

«Yüzünü makyajsız görmemi istemiyorsun, değil mi?»

«Yanılıyorsun,» dedi Perdy. Doğrulup oturdu. Kucağına konulan tepsiye baktı. Kahvaltı için akla gelen hemen her şey vardı.

«Senden tekrar özür dilemek istiyorum. Çok sarsılacağını biliyordum ama gerçekleri öğrenmek zorundaydım.»

«Kişisel eşyalarımı karıştırmaya ve aile fotoğraflarımı almaya hakkın yok. Üstelik aileme de hakaret ettin.»

«Emin ol, hayatımda ilk kez böyle bir şey yaptım. Lütfen benden nefret ediyormuş gibi davranmaktan vazgeç. Beni arabada nasıl öptüğünü gayet iyi hatırlıyorum.»

«Böyle bir şey hatırlamıyorum.»

«Kahveni daha bitirmedin. Sabahları ne kadar

sinirli olduğunu biliyorum. Kahveni iç, öyle konuşalım.»

Perdy ona öfkeyle baktı. «Konuşacak bir şeyimiz yok,» dedi dişlerinin arasından. «Ayrıca bu gece Noel arifesi. Her şey ne kadar korkunç.»

Ben'in yüzündeki tebessüm dondu. «Unutmuşum,» diye mırıldandı. «Senden başka şey düşünemiyorum ki. Demek Noel arifesi. Doğrusu çok şaşırdım.»

Perdy yumurtalarını ve küçük ekmekleri yemişti. Portakal suyunu içti, kahvesini bitirdi.

Ben kollarını göğsünde kavuşturmuş dikkatle ona bakıyordu. Perdy bu tanıdık bakışlar karşısında karın kaslarının hafifçe kasıldığını hissetti. Sonra genç adamın bakışlarındaki ifade yavaşça değişti.

«Konuşmamıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Öncelikle Cloverdale'e yerleşme fikrini kafandan çıkarıp atman gerekiyor. Psikoloji diliyle konuşursak, bu konuda bir çeşit 'şahane hayat yanılsaması'na kapıldığını söyleyebilirim. Cloverdale'in seni mutlu edeceğine inanmışsın. Oraya gideceksin ve her şey mükemmel olacak. Bir çeşit kaçış ya da kaçma isteği. Ne yazık ki gerçek hayatta böyle büyülü ortamlar yok. Yeryüzünde cennet yoktur. Cennet diye gittiğimiz yerler genellikle cehenneme döner.»

Perdy sırtındaki yastığı düzeltti. Bir fincan kahve aldı. Genç adamın bakışlarında çok dikkatli ve karanlık bir ifade vardı. «Yanılıyorsun,» diye karşılık verdi. «Benim hayallerim senin mantığından çok daha zengin. Ayrıca bu benim hayatım ve ne istediğimi gayet iyi biliyorum.»

«İstediğini düşünebilirsin ama gerçeği değiştiremezsin. Cloverdale'e gidemezsin. Gitsen bile iş kuramazsın. Ceketini bile alırlar. Şu mazbut geceliğini bile kaybedebilirsin.»

«Nereden biliyorsun?»

Derin bir sessizlik oldu. Ben onun gözlerinin içine sabit nazarlarla bakıyordu. Neden sonra, biraz yorgun bir sesle, «Algie'yi Cloverdale'e gönderdim,» dedi. «Dün gece, seninle ilgili bütün belgeleri inceledikten sonra. Az önce telefonla raporunu verdi. Haberler çok kötü.»

«Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun.»

Genç adam kaşlarını kaldırarak dikkatle baktı ona. «Ne yazık ki yalan söylemiyorum. Bu işlerde Algie'nin yargılarına güvenim tamdır. Hata yapmaz. Yaptığı araştırmanın sonuçlarını öğrenmek ister misin?»

«Hayır!»

İşitmek istemiyordu. Konuşmanın devam etmesi halinde kendisi için çok önemli olan bir şeyin, bir rüyanın sona ereceğini biliyordu çünkü.

«Cloverdale'de satın almak istediğin butik doksan yıllık eski bir binanın bodrum katı. Kalorifer ve elektrik tesisatı harap durumda. Her şeyin yeniden ve baştan sona elden geçirilmesi gerekiyor. Bu da muazzam bir masraf demek. Satıcı olan adam tam bir üçkâğıtçı. Rüyalarını süsleyen butik işte bu durumda. Kısacası seni orada şahane bir hayat değil, içinden çıkılması imkânsız güçlükler bekliyor.»

Perdy'nin çenesi titremeye başlamıştı. Yıllar önce daha küçük bir kız çocuğuyken bir arabanın altında kalıp ölen sevgili köpeğini hatırladı. O anki acıyı yeniden yaşar gibiydi. 'Hayır, o ölmedi, ölemez!' diye bağırmıştı. Ben'in önünde ağlamak istemiyordu. İşittiklerinin doğru olduğunu içgüdüsel olarak biliyor, anlıyordu. Bazı gerçekleri değiştirmek imkânsızdı.

Titrememeliydi. Kendine hâkim olmalıydı. Başını kaldırarak genç adamın yüzüne baktı. «Hepsi bu kadar mı?» diye mırıldandı. Az önce işit-

tiği sözler kalbine birer çivi gibi saplanmıştı. «Dam da akıyor herhalde. Kedi büyüklüğünde fareler ve zehirli örümcekler var mı? Ya tapu sorunları?»

Ben elini çenesine götürdü. «Üzülmeni istemiyorum, Perdy,» dedi. «Bütün bunları seni üzmek için söylemedim. Durumun beni endişelendirmeye başlamıştı. Bu yüzden sorunlarınla daha yakından ilgilenmeye karar verdim. Hayatını mahvedebilirdin.»

«Çok dokunaklı konuşuyorsun.» Kollarını kavuşturarak, «Başka?» diye sordu. «Hepsini anlat da rahatlayayım. Görüyorsun, hayatımın en muhteşem Noel'ini geçiriyorum.»

Ben ona yaklaşarak parmaklarının ucuyla çenesini okşadı. Perdy başını çevirmek istedi ama genç adam ona engel oldu. «Binanın durumu iyi olsaydı bile bu işi gerçekleştiremeyecektin, Perdy. Yaklaşık bir yıl kadar önce bir sokak ötede bir butik açılmış. Çok geniş çaplı iş yapılıyor orada. Bütün moda merkezleriyle ilişki kurmuşlar. Rekabet etmen imkânsız olacaktı.»

Perdy hafifçe dudağını ısırdı. Kafasının içi bomboştu. Dahası aptallaşmış ve ihanete uğramış gibi hissediyordu kendini. Cloverdale'de şahane hayat düşüncesi, gerçekleşmesi olanaksız bir şeraptan başka şey değildi demek ki. Derin bir rüyadan uyanmıştı. Her şey bitmişti artık.

Tek bir gözyaşı yanağından çenesine doğru süzüldü. Engel olamamıştı.

«Özür dilerim,» diye fısıldadı Ben. «Seni kırmak istememiştim. Bu yapabileceğim en son şey... Ama Cloverdale'e gitseydin daha çok kırılacaktın. Artık oraya gitmen için bir neden kalmadı.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Perdy. Odanın içindeki şekilleri, eşyaları ve Ben'in yüzünü seçemiyordu artık. Kocaman bir taş boğazını tıka-

mıştı sanki. «Oraya gitmem için neden kalmadı,» diye tekrarladı. «Sam haklıydı. Herkes haklı. Haksız olan tek kişi benim.»

Kahve fincanını yavaşça tepsinin üzerine bıraktı çünkü elleri feci bir şekilde titriyordu. Ben' in bakışlarında üzüntü ve sempati karışımı duygulu bir ifade belirmişti.

«Neden burada, benimle birlikte kalmıyorsun, Perdy. Evi satın alırım, birlikte yaşarız. Her hafta sonu seni görmeye gelirim. Ya da sen Boston'a gelirsin. Buraya sadece tatillerde de gelebiliriz. İstersen sana bir butik açarız. Nerede istersen. Manchester veya Boston olabilir bence. Modacılık ve dizayn alanında uzmanlaşabilirsin. Ayrıca istersen Toynbee'deki butiğin yönetimini sana bırakabilirim. Zaten o bölümde senin gibi birine ihtiyaç var. Ne diyorsun?»

Ne diyebilirdi? Yüzünü göstermemek için başını öte yana çevirdi. Bir yastık daha alıp sırtına destek yaptı. «Lütfen beni yalnız bırak,» dedi bakışlarını kaçırarak.

«Geleceğin için endişelenmene gerek yok, Perdy. İstersen sözleşme yapalım.»

«Şu ana kadar yeterince sözleşme yaptım. Teşekkür ederim. Bu ev senin artık. İstediğini yapabilirsin. Ayrıca unutma, senden hâlâ nefret ediyorum.»

«Seninle tartışmak istiyorum, Perdy.» Çok kontrollü, dikkatli bir tavırla söylemişti bu sözleri. «İnsanlar çok çeşitli konularda rahat rahat tartışabiliyorlar. Olayların gülünç, rahatlatıcı yanlarını ön plana çıkarabiliyorlar. Benim için çok değerlisin. Bugüne kadar tanıdığım kadınlar genellikle benim paramı ya da hayat tarzımı sevdiler. Oysa sen çok değişik bir insansın. Seninle birlikteyken mutlu olduğumu hissediyorum, hatta eğleniyorum.»

Perdy başını çevirip öldürecekmiş gibi baktı ona. «Çok güzel. İyice eğleniyor musun bari? Cherly'yle eğlendiğin gibi mi? Onun varlığını bile hatırlamıyorsun şu anda, eminim. Ondan kaçmaya çalışıyorsun, değil mi?» Öfke ve umutsuzluk içinde yüzünü yastığa gömdü. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

«Cherly mi?» Sesinde hayret dolu bir ifade vardı. «Cherly'nin bununla ne ilgisi var? Evet ondan kaçmaya çalıştığım doğru ama benim de kendime göre haklı nedenlerim var.»

Perdy gözlerini iri iri açtı. Tek dirseğinin üzerinde doğrularak onun gözlerinin içine baktı. «Neymiş o nedenler?»

«Cherly benim en küçük kız kardeşimdir. Doğrusunu istersen çok tatlıdır, onu çok severim. Ama her an dünyayı değiştirmek isteyen bir tiptir. Evlenmek üzere. Evlenme töreninin yüzyılın en büyük gösterisi olmasını istiyor. Beni de bu işe bulaştırmaya çalışıyor. Törenlerden nefret ettiğimi bile bile.»

«Cherly senin kız kardeşin mi?» İnanılmaz bir şeydi bu.

Ben merakla onun yüzüne baktı. «Ne sanıyordun?

«Ben sanıyordum ki... Senin nişanlın olduğunu sanıyordum.

Ben yüksek sesle güldü.

«Cherly nişanlım, öyle mi? Bu gülünç fikre nasıl kapıldın öğrenebilir miyim?» Başını iki yana salladı. «Bazı davranışlarının nedenini şimdi daha iyi anlıyorum. Başı bağlı bir erkek olduğumu düşündün ve ahlakçı bir tavra büründün. Günümüzde böyle şeyler pek olmuyor. Başkasının erkeği ile birlikte olmak istemeyen kadın! Ben kimsenin erkeği değilim. Perdy ve seni istiyorum.»

Yavaşça Perdy'nin bileğini okşadı. Onun nab-

zını duymak istemişti sanki. «Açık konuşalım. Bir daha evlenmeyi asla düşünmüyorum. Seninle evlenmeyi de düşünmedim. Seni daha mutlu ve daha rahat görmek istiyorum, hepsi bu.»

Perdy gözlerini iri iri açmış onun yüzünü inceliyordu. Demek daha önce evlenmişti.

«Yüzüme öyle hayretle bakma lütfen. Buraya ayak bastığım an aramızda bir etkileşim oldu. Hem ruhsal hem de bedensel bir etkileşim. Aynı dalga boyunda duygusal bir etkileşim. Bunu senin de aynı şiddetle hissettiğine eminim. Sana dokunduğum zamanlar etkilendiğini, hatta bazan çok heyecanlandığını hissediyorum.»

Perdy titredi. Mavi ipekten yatak örtüsünü biraz daha üzerine çekti. Ben ona iyice yaklaşmıştı. Üzerine eğilmiş gözlerinin içine bakıyordu. Birlikte yattıkları o iki geceyi hatırladı Perdy. Yatağın yumuşak sıcaklığına doğru çekiliyormuş gibi oldu. Ben hâlâ onun bileğini tutuyordu. Bakışlarını gözlerinden ayırmadan kolunun iç kısmını yukarı doğru çok hafif hareketlerle okşamaya başladı. Parmaklarının her dokunuşu Perdy'nin içinde heyecan titreşimleri yaratıyordu. Gözlerini kapadı ve genç adamın ılık dudaklarını boynunun çıplaklığında hissetti. Yumuşak bir dokunuştu bu. İçinde bir şeylerin yuvarlandığını, sımsıcak bir arzu dalgasının bütün vücudunu sardığını hissetti. Kendini bırakamıyordu ama. Hafiften paniğe kapılmak üzereydi. Ben Squires bir başka kadına ait değildi ve Perdy bu adama âşıktı.

Birden telaşa kapılarak dizlerinin üzerinde doğrulup oturdu. İpek yatak örtüsünü vücuduna doladı. Kalkmak, yataktan çıkmak istiyordu. Ama Ben onu güçlü kollarıyla kavradı. Perdy genç adamın kol adalelerinin hafifçe titrediğini hissetti. Birlikte yatağın içine yuvarlandılar. Ben

şiddetli bir susuzluk duyuyormuş gibi arzuyla onu öpmeye başladı.

Perdy vücudunun yavaşça gevşediğini hissetti. Onun boynuna sarıldı. Ben parmaklarının sabırsız hareketleriyle geceliğin düğmelerini çözüyordu. Bütün düğmeler çözülünce geceliği Perdy'nin omuzlarından sıyırdı, kollarından aşağı, çıplak beline kadar indirdi.

Perdy vücudunu ona bıraktı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor, solukları gittikçe sıklaşıyordu. Ona hep işte bu kadar yakın olmak istemişti. Ellerini genç adamın geniş omuzlarına koydu. Öpüşmeye başladılar.

Onun sabırsız dilini dudaklarının arasında, ağzının içinde hissediyor, ona daha yakın, çok daha yakın olmak istiyordu. Titreyen elleriyle genç adamın üzerindeki kalın kazağı sıyırdı. Bu küçük hareketin farkına vardığında biraz şaşırdı, ama durmadı. Onun geniş ve çıplak sırtına tekrar dokunmak istiyordu. Ellerini tüylerle kaplı göğsünde gezdirdi. Ben'in solukları hızlanmıştı. Kazağı üzerinden çıkarıp attı. Boylu boyunca yatağa uzanarak onu öpmeye başladı. Dudakları önce boynuna, oradan çıplak göğüslerine doğru kaydı. Elleriyle onun çıplak belini sıkıca kavramıştı. Perdy vücudunu biraz geriye doğru bükerek gözlerini yumdu.

Ben yukarı doğru kaydı, geniş göğsünü Perdy'nin çıplak göğüslerine iyice bastırdı. Dudakları birbirine değmek üzereydi.

Perdy gözlerini açtı ve genç adamın bakışlarıyla karşılaştı. «Nasıl da istiyorsun beni,» diye fısıldadı Ben. «Arzu dolusun. Çok güzelsin, Perdy. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin sen. Bugüne kadar hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim. Sen de istiyorsun beni. Söyle bana, duymak istiyorum. Beni arzuladığını söyle.» Elini

Perdy'nin çıplak vücudunda dolaştırıyordu. Başını eğip onun göğüslerini öptü. «Söyle,» diye fısıldadı tekrar. «Beni istediğini söyle.»

Perdy ipnotize olmuş gibiydi. Parmaklarını genç adamın saçlarına geçirdi. Sonra şakaklarını, çıkık elmacık kemiklerini yokladı, dudaklarına parmak uçlarıyla hafifçe dokundu. Boynu kalın ve güçlüydü. Göğsündeki siyah tüyleri yavaşça okşadı.

Garip bir duyguydu bu. Ona ait olduğunu hissediyordu. Beline kadar sıyrılmış geceliğiyle yarı çıplak yatıyordu. Yeryüzünde bundan daha doğal bir şey olabilir miydi? Dudaklarının kıvrımlarında belli belirsiz gülümsemeler oynaşıyordu. Dudaklarını hafifçe aralayarak diliyle ıslattı. Genç adamın omuzlarına tutunarak hafifçe yükseldi. Başdöndürücü bir öpüşmeydi bu.

«Evet,» diye fısıldadı nefes nefese. «Seni istiyorum. Hem de çok istiyorum seni.»

Ben gülümsedi. «Karşılıklı bir anlaşma bu,» diye mırıldandı. «Mükemmel bir anlaşma. Şartlar eşit. Bugüne kadar yaptığım en iyi yatırım olacak bu. Hissediyorum. Kuvvetle hissediyorum.»

Anlaşma... Yatırım... Ne oluyordu? Bu sözcükler Perdy'nin üzerinde garip bir etki yaratmıştı. Ona âşıktı, evet... Ona her şeyini verebilirdi. Ama onun kendisine âşık olmadığını unutmuştu. Ben ona asla âşık olmamıştı. Sadece istemişti onu, hepsi bu.

«Beni hiçbir zaman sevmedin, değil mi?» diye mırıldandı. Yarı çıplak olduğunu rahatsız edici biçimde hissediyordu. Vücudu bir anda esnekliğini kaybetmiş, sanki katılaşmıştı.

«Sana âşık değilim, Perdy. Olacağımı da sanmıyorum. Hem aşk dediğin nedir ki? Seni arzuluyorum. Yetmez mi?»

Perdy onu sert bir hareketle itti. Yatağın içinde

doğrulup oturdu.

«Neyin var senin,» diye söylendi Ben. «Çocuk gibi davranıyorsun. Seni istiyorum, sana bakacağım. Haydi gel. Aptallık etme. Hayatın ne olduğunu bilen insanlarız.»

Perdy kollarını uzatarak onu durdurdu. Bakışlarını genç adamın gözlerinden ayırmıyordu.

«Perdy! Lütfen böyle yapma. Daha az önce beni istediğini söylüyordun. Böyle aptal gibi davranman doğrusu çok garip. Sevişmek çok normal bir şey. Bir kadınla bir erkek arasında en sağlıklı olan...»

Perdy geceliğini çekti, kollarını geçirdi ve aşağıdan başlayarak düğmeleri hızlı hızlı iliklemeye başladı.

«Seni istediğimi söyledim gerçekten,» dedi dişlerinin arasından. «Küçükken ecza dolabında bulduğum bir şişe ilgimi çekmişti. İçindeki sıvı çok güzel, parlak yeşil renkliydi. Lezzetli gibi görünüyordu. Bir dikişte içtim. Meğer zehirmiş. Beni hemen hastaneye kaldırdılar. Az kalsın ölecektim.» Bunları söyledikten sonra çıplak ayaklarıyla yere basarak yataktan çıktı. Ben öteki taraftan dolaşarak onun yolunu kesti.

«Ne demek istiyorsun?»

«Sen bir zehirsin Ben Squires! Güzel görünüşlü bir zehir. Aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum. Anladın mı?»

Onu iterek odadan çıktı ve kendi yatak odasına girdi. Kapıyı çarparak kapadı, sıkıca kilitledi. Kapının ağzına sıkışan eteğini sert bir hareketle çekip kurtardı.

«Aç kapıyı!» diye bağırıyordu Ben. «Açsana, konuşmak istiyorum. Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Neden böyle yapıyorsun, anlamıyorum. Ne zaman büyüyeceksin sen?»

«Benden uzak dur, yılan!» diye bağırdı Perdy.

«Sakın bir daha bana dokunmaya kalkma. Sana ihtiyacım yok. Karına, o zavallı kadına kim bilir neler yaptın? Christmas'tan nefret etmene hiç şaşmıyorum.»

Kapının dışında ayak sesleri işitince kulak kesildi. Vazgeçmişti, uzaklaşıyordu. Çabuk çabuk geceliğini çıkarıp yeşil bir elbise giydi. O sırada evin dış kapısının çarpılarak kapandığını işitti. BMW'nin motoru gürültüyle çalıştı ve aşağıdan yürek paralayıcı bir patinaj sesi duyuldu.

Perdy rahat ve sakin bir öğle sonrası geçiriyordu ve halinden memnundu. Garajdan telefon ettiler. Arabası tamir edilmişti. İşte bu iyi bir haberdi. Ben olmadığı zaman ev ne kadar da sessizdi. Onu özleyecek miydi acaba? Hayır, asla! En kötüsü avunacak bir şeyin olmamasıydı. İnsanın zorluklardan kaçıp sığınabileceği düşlere ihtiyacı vardı. Ama ne yazık ki Cloverdale düşü ardında en ufak bir umut bile bırakmadan kaybolup gitmişti.

O akşam Noel arifesi olduğu için salon erken kapandı. Kıvrılıp bükülen dağ yollarından eve dönerken kederliydi. Salondaki insanlar hep bir ağızdan neşeli Noel şarkıları söylemişlerdi. Arabanın farları karanlığın içinde uçuşan kar tanelerini aydınlatıyordu. Düşüncelerini dağıtmak için radyoyu açtı. Yine Noel şarkıları!

Mortimerford'dan geçerken evlerin pencerelerindeki sarı sıcak ışıklara baktı. O evlerde yaşayan insanlar kim bilir nasıl mutluydular şu an? Hep birlikte Noel ağaçlarının çevresinde toplanmış şarkı söylüyorlardı belki de. Christmas ağaçlarının rengârenk süsleri mumların ışığında nasıl da parlardı.

Ev karanlıklar içindeydi ve Ben'in arabası ye-

rinde değildi.

Kapının önünde uzun uzun anahtarını aradı. İçeri girip çizmelerini çıkardı. Kısa mantosunu ve başındaki bereyi portmantoya astı. Bummer oturma odasının kapısında durmuş, kuyruğunu sallayarak ona bakıyordu. Perdy onun sırtını okşadı, odaya girdi ve pencereye doğru yürüdü. Kar bulutları biraz dağılmıştı. Buz gibi soğuğun cilaladığı gökyüzünde koskocaman bir ay pırıl pırıl parlıyordu. Hava öylesine berraktı ki ayın yüzeyindeki karaltılar olduğu gibi seçiliyordu. Karlarla kaplı Mucizeler Dağı parlak ay ışığının altında daha da görkemli görünüyordu.

Ben bu saatte nerede olabilirdi? Gelecek miydi acaba? Gelmeliydi, burası onun evi değil miydi? Dağın esrarengiz doruklarına baktı. Bu dağın Ben Squires için taşıdığı gizli anlam ne olabilirdi? «Buraya neden geldiniz Ebenezer Squires,» diye mırıldandı, yüksek sesle.

Piyanoya yaklaştı, kapağını kaldırdı. Beyaz ve siyah tuşlara dalgın dalgın baktı. Ben'in elleri gözlerinin önüne geldi.

Umutsuzluk içinde başını yukarı kaldırdı. «Merry Christmas, baba,» diye fısıldadı. «Merry Christmas, Frankie. Esmeralda, Merry Christmas. Şu anda hep birlikte bana bakıyorsunuz, eminim. Hissediyorum bunu.»

Sevdiği insanların Noel'ini kutlamak onun hakkıydı. Yanında olmasalar bile. Hatta çok uzaklarda olsalar bile.

Tek eliyle piyanonun tuşlarına dokunarak küçükken çok sevdiği o Noel şarkısını çalmaya başladı. Notalar serin odanın duvarlarında yankılanıyordu. Odanın içi karanlıktı. Pencereden süzülen ay ışığı Perdy'nin yüzünü, piyanoyu ve Esmeralda'nın antika koltuğunu aydınlatıyordu. Nasıldı o şarkının sözleri?

«Mary'nin bebeği uyuyor
Bir melek ilahi söylüyor.»

«Lütfen...»

Perdy sıçrayarak arkasına döndü. Yüreği ağzına gelmişti. Bir iki adım geriledi.

«Lütfen yapma, Perdy. Üzülmene dayanamıyorum.»

«Neredeydin?»

Ben bir iki adım ötede karanlık bir siluet halinde duruyordu.

«Divanın üstüne uzanmıştım.»

«Karanlıkta mı?»

Genç adam pencereye doğru yürüdü. Ay ışığı bir an için yüzünü aydınlattı. Sonra sırtını Perdy'ye dönerek, uzaklara, Mucizeler Dağı'na baktı.

«Evet, karanlıkta oturuyordum,» diye mırıldandı. «Benim gibi insanlar karanlığı sever.»

«Beni korkuttun. Gelirken arabana baktım ama yerinde yoktu.»

Hemen gidiş ışığı yaktı. Ben elini yüzüne götürerek, «Söndür o ışığı,» dedi. Perdy oralı olmadı. Ağır adımlarla ona yaklaştı. Yüzü çok kötü görünüyordu. Rengi iyice solmuştu.

Birden divanın yanındaki viski şişesini gördü. Şişe neredeyse tamamen boşalmıştı. Oysa daha dün ağzına kadar doluydu.

«Biraz fazla içmiyor musun?» dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

«Senede bir gün,» diye karşılık verdi genç adam. «Sadece Noel arifesinde.»

«Garip bir alışkanlık.» Sesi öyle soğuktu ki içi ürperdi. «Senin yerinde olsam hemen gidip yatardım.»

«Araba kullanabilirim.» Yüzünü Perdy'ye çevirip gözlerinin içine baktı. «Gidiyorum,» dedi. «Birkaç şey almaya geldim.»

O anda Perdy'nin kalbi duracakmış gibi oldu.

Derin bir soluk aldı. Sesinin titrememesi için özel bir çaba harcayarak, «Araba kullanmasan daha iyi olur,» dedi. «Burada kalabilirsin.»

«Endişen yersiz. Gitmem gerekiyor, Perdy. Evi satın alacağım, merak etme. Seni serbest bırakıyorum artık. Burada kaldığın sürece seni rahatsız etmeyeceğim.»

Perdy hayretle ona baktı. Serbest bırakılmak istediğini pek sanmıyordu. En azından emin değildi. Bir şeyler söylemek, onu ikna etmek istiyor, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

«Gitmeden önce bana söz vermeni istiyorum,» dedi. «Cloverdale'deki o butiği satın almayacaksın. Böyle bir hata yaparsan sana ben bile yardımcı olamam.»

Oysa Cloverdale, Perdy'nin umurunda bile değildi. Çok uzak, geçmişte kalmış önemsiz bir konuydu. O anda tek bir sorunu vardı, o da karşısında duruyor ve hayatından çıkıp gitmeye hazırlanıyordu.

«Anlayamıyorum,» diye mırıldandı.

«Neyi anlayamıyorsun?» dedi genç adam. «Sorunlarının hepsi çözümlenecek. Tapu meselesini unut. Bu evi bütün sorunlarıyla birlikte satın alacağım. Bu önemsiz sorunları tek başıma da çözebilirim. Umarım bu tür işlerde nasıl davranılması gerektiğini öğrenmişsindir. Aynı hataları tekrarlamazsın umarım.»

Perdy iyice şaşırmıştı. Divana doğru yürüdü. «Gerçekten anlayamıyorum,» diye mırıldandı.

«Senden bıktım, Perdy. Bu oyun iyice canımı sıktı. Bana kıyasla çok tecrübesizsin.»

O anda Perdy'nin yüreğinde bir buz parçası belirdi sanki. «İyi,» dedi omuzlarını kaldırarak. «Ben de senden bıktım, oldu mu?»

Ben bakışlarında anlaşılmaz bir ifadeyle ona

baktı. Sonra yüksek sesle güldü.

«Sen bir yalancısın. Tıpkı benim gibi.»

Bir an göz göze geldiler. 'Şu anda çok karmaşık duygular içinde olmalı,' diye düşündü Perdy. Üstelik sarhoştu.

Ben duvara tutunup başını iki yana salladı. Derin bir soluk aldı. «Senden bıkmadım aslında,» dedi. «Kendimden bıktım. Hem de nasıl bıktım, bilemezsin. Kimseyi sevemeyen kalpsiz biriyim ben. Bunun ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun? Artık seni serbest bırakıyorum, Perdy. Tam zamanında yapıyorum bu işi, yoksa senin için çok geç olabilirdi.»

'Çok geç oldu bile,' diye içinden geçirdi Perdy. Serbest bırakılmak istemiyordu. İsteseydi de serbest olamazdı artık. Kendini ona ait hissediyordu. Anlaşmasız, sözleşmesiz, önceden yapılmış bir hesap olmaksızın, en doğal şekilde...

Ben Squires ağır adımlarla şömineye yaklaştı. Kararmış, sönmüş odun parçalarına bir süre kımıldamadan baktı. «Bir daha evlenmeyeceğimi söylerken gerçeği dile getiriyordum,» dedi. «Âşık olabileceğimi sanmıyorum artık. Bu konuda yeteneksizim. Ama sen âşık olabilirsin. Hatta bana bile âşık olabilirsin. Hata etmiş olursun. Seni bu hatadan kurtarmam gerektiğini hissediyorum.»

«Neden sana âşık olabileceğimi düşünüyorsun?»

«Bu sabah yüzünde öyle bir ifade vardı ki... Çok güzeldin. Bakışlarında benim için yepyeni, pırıl pırıl bir şeyler vardı. Kadınların çoğu satın alınmak isterler, Perdy. Oysa sen sevilmek istiyorsun. Karşındakinin sana derin bir aşkla bağlanmasını istiyorsun. Ama ben sevemiyorum. Bunu istediğim oluyor aslında ama... yapamıyorum. Artık yapamıyorum. Beni anlıyor musun?

Perdy başını salladı.

«On yıl önce şu dağın tepesindeydim.» Pencereye yaklaştı. İçeriye gümüş rengi bir ışık yağıyordu. «Amcam Florida'ya gitmişti. Orada tek başıma Sharon'u, karımı bekliyordum. Aramız iyi değildi. Ama düzeltmeye çalışıyorduk. Mucizeler Dağı'nda buluşmaya karar vermiştik. Orada olacağımızı kimse bilmeyecekti. Aşk dolu uzun bir Christmas geçirecektik. Birbirimizi daha derinden anlayabileceğimizi düşünüyorduk.»

Sharon! Uykusunda sayıkladığı isim işte buydu. Sharon demişti, Cherly değil! Bir an soluğunu tuttu. Ben'in yüzü parlak ay ışığında bir yontu kadar sert görünüyordu.

«Halasının evinden, Vermount'tan gelecekti. Her şey hazırdı. Şömine yanıyordu. Şampanya buz kovasının içindeydi. Hediye paketleri Noel ağacının altına özenle yerleştirilmişti.» Başını sallayarak gülümsedi. «Sharon hediyeleri severdi,» diye mırıldandı kendi kendine konuşuyormuş gibi. «Özellikle pahalı hediyeleri... En sevdiği şeyleri almıştım ona.»

Kısa süren ama derin bir sessizlik oldu. Ben başını kaldırarak ona baktı.

«Sharon gelmedi. Ölmüştü.»

Perdy ona doğru bir iki adım attı. «Çok üzgünüm,» diyebildi.

«Ben değilim,» diye karşılık verdi genç adam. Küçük bir kahkaha attı. Divana doğru yürüdü, yerdeki içki şişesini alıp kafasına dikti. «Gördün mü, yine yalan söyledim,» diye mırıldandı. Divana oturdu, yüzünde umutsuz bir ifadeyle Perdy'ye baktı. «Aslında üzgünüm,» dedi. «Ne kadar üzgünüm, anlatamam.» Elini alnına götürürken hafifçe hıçkırdı.

«Dün gece beni ailenle alay ettiğim için suçladın, Perdy. Beni çok yanlış anladın. Ailene hayranım aslında. Senin gibi bir insan yetiştirmişler.

Bir de bana bak!»

Yüzünü ellerine bastırarak bir süre hareketsiz kaldı. Perdy soluğunu tutmuş onu izliyordu. «Benim ailem her şeyi uzaktan seyreder,» diye devam etti genç adam. «Sharon'a ne olduğunu kimse bilmiyor. Parayla her şeyi satın almak, en önemlisi gerçekleri gizlemek mümkün. Gerçeği öğrenmek istemediler. Öğrendiklerini ise sır gibi sakladılar.» Divanın yanındaki büfeden bir viski şişesi çıkardı.

«Lütfen daha fazla içme!»

Genç adam ona alaycı bir ifadeyle baktı. Viskinin kapağını sert bir hareketle açtı. Birkaç yudum içti. «Gerçek neydi biliyor musun?» dedi. «Karım kardeşimin kollarında öldü. Ya, işte böyle. Birbirlerini seviyorlarmış. Karım Vermount'da değilmiş. Christopher da herkese söylediği gibi iş gezisine çıkmamış. Gizlice buluşmuşlar. Maine'da, bir kayak evinde. Ve orada bir arada ölmüşler.»

Perdy ellerini yanaklarına bastırmış dehşetle onu izliyordu. Viski şişesi yarılanmıştı bile. «Acı çekmeden öldüler,» diye devam etti Ben. «Karbon monoksit zehirlenmesinden. Kaldıkları odada havalandırma cihazı bozulmuş. Yatağın içinde ve çıplakmışlar. Aile bu hikâyenin duyulmasını istemedi. Bana ve herkese yalan söylendi. Çok büyük paralar harcandı bu iş için. Şöhretimize halel gelseydi eminim annem kendini öldürürdü.»

Viskiden bir yudum daha aldı, uzun uzun öksürdü. Arkasına yaslanarak, «Gazetelerde benim, Sharon'un ve Christopher'in resimlerimiz yan yana çıktı. Güya hep birlikte Maine'daymışız. Yatak odasının değil, salonun havalandırması bozulmuş, ikisi ölmüş ama ben tesadüfen kurtulmuşum. Aile içinde bu konu bir daha konuşulmadı.»

Öyle üzgün görünüyordu ki Perdy yanına gidip onu kollarının arasına almak istedi. Ama genç adamın bakışlarındaki ifade durdurdu onu. Karanlık, tehlikeli bir pırıltı vardı gözlerinin içinde.

«Ve seni Toynbee'nin başına geçirdiler öyle mi?» diye mırıldandı.

«Ah evet,» dedi Ben. Büyük bir yudum daha aldı. «Christopher, Toynbee işi için çok uğraşmıştı. Birinin ise sahip çıkması gerekiyordu. Ailenin refahı Toynbee'de işlerin yolunda gitmesine bağlıydı. Kısa sürede kârı yükselttim. Hem de kimsenin tahmin edemeyeceği ölçüde. Laf aramızda, sevgili küçük kız kardeşimin bana hayran olmasının nedeni de budur.»

Elindeki şişeyi Perdy'ye doğru kaldırdı. «Sevgili kız kardeşim gerçeği bilmiyor, tabii,» dedi. «Henüz çok küçük. Aile içinde bu konuda tam bir suskunluk vardır. İnsanlar kendi yarattıkları yalana inanırlar. Ama ben gerçeği biliyorum. Sharon'la Christopher uzun süredir bir aradaydılar. Gizlice buluşuyorlardı. Bizim küçük tıp öğrencisi arada bir kuşkuya kapılmıyor değildi. Ama Christopher büyüktü, güçlüydü. Ve belirtileri kanıtlamak mümkün değildi.»

Bir kaç yudum içti. Ağzını elinin tersiyle sildi. Bir süre bakışlarını sabit bir noktaya dikti. «Otopside Sharon'un hamile olduğu ortaya çıktı,» diye mırıldandı. «Küçük bir kız çocuğu... Onun bana mı yoksa Christopher'a mı ait olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Her Christmas bunu düşünürüm... Şerefe!»

Şişeyi ağzına dikti. Perdy hayretle ona bakıyordu. Yüzü bembeyazdı. Çene kasları geriliyor, bakışlarına gittikçe garip, anlaşılması zor bir ifade yerleşiyordu. Acı çeken bir insanın yüzüydü bu. Perdy ona ulaşamayacağını hissediyordu artık. Başka bir gezegenden gelmiş gibiydi. Sanki

hâlâ ölü karısının karnından çıkarılan çocuğun kime ait olduğunu düşünüyordu.

Perdy onun acısını yüreğinde hissediyordu. Soru sormak istemiyordu. İstediği tek şey onun yanına gidebilmekti. Omuzlarına sarılmak, yüzünü geniş göğsüne bastırmak istiyordu. Geçmişi ona bir an olsun unutturabilseydi.

«Bana öyle bakma.»

Sesi boğuktu. Bu sözleri çok alçak bir sesle neredeyse fısıldayarak söylemişti.

Perdy şaşırmıştı. «Nasıl bakıyorum,» diye keledi. «Ne demek istiyorsun?»

«Kalbini çıkartıp bana verecekmiş gibi bakıyorsun.» Bir süre ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu. «Zehirli bir yılan olduğumu söylemiştin bir keresinde. İçimden sana hak vermiştim. Daha iyisine layıksın sen. Benden çok daha iyisine... Benimle hiç şansın yok, Perdy.»

Ayağa kalktı. Düşecekmiş gibi sallanıyordu. Kapıya doğru bir iki adım attı. Parkasını omuzlarına koydu. Cebinden çıkardığı eldivenleri güçlükle giydi. Çok sarhoş olmasına hatta sendelemesine rağmen hareketleri zarifti. Perdy'nin ilk karşılaştıkları an fark ettiği o soylu ifade yüz hatlarına yeniden yerleşmişti.

«Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz,» dedi. «Algie ve Puckett ayrıntıları çözümlerler. Satış işlemlerinin kısa sürede tamamlanacağını sanıyorum.»

Perdy, arkasından, «Gitme!» diye haykırdı.

«Merak etme, araba kullanabilirim.» Pencereden son kez Mucizeler Dağı'na bir göz attı. «Sarhoş değilim. Daha doğrusu istediğim kadar sarhoş olamadım. Sana kötü bir Christmas yaşattığım için üzgünüm aslında. Bu sana ders olsun. Bir daha iyice okumadan ve araştırmadan önüne konan her kâğıdı imzalama. Dikkatli ol, Perdy.

Her zaman dikkatli ol.»

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

«Ben gitme! Lütfen. Araba kullanamazsın.»

İşitmedi bile. Kapıyı açıp çıktı. Çarparak kapadı. Perdy ayaklarının çıplak olmasına aldırmadan kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ben hızlı adımlarla çamların altında park ettiği arabasına doğru yürüyordu.

«Ben, lütfen geri dön!» diye bağırdı Perdy. Buz gibi kar ayaklarını donduruyordu. «Lütfen!»

Ben arabaya binmişti bile. Motorun sesini duydu Perdy. Araba, tekerleklerinden çevreye kar püskürterek döndü.

Perdy arabanın arkasından bakakaldı. Mucizeler Dağı uzakta merhametsiz dev bir buz dağı gibi duruyor, ayın gümüş renkli esrarengiz ışıklarının altında parlıyordu. Çevreye uğursuz bir sessizlik çökmüştü.

«Ben,» diye fısıldadı karanlığa. «Onları bağışla lütfen. Kendini bağışla.»

Bölüm On

Kanepenin üzerinde rahatsız bir gece geçirdi. Kendi yatağında ya da Ben'inkinde yatamayacağını hissetmişti. Garip, tanımlanması güç korkular içindeydi.

Gördüğü rüyalar daha da korkunçtu: Ben arabayı delice sürüyor, buzlarla kaplı yolda sert virajlar alıyordu. Bir kar bulutunun içinde hızla bilinmeyen bir yere doğru gidiyordu. Derken kar bulutlarının arasından bir bebek çıkıyordu. Ama bebeğin yüzü yoktu. Karanlığın içinde ağlayarak dolaşıyor, kendine yardım edecek birini arıyordu.

Sabahın erken saatlerinde uyandı ve aceleyle giyindi. Ama bu kez makyaj yapmadı. Nels'in ölümünden beri ilk kez kiliseye gidecekti. Artık olduğu gibi görünmeye karar vermişti.

Arabasına bindi ve Manchester'a doğru hareket etti. Esmeralda'nın bir zamanlar gittiği kiliseye gidecekti. Kilise ırmağın kenarında eski bir değirmene benzerdi. Briketlerle örülmüş duvarları kırmızıydı. Bu gösterişsiz binanın içi çok güzel, ahşap süslemelerle dekore edilmişti. Perdy'nin o güne kadar gördüğü en güzel kiliseydi.

Mihrabın gerisindeki duvar çiçek desenleriyle süslüydü. Aynı süslemeler tavanda da vardı. Uzun ve dar pencereler renkli cam parçaları nedeniyle içeri kutsal bir ışık yayıyordu. Bina yıllar önce Fransız değirmen işçileri tarafından yapılmıştı.

Perdy pek dindar sayılmazdı aslında. Belirli günlerde Esmeralda ile kiliseye giderdi, hepsi o

kadar. Her törenden sonra, Nels, Frankie ve Esmeralda için ayrı ayrı üç mum yakardı.

Sıralardan birine diz çöküp yarı karanlığın içinde sessizce dua etti. Nereden geldiği belli olmayan bir org sesi hafif titreşimlerle salona yayılıyordu. Dışarı çıkmadan önce Ben için bir mum yaktı.

Dönüş yolunda arabayı çok yavaş sürüyordu. Kent sessizdi. Christmas çılgınlığı sona ermişti artık. Köy de çok sessizdi. Birkaç çocuk karların üzerinde oynuyordu.

Eve girer girmez doğruca odasına çıkıp üzerindekileri çıkardı. Kalın bir pantolon ve Esmeralda'nın yıllar önce Christmas hediyesi olarak ona ördüğü gökkuşağı renkleriyle süslü yün kazağı giydi.

Eummer'ı yanına alarak yürüyüşe çıktı. Köpek hayatından memnun görünüyordu. Tamamen iyileşmişti. Dağa doğru yürüdüler. Gölün çevresinde dolaşıp eve döndüler. Kapıya yaklaştıklarında Summer durdu. İçeri girmek istemiyordu. Oracıkta durmuş kuyruğunu sallayarak Perdy'nin yüzüne bakıyordu. Sonra birden dönüp ormana doğru koşmaya başladı.

«Sen de beni terk ediyorsun,» diye mırıldandı Perdy. Sonra içeri girdi, mutfağa geçip bir şeyler yedi.

Az sonra oturma odasındaki kanepenin üzerine oturmuş plaktan Gilbert and Sullivan Operası'nı dinliyordu.

'Ne var bu kadar üzülecek,' diye geçirdi içinden. 'Seni sevmiyordu zaten. Hiçbir zaman da sevmedi. Bunu açıkça söyleyecek kadar dürüsttü üstelik. 'Günün birinde, Ebenezer Squires yaşadığı o ağır şoku tamamen atlatınca bir kadını sevebilirdi. Kendine en yakın bildiği insanlar tarafından ihanete uğramış, aynı anda hem sevdiği

kadını, hem ağbisini ve belki de çocuğunu kaybetmişti. Çok ağır bir şoktu bu. Ailesine güvenini, sevgisini kaybetmişti. Bundan daha kötü bir durum düşünemiyordu. Üstelik çok sevdiği mesleğinden vazgeçmiş ve nefret ettiği ailesinin servetini arttırmak için bütün gücüyle çalışmak zorunda kalmıştı. İnsanlara duyduğu güvensizlik ve nefretin sebebi çok açıktı.

Perdy kırılmış umutlarını düşündü. Cloverdale düşü yoktu artık. Bu düşün ne kadar çocukça olduğunu da anlamıştı üstelik. Bu daha da acıydı. İnsansız bir evin ne önemi vardı. İnsan ancak sevdikleri ile birlikte yaşadığı bir yere yuvam diyebilirdi.

Daldığı düşüncelerden telefonun çınlayan sesiyle sıyrıldı. Arayan Algie'ydi.

«Ben tavsiyelerime kulak asmıyor,» diyordu adam. «Tapudaki sorunun sorumlusu sensin. Seni en kısa zamanda o evden attıracağım. Ben artık işime karışmıyor. Seni öyle çabuk attıracağım ki ne olduğunu bile anlayamayacaksın. Başın dönecek.»

Perdy gülümsedi. «Dün geceyi nasıl geçirdin Algie?» diye sordu. «Noel gecesiydi, biliyorsun.»

«Bana Algie diye hitap etme! Aramızda bir yakınlık yok. Ben bir dava vekiliyim. Mr. Squires senden kurtulduğu için çok memnunum. Bizlerden biri değilsin sen.»

Bu sinirli ses Perdy'nin asabını bozmaya başlamıştı. Bu adama söyleyeceği bir şey yoktu. «Sizlerden biri olmadığıma memnunum, Algie,» dedi, elektrikli bir sesle. «Hoşçakal.»

«Telefonu yüzüme kapama sakın. Seni uyarmak istiyorum. Bu küçük maceradan evin satışı dışında bir şey beklemeni tavsiye etmem. Ben için sıradan olaylar bunlar. Küçük bir kaçamak, hepsi bu. Bu yüzden aileyi rahatsız etmeye kalk-

ma. Bugüne kadar Ben'in el attığı her kadın merhumenin aziz hatırasını lekelemeye çalıştı. İçlerinde en kötüsü sensin.»

Perdy biraz şaşırmıştı. Hiç bozuntuya vermedi. «Merhume dediğin kim, öğrenebilir miyim?»

«Ben'in karısı benim üvey kız kardeşimdi. Senin hayal bile edemeyeceğin her şeye sahipti o. Bu yüzden satış işlemleri bitince ağzını açmayacaksın. Her şeyi unutacaksın.»

Bu ikiyüzlü adamı unutması mümkün değildi. «Anlıyorum, çok iyi anlıyorum,» diye mırıldandı. «Anladığım bir şey daha var. Ben senin gibi bir adamı uzun süre yanında tutmaz. Senin gibileri sonunda açlıktan ölür.»

Telefonu çarparak kapadı.

Az sonra halının üzerine oturmuş düşünüyordu. Zavallı Ben, onun için olay hâlâ devam ediyordu. Ailenin baskısı Algie sayesinde yürütülüyordu. Christopher ve Sharon'un hayali onu bir an bile yalnız bırakmıyordu.

Kayıtsız görünmesine rağmen Algernon'un sözleri dayanılamayacak kadar ağırdı. Ben'in metresi gibi görüyordu onu. 'Bizlerden biri değilsin sen.' Korkunç bir sözdü bu.

Artık bu konuyu düşünmemeliydi. Yoksa sonunda delirecekti. Düşünerek çözümlenebilecek şeyler değildi bütün bunlar. En iyisi zamanla unutmaya çalışmaktı.

Öğleden sonra saat dörde doğru evde daha fazla yalnız kalamayacağını anladı. Sinemaya gitmeliydi. Giyinmek için odasına çıktı. Bir süre yatağının üzerinde kımıldamadan oturdu. Birden garip bir ses duydu. Evin önüne sanki bir kamyon yaklaşmıştı. Açılıp kapanan kapıların çıkardığı sesi işitti. Odadan çıktı, merdivenlerden aşağı indi ve oturma odasının penceresinden dışarı baktı.

«Aman Tanrım,» diye söylendi. Yeşil renkli büyük bir kamyon evin tam önünde park etmişti. İki adam dev büyüklükte iki vazoyu kucaklamış kapıya taşımaya çalışıyorlardı. Vazoların içinde beyaz güller vardı. Güller soğuktan bozulmasın diye üzerlerine saydam kâğıtlar sarılmıştı.

Ne demek oluyordu bu? Perdy ne yapacağına karar vermeye çalışırken kapı çalındı. Koşup açtı. Adamlar içeri girmeye çalışıyorlardı. «Ne oluyor?» diye sordu onlara. Güller o kadar çoktu ki adamların yüzlerini göremiyordu.

«Lütfen soru sormayın,» dedi biri. «Emir aldık.»

Vazoları oturma odasına sokup halının üzerine yerleştirdiler.

«Ne yapıyorsunuz siz?» dedi Perdy. «Neden onları halının üzerine koyuyorsunuz?»

«Bakın bayan,» dedi adam. «Onları halının üzerine koyuyoruz, çünkü bize böyle yapmamız söylendi.» Adamlar sessizce çıktılar ve bir iki saniye sonra yine iki büyük vazoyla içeri girdiler.

«Bakın, bir yanlış anlama olacak,» dedi Perdy. «Yanlış adres almışsınız. Bunları götürün lütfen.»

«Yanlış falan yok,» dedi adamlardan biri. «Emir yukardan geliyor. Çok özel bir emir.»

Adamlar vazoları bıraktılar ve dışarı çıktılar. Az sonra tekrar güllerle içeri girdiler. Odada kımıldayacak yer kalmamıştı.

Perdy onları durdurmaya çalışarak, «Lütfen dinleyin,» dedi. «Yanlış adrese geldiniz. Güllerin üzerinde kart bile yok. Birisi evleniyor herhalde, ya da buna benzer bir şey. Hey, mutfağa girmeyin. Masanın üstünü niye boşaltıyorsunuz?»

«Daha çok var, bayan.»

«Çok mu? Kaç tane?»

Adam kaşlarını çattı. «Bin kadar,» diye mırıldandı. «Buket haline getirmemizi istediler ama imkânsızdı. Bunun üzerine vazolara yerleştirdik.

Sularsanız iyi olur. Vazoların içine su koysaydık taşıyamazdık. Zaten çok ağır.»

«Bin gül!» diye bağırdı Perdy. Hayatında böyle garip şey işitmemişti. Bin gül gönderilir miydi?

Adamlar taşımaya devam ediyorlardı. Hepsi beyazdı. Etraf güllerle dolmuştu. Oturma odası, piyanonun üstü, mutfak, mutfak masası... her yer!

«Yeter artık!» dedi Perdy. «Başka oda yok bu evde. Lütfen gidin.»

«Yatak odası yok mu evde?» dedi adam. «Mutlaka vardır. Yatak odasız ev olur mu?»

Perdy çaresizlik içinde dışarı çıkıp kamyoneti daha yakından inceledi. Yan tarafta altın renkli harflerle Toynbee yazısını gördü.

Ben'in işiydi bu. Perdy'nin kafası iyice karışmıştı. Parti verecekti herhalde ya da bunun gibi bir şey. Hava çok soğuktu. Kollarını göğsünde kavuşturarak içeri girdi. Doğruca adamların yanına gitti.

Kısa boylu olanın ceketini tutarak, «Dinleyin beni!» diye bağırdı. «Bu gülleri Mr. Squires mi yolladı? O yolladıysa büyük bir hata yapıyorsunuz. Çünkü kendisi artık burada oturmuyor. Çoktan taşındı. Burada yaşamıyor, anlıyor musunuz? Daha önceden ısmarlamış olabilir. Tarihi şaşırdınız ya da geciktiniz besbelli.»

Adam ceketini kurtardı. «Tarihi falan şaşırmadık,» dedi. «Hiçbir hata yapmadık. Bugün için bize ek ücret verdiler. Akşama kadar izinliyiz. Mr. Squires söyledi. Gülleri gönderen de odur. Şimdi izin verin bayan. Daha yirmi düzine taşıyacağız.»

'Şimdi çıldıracağım,' diye düşündü Perdy. Ne yapacağını bilemiyordu ama güller de fena kokmuyordu. Oturma odasının penceresine doğru vazolara çarpmamaya çalışarak yürüdü. Adamlar hâlâ taşıyorlardı. İşleri bitince kısa boylu ola-

nı kapıdan. «Tamam, bayan,» diye seslendi. Elini şapkasına götürerek selam verdi. «Merry Christmas!»

«Hey bir dakika durun!» diye bağırdı Perdy, kapıya doğru yürümeye çalışarak. «Bu gülleri ne yapacağım ben? Ölü evine döndü burası.»

«Hayır,» dedi tanıdık bir ses. «Tam tersine yeniden hayata döndü.»

Ben Squires tam karşısında duruyordu. Kapıyı yavaşça kapayıp ona yaklaştı. Koyu renk gözlerini Perdy'nin yüzüne çevirmiş dikkatle bakıyordu.

Perdy bir an hareketsiz kaldı. Sonra hayal görüyormuş gibi ağır adımlarla ona yaklaştı. Hayır, hayal falan görmüyordu. Ben Squires gerçekti. Bir eliyle küçük bir Christmas ağacı tutuyordu.

«Ne işin var burada?» diye sordu Perdy. «İyi misin? Bu elindekiler de ne?»

«Bu bir Christmas ağacı,» dedi genç adam. «Hoşuna gider diye düşündüm.» Ağaç küçüktü ama çok güzel süslenmişti. Her dalı pırıl pırıl parlıyordu.

«Peki ya öteki ne?» Ben'in öteki eliyle tuttuğu yapraksız, kuru bir dal parçasına benzeyen şeyi gösteriyordu.

«Şey, eee, bu bir armut ağacı. Yılın bu mevsiminde armut ağacı bulmak çok zordur.»

«Armut ağacı, öyle mi? Çıldırdın mı sen? Yoksa ben mi çıldırıyorum?»

Ben bakışlarıyla koltuğunun altına sıkıştırdığı paketi işaret etti. «Bu da donmuş bir ördek,» dedi. «Süpermarketten satın aldım. Aslında keklik arıyordum ama ne yazık ki bulamadım.» Biraz utanıyormuş gibi bir hali vardı bunları söylerken.

«Anlayamıyorum? Armut ağacı, ördekler, keklikler... Ne oluyor, Ben?»

Ben omuzlarını kaldırarak gülümsedi. «Sana Christmas münasebetiyle armut dalında keklik hediye etmek istedim,» dedi. «Hani bir şarkı var ya... 'Christmas'ın ilk günü armut dalında keklik verdi sevgilim bana,' diye başlar. Ben de düşündüm ki... Ne yazık ki keklik bulamadım ve bu ördeği almak zorunda kaldım. Özür dilerim.»

Perdy'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Dönmüştü. Ben gerçekten dönmüştü.

«Bunu neden yaptın, Ben?»

«Çünkü sana Noel'de bir şey alamamıştım. Şarkıdaki gibi, sevgilinin sana bir şey vermesi gerektiğini düşündüm. Benden başka sevgilin olmadığına göre, daha doğrusu olamayacağına göre... Senin sevgilin olacak mıyım, Perdy?»

Perdy zorlukla yutkundu. Bir şey söyleyemeyeceğini hissediyordu. Ama bakışları içinden geçenleri yansıtıyordu.

Ben paketi ve ağaçları yavaşça yere, duvarın dibine bıraktı. Sonra Perdy'yi kollarının arasına aldı.

«Seni az kalsın kaybediyordum, Perdy. Aptallığım yüzünden. Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum.»

Uzamış sakalları Perdy'nin yanağına batıyordu. Rüyada gibiydi. Geç olmadan uyansa iyi olacaktı. Ama uyanmak istemiyordu.

«Bu ağaçları koyacak yer kalmadı,» diye mırıldandı. «İçerisi gül dolu.»

«Burada kalabilirler. Gel.»

Vazolara çarpmamaya dikkat ederek oturma odasına geçtiler. Kanepeye oturdular. Ben kolunu onun omzuna attı. Boynunu öptü.

«Sana ne oldu?» diye fısıldadı Perdy. Yüzünü genç adamın omzuna bastırarak hafifçe güldü.

«Bütün geceyi hayaletlerle birlikte geçirdim. Biliyor musun, bu hayaletler çok ikna edici ya-

ratıklar.»

«Ne demek istiyorsun? Seni anlayamıyorum.» Başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Ben Squires gülümsüyordu. Yüzünde canlı, hayat dolu bir ifade vardı.

«Bak canım,» dedi. «Dün gece çok sarhoştum. Sabaha kadar orada burada dolaştım. Yavaş yavaş ayılıyordum. Sabahın erken saatlerinde ırmağın kıyısındaki o kiliseye gittim. Nedenini bilmiyorum. Arka sıralardan birine oturdum.»

«Aman Tanrım.»

«Evet, orada oturup geçmiş zamanları düşünüyordum. Sonra birden seni gördüm. İçimdeki buz kalıpları o anda erimeye başladı. Çevremdeki hayaletler hızla uzaklaşmaya başladılar. Gözüm senden başka bir şeyi görmüyordu artık.»

Kolları gerildi. Perdy'nin boynunu öpen dudakları sımsıcaktı. «Ve o anda dün gece sana yalan söylediğimi anladım. Kendime de yalan söylemiştim. Seni sevmediğim, sana âşık olmadığım doğru değildi. Kapı açılıp da içeri girdiğimiz ve Algie'nin sana saldırdığı anı hatırladım ve seni o andan beri sevdiğimi anladım. Bunu kendime bile itiraf edememiştim çünkü çevremdeki hayaletleri kovamamıştım. Kilisede seni seyrederken, işte gerçek aşkım, diye düşündüm. Seni seviyordum. Seni seviyorum, Perdy. Seni sonsuza kadar seveceğim.»

Dudakları birleşti. Uzun uzun öpüştüler. «Seni hep istedim,» diye devam etti genç adam. «Seni seviyordum aslında ama bunu kendime bile itiraf edecek cesaretim yoktu. Dün gece senden fizik olarak ayrılmıştım ama varlığın hâlâ kafamın içinde yaşıyordu. Seni düşünüyordum. Sonra, ruhuma işlediğini, sensiz olamayacağımı hissettim.»

Perdy'nin yüzünü avuçlarının arasına alarak

gözlerinin içine baktı.

«Sen kiliseden çıkıp gittiğinde gelecek Christmas'ları düşündüm. Onları sensiz geçirmem imkânsızdı. Sensiz yaşayamayacağımı bir kez daha anladım. Çünkü sen dürüst, sevimli ve güzelsin. Evet çok güzelsin, makyaj yapmadan sabahın ilk ışıklarında bile çok güzelsin. Ailemin, paramın ya da gücümün senin için önemi yok. İlk kez oluyor bu. İnandığın şeyler uğruna savaşıyorsun sen. İnsanları oldukları gibi görebiliyorsun, birer insan olarak!.. Sensiz bir gelecek düşünemiyorum, Perdy. Evlen benimle. Hemen şimdi. Bugün.»

Perdy kollarını onun boynuna doladı. Biraz başı dönüyordu. Dudakları ayrıldığında, «Evet evet.» diye fısıldadı. «Ben de, ben de seni seviyorum, Ben. Hem de çok.» Onun yüzüne uzun uzun baktı. Genç adamın gözleri parlıyordu. Çok mutlu görünüyordu.

«Ama Ben, o gülleri neden gönderdin?»

«Şey... dün gece sana çok korkunç saatler yaşattığımı düşündüm. Özür dilemek istiyordum. Bir düzine gül yeterli olmayacaktı. Uygun sayıyı bir türlü bulamadım. Sonunda bin gül göndermeye karar verdim. Bu arada sekreterime telefon edip Bermuda'da iki haftalık rezervasyon yaptırmasını söyledim.»

«Neden hemen gelmedin. Seni öyle merak ettim ki.»

Perdy'nin burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. «Gelemedim çünkü işlerim vardı.» dedi. «En irisinden elmas taşlı bir çift yüzük almak zorundaydım. Rhode Island'da evlenme töreni için her şeyi ayarlamıştım. Yüzüksüz evlenemezdik. Uçakta yer ayırttım. Bir Christmas ağacı, bir armut ağacı ve bir ördek alıp sana koştum.»

«Bugüne kadar aldığım en güzel Christmas hediyeleri.»

«Ördeği buzdolabına koy, paketi de açma. B akşam uçuyoruz. Nişanlandığımızı birkaç kişi duyurmak istiyorum. Sonra hemen toparla havaalanına yetişmeliyiz.»

«Nişanlandığımızı kime duyurmak istiyorsun? dedi Perdy. «Ağaçlarla ördeğe mi yoksa?»

«Cherly'ye haber vermek zorundayım. Sevinecektir. Başka kim var, bilemiyorum.» Elini alnına götürdü. Birden hatırlamış gibi, «Bummer'a da haber vermeliyiz,» dedi. «Ne de olsa aileden sayılır.»

Birlikte el ele tutuşarak mutfağa geçtiler. Ördeği buzluğa koydular. Ben mutfak kapısını aç Perdy'ye, «Çağır onu,» dedi.

Perdy iki kez ıslık çaldı. Bir iki saniye g ki Bummer göründü. Ormandan çıkmış cüyle onlara doğru koşuyordu.

«Önce sana haber veriyoruz, Bummer!» bağırdı Ben, ellerini ağzının iki yanına koy «Bizi kutlamalısın!»

Bummer kapıdan içeri girdi ve çevreyi koklamaya başladı.

«Pek etkilenmiş görünmüyor,» dedi Ben.

Perdy güldü. «Üzülme,» dedi. «Bazı şe anlar.»

«İlerde çocuklarımızla oynayacak. Bi sun, bizim çocuklarımız çok güzel olaca

«Evet, uzun boylu ve koyu renk gözlü. lu bir aile olacağımıza eminim.»

«Yüzüğünü görmek ister misin?»

«Daha sonra. Önce öp beni.»

Yüzüğü takmayı unutmuştu. Ne derdi Esmer da: «Perdy, günün birinde bazı şeyleri umur mayan biriyle evleneceğini hissediyorum.»

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

Beyaz Dizi

Hayatta sahip olduğu her şeyi yitirmişti Perdy...

Önce çok sevdiği anne ve babası ölmüştü. Şimdi de evini satmak zorundaydı. Sahip olduğu tek şey, babasının güreşçi olduğu zamanlardan kalan tatlı anılardı. Perdy, güreşçilerin ve onların acımasız kurallarının dünyasından geliyordu. Ama evini satın alan Ebenezer Squires'in dünyası bambaşkaydı. Ve aralarındaki çatışma yalnızca geçmişlerinin farklı olmasından gelmiyordu...

Gelişim Yayınları **400 TL.** (KDV d